

Βασίλης Παπαδογιός

4 Διαλέξεις για την Εσωτερική Φιλοσοφία

Εκδόσεις

IL Piccolo Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο

© 2016 Βασίλης Παπαδολιάς. Απαγορεύεται η αναπαραγωγή χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη και συγγραφέα.

Εκδόσεις: IL Piccolo – Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο (Βασίλης Παπαδολιάς).

Διεύθυνση: Λέκκα 3-5, 10563, Σύνταγμα.

ISBN: 978-618-80584-2-2

© 2016 Vassilis Papadolias. Reproduction is allowed only after written permission by the author and publisher.

Published by Vassilis Papadolias, 3, Lekka St. GR 10563, Athens, Greece

Βασίλης Παπαδολιάς

4 Διαλέξεις Εσωτερικής Φιλοσοφίας

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
IL PICCOLO ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τίτλος	Σελίδα
1. Πρόλογος	7
2. Εισαγωγή	9
3. Διάλεξη 1: Η Δομή της Ανθρώπινης Προσωπικότητας	15
4. Διάλεξη 2: Εσωτερική Φιλοσοφία και Εξέλιξη του Ανθρώπου	29
5. Διάλεξη 3: Η Εσωτερική Παράδοση της Δύσης	49
6. Διάλεξη 4: Ο Συμβολισμός ως Εργαλείο Κατανόησης	81
7. Επίλογος	111
8. Βιβλιογραφία	113

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η έννοια Εσωτερισμός και Εσωτερική Φιλοσοφία άρχισε να καθιερώνεται στη Δύση τον 19ο αιώνα. Αν και σαν έννοια ίσως υπήρχε και νωρίτερα, θα λέγαμε ότι καθιερώνεται ευρύτερα με την ίδρυση και τη λειτουργία της Θεοσοφικής Εταιρίας υπό την καθοδήγηση της μαντάμ Μπλαβάτσκι. Αν και στη Δύση υπήρξαν νωρίτερα πολλοί εσωτεριστές, ο τρόπος που αυτοαποκαλούνταν ήταν περισσότερο αποκρυφιστές (occultist), μάγοι, κλπ και λιγότερο φιλόσοφοι. Η στροφή στη χρήση του όρου Εσωτερική Φιλοσοφία δείχνει μία τάση τα μηνύματα του Εσωτερισμού να φύγουν από τη σφαίρα του περιθωρίου που συνιστούσε η σχέση τους με τη μαγεία και να εισέλθουν στα ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας, στην "καλή κοινωνία" των αριστοκρατών και των μορφωμένων.

Η ίδια αυτή στροφή οδήγησε βεβαίως αργότερα πολλούς εσωτεριστές να εγκαταλείψουν ακριβώς τη Θεοσοφική Εταιρία, θεωρώντας ότι ήταν υπερβολική "θεωρητική" στις προσεγγίσεις της, χωρίς να εμβαθύνει επαρκώς στο πρακτικό κομμάτι της αναζήτησης και της μαθητείας. Ωστόσο για το μεγάλο κομμάτι του ανθρώπινου πληθυσμού ο όρος Εσωτερική Φιλοσοφία επέτρεψε να δοθεί έμφαση ακριβώς στο δεύτερο συνθετικό, δηλαδή τη λέξη Φιλοσοφία. Και μέσω αυτής της έμφασης να ξανασυνδεθεί ο σύγχρονος κόσμος με τις αρχαίες διδασκαλίες του Πλάτωνα και του Πυθαγόρα, να γνωρίσει και πάλι τους στωικούς και να μιλήσει και πάλι για τον Πλωτίνο και τον Ωριγένη. Κι αυτό σαν επίπεδο μόρφωσης και καλλιέργειας του μέσου ανθρώπου είναι ίσως δεκάδες φορές προτιμότερο από τις εκπληκτικές επιτεύξεις που μπορεί να επιτύχουν μερικές χούφτες αποκρυφιστές στα σκοτεινά δωμάτια που μπορεί να κάνουν τις επικλήσεις τους.

Στο βιβλίο αυτό θα προσπαθήσουμε να παρουσιάσουμε μερικές απόψεις για το τι πρεσβεύει η Εσωτερική Φιλοσοφία για τον άνθρωπο και τον κόσμο. Τι πιστεύει για τη λειτουργία της προσωπικότητας και πώς μπορεί ο άνθρωπος να απελευθερωθεί από τα δεσμά της ανελευθερίας και να χαράξει το δρόμο του. Δε θα δώσουμε εδώ συνταγές πρακτικής εργασίας και μαθητείας. Το κομμάτι αυτό είναι θέμα προσωπικής συμμετοχής σε κύκλους μαθητείας και δεν κατανοείται από κάποιο βιβλίο. Οι πληροφορίες που θα δοθούν όμως, εφόσον κατανοηθούν, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προβληματισμού και να βοηθήσουν στο ξεκίνημα κάποιου στον δρόμο της εσωτερικής φιλοσοφίας.

Σας καλούμε λοιπόν να ξεκινήσετε μαζί μας αυτό το ταξίδι. Και στο δρόμο να δούμε μαζί το παρελθόν, το παρόν και ίσως και το μέλλον αυτής της εξέχουσας γνωστικής επιστήμης.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

- Ποια η δομή της προσωπικότητας του Ανθρώπου;
- Πώς λειτουργεί ο κόσμος που ζούμε;
- Ποιος ο ρόλος της Εσωτερικής Φιλοσοφίας στο σύγχρονο κόσμο;
- Πώς μπορώ να βελτιώσω την προσωπικότητα και τον εαυτό μου;
- Πώς μπορούμε να αλλάξουμε αυτά που μας καταδυναστεύουν;
- Ποια η σημασία του Συμβολισμού στη Θρησκεία, τη Μυθολογία και άλλες εσωτερικές τέχνες;
- Τι υπάρχει μετά το θάνατο και σε κόσμους πέρα από τις 3 διαστάσεις;

Αυτές είναι μερικές από τις ερωτήσεις που οδηγούν συνήθως τους ανθρώπους που ψάχνοντας στην πόρτα της Εσωτερικής Φιλοσοφίας. Μερικές από αυτές απασχόλησαν τους ανθρώπους ήδη από την εποχή της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας, άλλες πάλι απαντήθηκαν αργότερα από τους δασκάλους του Χριστιανισμού, του Βουδισμού και των άλλων μεγάλων θρησκειών της ανθρωπότητας. Αλλά και πιο μετά, στο σημερινό κόσμο είναι η Επιστήμη πλέον που διεκδικεί το ρόλο του να ξαναδώσει τις δικές της απαντήσεις σε κάποια από τα παραπάνω ερωτήματα.

Τι κοινό μπορεί να έχουν οι απαντήσεις που προσπάθησαν να δώσουν όλα αυτά τα γνωστικά πεδία κατά τη διάρκεια της πρόσφατης ιστορίας της ανθρωπότητας τα τελευταία δυόμισι χιλιάδες χρόνια; Σε ποια πράγματα συμφωνούν και σε ποια διαφωνούν; Σε ποια από τα παραπάνω γνωστικά πεδία μπορεί να βασιστεί κάποιος για να πάρει απαντήσεις που θα τον βοηθήσουν στη ζωή του;

Η αρχαία ελληνική φιλοσοφία μας κληροδότησε πολλές βασικές έννοιες στην προσέγγιση μας στον άνθρωπο και τον κόσμο. Μέχρι και σήμερα χρησιμοποιούμε ακόμη στην εξέταση μας για τον άνθρωπο την τριπλή προσέγγιση του Πλάτωνα, ότι ο άνθρωπος αποτελείται από τρία μέρη, τη Λογική του (Λογιστικό), τα συναισθήματα του (Θυμοειδές) και τα ένστικτα και τις ανάγκες του (Επιθυμητικό). Μέχρι και σήμερα χρησιμοποιούμε στα δόγματα των μεγαλύτερων θρησκειών την νεοπλατωνική προσέγγιση του ανθρώπου που εισήγαγε ο Πλωτίνος, ότι δηλαδή ο άνθρωπος αποτελείται από τρία μέρη το Πνεύμα, την Ψυχή και το Σώμα.

Μέχρι σήμερα χρησιμοποιούμε επίσης την πεποίθηση της Στωϊκής Φιλοσοφίας ότι ο κόσμος λειτουργεί σε κύκλους και ότι ενδείξεις για το τι συμβαίνει στον κόσμο μας μπορούμε να δούμε στα αστέρια, αλλά μέχρι σήμερα επίσης πιστεύουμε στο αξίωμα των Ερμητικών Φιλοσόφων ότι υπάρχει μία σχέση ανάμεσα στο μεγάλο και το μικρό, το πάνω και το κάτω και ότι κυβερνώνται και τα δύο από τους νόμους της Αναλογίας.

Θα λέγαμε λοιπόν ότι οι βασικοί κανόνες της γραμματικής μας στην φιλοσοφική μας αναζήτηση διατυπώθηκαν στον αρχαίο κόσμο. Όπως το παιδί στο δημοτικό μαθαίνει τη γραμματική, την ορθογραφία και το συλλαβισμό, τα πρώτα βήματα της φιλοσοφικής μας σκέψης και τα πρώτα μας εργαλεία αναζήτησης τα παίρνουμε από τον αρχαίο κόσμο. Από τον αρχαίο κόσμο πήραμε όμως και τους πρώτους μας συμβολικούς μύθους. Τους Άθλους του Ηρακλή, τα ταξίδια του Οδυσσέα, τον μύθο του Διονύσου αλλά και τις συμβολικές σημασίες των 12 θεών του Ολύμπου.

Μάθαμε να σεβόμαστε τη Μεγάλη Μητέρα Θεά, είτε τη βλέπαμε στο πρόσωπο της Δήμητρας, είτε της Ίσιδας είτε

αργότερα της Παναγίας. Μάθαμε να εκτιμούμε το δράμα της ζωής μέσα από την αρχαία τραγωδία της Μήδειας και της Ιφιγένειας και τους μύθους του Διονύσου, του Άδωνι και του Όσιρι, προετοιμαζόμενοι έτσι να δεχτούμε το Θείο Δράμα του Ιησού. Μάθαμε να σεβόμαστε τους κύκλους της Φύσης και να τους παραλληλίζουμε με την Περσεφόνη που περνάει τους μισούς μήνες του χρόνου στον Κάτω Κόσμο. Αποδεχόμενοι ταυτόχρονα ότι η ζωή περιέχει πάντα ένα "μοίρασμα", που δεν μπορούμε να αποφύγουμε, ότι τίποτα τελικά δεν είναι εντελώς δικό μας και κάποια στιγμή θα πρέπει να το αποχωριστούμε έστω και για λίγο.

Όλα αυτά συνιστούν την βασική παιδεία μας στο χώρο της Φιλοσοφίας, πάνω στην οποία στηρίξαμε και συνεχίζουμε να στηρίζουμε την αναζήτηση μας ατομικά ή ως ανθρώπινο είδος.

Αν αυτά συνιστούν τα "αξιώματα" της Εσωτερικής Φιλοσοφίας όμως, η Επιστήμη αυτή δεν σταμάτησε εκεί, αλλά προχώρησε και στη διατύπωση Θεωρημάτων. Κι όπως γνωρίζουμε από τα Μαθηματικά τα Θεωρήματα είναι ζητήματα προς απόδειξη και δε θεωρούνται θέσφατα. Εκεί είναι που η Εσωτερική Φιλοσοφία άρχισε να συναντά την Επιστήμη, προσπαθώντας να δώσει αποδεικτική βάση στα Θεωρήματα της και να τα καταστήσει βιωματικές εμπειρίες.

Η σύνδεση της Θεωρίας των Τσάκρα με τους Αδένες είναι ένα τέτοιο παράδειγμα. Η Ψυχαναλυτική Θεωρία των τριών μερών του εγκεφάλου (Συνειδητό, Υπερσυνειδητό και Υποσυνειδητό) και η σύνδεση της με την Πλατωνική Θεωρία της Ψυχής ένα δεύτερο. Η Αλχημεία και η προσπάθεια μεταστοιχείωσης των στοιχείων βρήκε την απάντηση της στη θεωρία της πυρηνικής σύντηξης και της ραδιενέργειας. Για να μη μιλήσουμε επίσης για τη φωτογράφιση της ηλεκτρομαγνητικής αύρας ή για την Ατομική Θεωρία του

Νεύτωνα (Δράση και Αντίδραση) και τη σύνδεση της με το νόμο του Κάρμα. Η σύγχρονη φιλοσοφία δείχνει επίσης να επιστρέφει σε μονοπάτια της παλαιότερης φιλοσοφίας, μέσα από θεωρήσεις όπως η διαλεκτική της δράσης, αντίδρασης και σύνθεσης και η σχέση της με τις τριαδικές θεωρήσεις της θεότητας.

Όλα αυτά μας δείχνουν ότι τα Θεωρήματα της Εσωτερικής Φιλοσοφίας, δεν είναι απλές θεωρίες αλλά μπορούν να συνδεθούν με επιστημονικές αποδείξεις. Βεβαίως στο δρόμο αυτό, η Εσωτερική Φιλοσοφία μπλέκεται συχνά στις πλάνες της Επιστήμης και παρασύρεται από αυτήν. Αυτό συνέβη για παράδειγμα στην περίπτωση του περίφημου "Αιθέρα" που όπως αποδείχτηκε τελικά από τη Φυσική δεν υφίσταται, αν και αποτέλεσε το βασικό όχημα των θεωριών περί πνευματιστικής επίδρασης στις αρχές του 20ου αιώνα. Μία άλλη τέτοια πλάνη είναι η περίφημη θεωρία του αριστερού και δεξιού ημισφαιρίου, που πρόσφατα η Επιστήμη απέδειξε ότι δεν ισχύει, καθώς οι λειτουργίες που υποτίθεται ότι κυβερνά κάθε εγκέφαλος στην πραγματικότητα απαιτούν τη συμμετοχή και των δύο.

Αυτά μας δείχνουν ότι η Επιστήμη συχνά, ευρισκόμενη κι αυτή στην παιδική της ηλικία, παρασύρει την Εσωτερική Φιλοσοφία σε πλάνες, από τις οποίες μετά δύσκολα καταφέρνει να ξεφύγει. Ωστόσο σε άλλες περιπτώσεις η σύνδεση Επιστήμης και Εσωτερικής Φιλοσοφίας βοήθησε στην γείωση εσωτερικών αληθειών, επιτρέποντας τους να μετατραπούν σε καθημερινή πρακτική αυτοβελτίωσης, διάγνωσης ή θεραπείας.

Το σίγουρο είναι ότι στο σημερινό κόσμο Εσωτερική Φιλοσοφία και Επιστήμη είναι πλέον δεμένες. Δεν μπορεί δηλαδή κάποιος να αγνοήσει την Επιστήμη ολοκληρωτικά στις εσωτερικές του προσεγγίσεις. Αλλά από την άλλη κι η

Επιστήμη συχνά καθοδηγείται υποσυνείδητα στη διατύπωση μοντέλων και θεωριών που έχει προειπεί η Εσωτερική Φιλοσοφία.

Στο πλαίσιο αυτό θα προσπαθήσουμε κι εμείς στα επόμενα κεφάλαια του βιβλίου να εξετάσουμε βασικά Θεωρήματα της Εσωτερικής Φιλοσοφίας και πώς - ενδεχομένως - θα μπορούσαν αυτά να συσχετιστούν εκτός των άλλων και με την Επιστήμη.

Η ΔΟΜΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ

Κατά την εσωτερική φιλοσοφία ο άνθρωπος είναι τριαδικός. Τριαδικός μεν, αλλά και επταδικός, αλλά και τετραπλός ταυτόχρονα, αλλά επίσης και πενταπλός. Οι αριθμοί 3, 4, 5 και 7 είναι αριθμοί συνδεδεμένοι με την σύνθεση και τη δομή του ανθρώπου με τρόπους που θα εξετάσουμε πιο προσεκτικά στη συνέχεια.

Εν αρχή ήταν βεβαίως ο Πλάτων με την θεωρία της Ψυχής και την τριαδική θεώρηση της, το Λογικό, το Θυμοειδές και το Επιθυμητικό μέρος. Το Λογικό ήταν αυτό που έπαιρνε της ορθολογικές αποφάσεις και αυτό που καλούνταν να αναπτύξει ο άνθρωπος. Το Θυμοειδές ήταν αυτό που θα λέγαμε σήμερα η "καρδιά" του ανθρώπου, που άλλοτε υπακούει στη Λογική και κάνει αυτό που ο άνθρωπος πιστεύει σωστό και άλλοτε παρασύρεται από τα πάθη και τις επιθυμίες του Επιθυμητικού Μέρους και χάνει τον έλεγχο και την αυτοτέλεια της.

Αυτό που είναι ενδιαφέρον, είναι ότι στην αρχαία δυτική φιλοσοφία η Λογική ήταν ο στόχος. Αντίθετα από τις σημερινές διδασκαλίες στη Δύση, που ερχόμενες από την Ανατολή μιλούν για την ανάγκη να "σιωπήσει" ο νους, η αρχαία ελληνική φιλοσοφία, τουναντίον πίστευε στην ανάπτυξη της Λογικής και μέσω αυτής στην εξέλιξη του Ανθρώπου. Μιλούμε βέβαια για μία άλλη εποχή, μία εποχή που τα πάθη του ανθρώπου τον κυβερνούσαν, μια εποχή που η μυθολογία μιλούσε για αρπαγές, βιασμούς, πολέμους, θυσίες, σφαγές και προδοσίες. Σε αυτό τον κόσμο είναι επόμενο ότι η Λογική έστεκε σαν Φωτεινός Φάρος,

προκειμένου να εξασφαλίσει την επιβίωση του ανθρώπινου είδους.

Αργότερα, στις πολύ διαφορετικές συνθήκες των Ελληνιστικών Χρόνων, η θεωρία του Πλάτωνα άλλαξε περιεχόμενο μέσα από την προσέγγιση των νεοπλατωνικών φιλοσόφων. Ο άνθρωπος αποτελείται και πάλι από τρία μέρη, μόνο που αυτά είναι ευρύτερα και δεν περιορίζονται στα πλαίσια του φαινομένου όντος. Είναι το Πνεύμα του Ανθρώπου, η θεία του καταγωγή και καθοδήγηση που αντικαθιστά τη Λογική, είναι η Ψυχή που αντικαθιστά το συναίσθημα και το Σώμα που συνεχίζει να συνδέεται με τις επιθυμίες. Και η ψυχή συνεχίζει να είναι ευρισκόμενη και πάλι κάτω από τα ίδια διλήμματα, του αν θα ακολουθήσει το δρόμο του Πνεύματος ή της Ύλης. Η Λογική δε φτάνει πλέον σαν καθοδηγητής στον άνθρωπο για τους νεοπλατωνικούς. Χρειάζεται κάτι ανώτερο, κάτι που να έχει θεία καταγωγή για να βοηθήσει τον άνθρωπο, μια που η Λογική έχει ήδη παραφρονήσει στον ελληνιστικό και ρωμαϊκό κόσμο.

Η εσωτερική φιλοσοφία σήμερα συνεχίζει στο δρόμο της αρχαίας φιλοσοφίας υποστηρίζοντας ότι ο άνθρωπος έχει τριαδική υπόσταση. Η τριαδικότητα του αυτή όμως εφαρμόζεται σε δύο επίπεδα, ένα ευρύτερο κι ένα πιο στενό. Στο ευρύτερο επίπεδο ο άνθρωπος υποστηρίζεται ότι είναι τριαδικός, ως Πνεύμα, Ψυχή και Σώμα, όμως στο πιο στενό επίπεδο της ανθρώπινης προσωπικότητας είναι τριαδικός, επειδή κατέχει ένα νοητικό, ένα συναισθηματικό κι ένα φυσικό φορέα. Μάλιστα κατά τον Γκουρτζιέφ, που εργάστηκε ιδιαίτερα πάνω στο συντονισμό και τη συνεργασία των τριών αυτών φορέων, οι τρεις αυτοί φορείς έχουν τη δική τους θέληση ο καθένας.

Ο νοητικός φορέας συνήθως συνδέεται με ένα στόχο ή ένα καθήκον, π.χ. πρέπει σήμερα να μαγειρέψω ή πρέπει να παραδώσω την εργασία μου. Ο συναισθηματικός φορέας συνδέεται συνήθως με το τι αισθάνομαι στη συναναστροφή μου με τους άλλους. Συχνά όταν είναι σε εγρήγορση επηρεάζει τη σκέψη και δεν την αφήνει να συγκεντρωθεί στο καθήκον ή το στόχο της. Για παράδειγμα, αν κάθομαι να γράψω την εργασία μου και σκέφτομαι που μαλώσαμε το πρωί με την γυναίκα μου, επηρεάζεται η συγκέντρωσή μου.

Η συγκέντρωση είναι το βασικό εργαλείο λειτουργίας του νου, όμως το συναίσθημα απαιτεί αντιθέτως χαλάρωση, δόσιμο και ένωση. Έτσι στην ανθρώπινη προσωπικότητα παρουσιάζεται αμέσως αμέσως η πρώτη διαίρεση, η πρώτη ανάγκη για διλήμματα. Και μέσα σε όλο αυτό οι σωματικές ανάγκες παρεμβαίνουν ως τρίτος παράγοντας επιτακτικές, επικρατώντας τόσο στο νοητικό όσο και στο συναισθηματικό πεδίο, όταν είναι απαραίτητο να ικανοποιηθούν άμεσα (π.χ. ένας πόνος στην κοιλιά με κάνει να ξεχάσω και τη δουλειά και τον καυγά με τη γυναίκα μου).

Το ανθρώπινο ον έχει τρεις βασικές συνιστώσες στην καθημερινή του εκδήλωση. Η εσωτερική φιλοσοφία όμως προχωράει περισσότερο από αυτή τη διαπίστωση και λέει ότι ο άνθρωπος έχει κι άλλες διαστάσεις, οι οποίες όμως δε φαίνονται πλέον, αλλά μόνο αποκαλυπτικά ή σε εξαιρετικές περιστάσεις μπορεί κανείς να τις βιώσει. Πρόκειται για επιπλέον αισθήσεις όπως λέει η ινδική φιλοσοφία, η οποία κατατάσσει για παράδειγμα την ενσυναίσθηση (το να μπαίνεις στη θέση του άλλου) ή την ενατένιση (του νου) ως επιπλέον αισθήσεις του ανθρώπου πέρα από τις 5 γνωστές αισθήσεις που ξέρουμε.

Κι η επιστήμη όμως στην πραγματικότητα μας λέει ότι πέρα από τις 5 αισθήσεις ο άνθρωπος έχει και άλλες που δε φαίνονται με το μάτι, όπως η αίσθηση της ισορροπίας (που - τυχαίο;- απαιτεί "συγκέντρωση" ή "επίγνωση του εδώ και τώρα", μία ικανότητα που αναπτύσσεται από τον ενατενιστικό νου) ή η αίσθηση του τόπου και του χώρου (που - τυχαίο;- απαιτεί την αίσθηση της "θέσης" μας στο χώρο, άρα και τη συναίθηση του όλου).

Άρα οι έξτρα αισθήσεις της Επιστήμης θα μπορούσαν άνετα να θεωρηθούν εξωτερικές εκφράσεις εσωτερικών αισθήσεων, δείχνοντας μας ότι ο άνθρωπος κινείται και πέραν της φαινομενικής του συγκρότησης και σε πεδία που ακόμα δεν έχουν εξερευνηθεί επαρκώς, χωρίς αυτό να σημαίνει όμως ότι δεν υφίστανται.

Εκτός από την τριαδική θεώρηση λοιπόν ο άνθρωπος θα μπορούσε να θεωρηθεί και πενταπλός, εάν προσθέσουμε στις τρεις επιγνώσεις, του σώματος, του συναισθήματος και της σκέψης και την επίγνωση της έμπνευσης (η ιδέα που δεν έρχεται επαγωγικά ή συμπερασματικά, αλλά αποκαλυπτικά) αλλά και της ενότητας με το χώρο και το σύμπαν. Οι δύο αυτές θεωρήσεις συνδέονται με αυτά που στην εσωτερική φιλοσοφία ονομάζουμε ανώτερο νου (μάνας) και αγάπη-σοφία (μπούντι) και καλύπτουν έξτρα εμπειρίες του ανθρώπινου όντος που βρίσκονται ακόμη στο στάδιο της διερεύνησης.

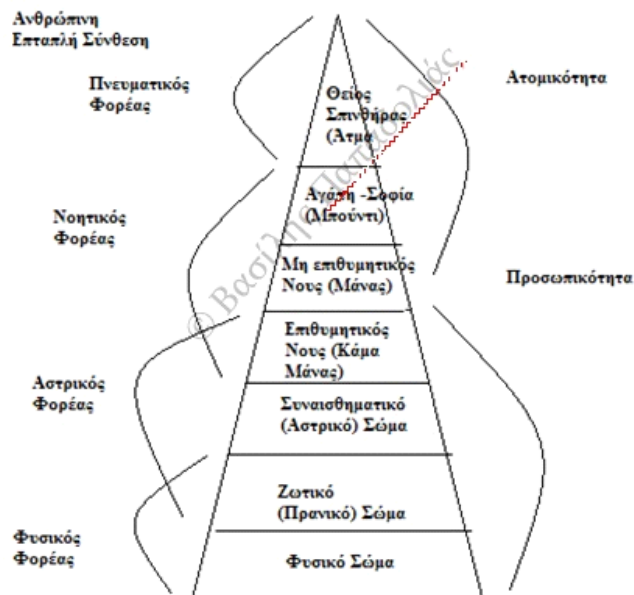
Ο άνθρωπος όμως θα μπορούσε να θεωρηθεί και επταπλός, εάν προσθέσουμε και άλλες δύο επιγνώσεις, την επίγνωση της ενέργειας, όπως αναπτύσσεται αυτή την εποχή από τις διάφορες εναλλακτικές θεραπείες, αλλά και την επίγνωση της εσωτερικής παρουσίας, μίας παρουσίας που συνδέεται με το "εγώ είμαι" ασύνδετο από καμίας όψης μορφή ή ιδιότητα.

Είναι η εμπειρία του "κενού" που περιγράφεται στον βουδιστικό διαλογισμό, που τρομάζει τον άνθρωπο και τον κάνει να επιστρέφει στην ενσάρκωση.

Η θεοσοφική διδασκαλία μας έχει προσφέρει ένα ευρέως διαδεδομένο σχήμα για τις επτά επιγνώσεις του ανθρώπου:

1. Άτμα ή Πνεύμα ή "εγώ είμαι" παρουσία
2. Μπούντι ή Αγάπη/Σοφία ή "ενορατική επίγνωση" του όλου
3. Μάνας ή Ανώτερος Νους ή έμπνευση, διαίσθηση
4. Κάμα Μάνας ή Επιθυμητικός Νους που λειτουργεί με τα δεδομένα των αισθήσεων συμπερασματικά ή επαγωγικά, ο νους της φιλοδοξίας
5. Κάμα ή Συναίσθημα ή Αστρικό Σώμα, το σώμα των επιθυμιών και των παρορμήσεων, της έλξης προς κάποιον ή κάτι ή της απώθησης από αυτόν
6. Αιθερικό Σώμα ή Ενεργειακό, ο κόσμος της Ενέργειας, της επίδρασης στο Φυσικό Πεδίο μέσω της Κατευθυνόμενης Πρόθεσης
7. Φυσικό Σώμα

Τα παραπάνω, αν και συνιστούν 7 επιγνώσεις ομαδοποιούνται σε 4 "σώματα" όπως δείχνει το παρακάτω σχήμα:

Ή ένας άλλος τρόπος να ιδωθεί είναι ο ακόλουθος:

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο άνθρωπος μπορεί να χαρακτηριστεί από μία επτάδα επιγνώσεων, στις οποίες κατατάσσονται τρεις που θεωρούνται εκτός του χώρου της επιστημονικής απόδειξης (οι τρεις πρώτες), ενώ οι τέσσερις κατώτερες, που λέγεται ότι συνιστούν την προσωπικότητα είναι επιγνώσεις που μπορεί και μελετά η Επιστήμη.

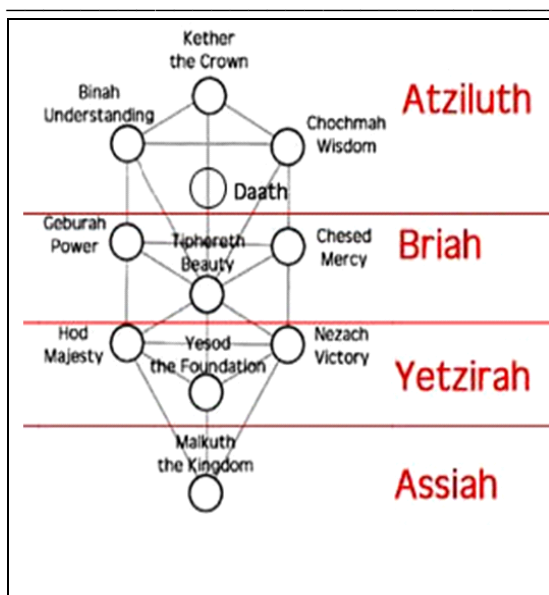
Οι 4 αυτές κατώτερες διαστάσεις του ανθρώπου συνδέουν τον άνθρωπο και με τον αριθμό 4, αλλά και μοντέλα κατάταξης ανθρωπίνων τύπων όπως οι 4 τύποι του Ιπποκράτη ή τα 4 στοιχεία της Αστρολογίας. Ανάλογα σε ποιο πεδίο επικεντρώνει περισσότερο ο κάθε άνθρωπος τη συνείδηση του, κατατάσσεται και στην ανάλογη κατηγορία.

Έτσι έχουμε τον άνθρωπο που ασχολείται περισσότερο με τις λειτουργίες του σώματος, τις παρατηρεί, τις κατανοεί και τις θεραπεύει και που γι' αυτό μένει κυρίως σε αυτό που μπορεί να παρατηρήσει και να μετρήσει. Ο άνθρωπος της Γης θα έλεγε η Αστρολογία, ο Φλεγματικός Τύπος θα έλεγε ο Ιπποκράτης. Έχουμε τον άνθρωπο επίσης που ασχολείται πολύ με τα συναισθήματα του, τι νιώθει, γιατί το νιώθει, πώς να αλλάξει τα συναισθήματα του, κλπ. Τον τύπο του Νερού ή τον Μελαγχολικό Άνθρωπο.

Έχουμε επίσης τον άνθρωπο της φιλοδοξίας, της Φωτιάς, τον Χολερικό θα λέγαμε αλλά και τον άνθρωπο της αλληλεπίδρασης, της επικοινωνίας, του Αέρα, της επίδρασης από απόσταση, τον Αιματώδη. Φυσικά οι αντιστοιχίες που βλέπετε εδώ μπορεί να απαντηθούν και διαφορετικά από άλλους μελετητές, αλλά αυτό δείχνει απλά το πώς τις εισηράττει ο νους του συγγραφέα, δεν αλλάζει το γεγονός ότι έχουμε τις 4 αυτές διαφορετικές επιγνώσεις.

Ο άνθρωπος λοιπόν είναι τελικά αρκετά πιο περίπλοκος από ότι περιμέναμε και φαίνεται ότι απαιτεί περισσότερο ψάξιμο και διερεύνηση η δομή του.

Μία άλλη πολύ ενδιαφέρουσα προσέγγιση για τη δομή του ανθρώπου μας δίνεται από το εβραϊκής παράδοσης, ενταγμένο όμως στο δυτικό εσωτερισμό, σύστημα της Καμπαλά. Με βάση αυτό το σύστημα ο άνθρωπος έχει δεκαπλή δομή, η οποία αντιστοιχίζεται με δέκα διαφορετικές "σφαίρες" ή "σεφίρες", οι οποίες μάλιστα στην πορεία του χρόνου συνδέθηκαν με τις αριστοτελικές σφαίρες του Σύμπαντος, τις 7 πλανητικές σφαίρες και τη σφαίρα του ζωδιακού και των απλανών αστέρων (στη σύγχρονη Καμπαλά έχουμε αντικαταστήσει τα δύο τελευταία με δύο νεοανακαλυφθέντες πλανήτες).

Ξεκινώντας από κάτω προς τα πάνω το Βασίλειο (Μαλκούτ) αντιστοιχεί στη Γη και το Φυσικό Πεδίο των Θεοσοφικών. Το Θεμέλιο (Γιεσόντ) αντιστοιχεί στη Σελήνη και στο Αστρικό

Πεδίο. Η Δόξα (Χοντ) και η Νίκη (Νετζάχ) δίνουν κατά κάποιους δύο όψεις του νοητικού πεδίου, τη συμπερασματική λογική (κατώτερος νους είτε κατηγορικός είτε επαγωγικός και μέσω της αναλογίας), αλλά και την βιωματική γνώση (εσωτερική βεβαιότητα) που δεν περνάει μέσα από το λογικό νου αλλά από την εμπειρία. Αν στη μία όψη έχουμε τον Επιστήμονα ή τον Μάγο, στην άλλη μπορεί να έχουμε το Θεραπευτή (του σώματος ή της ψυχής).

Στη σφαίρα της Ομορφιάς (Τίφαρετ), έχουμε την επίγνωση ότι κανείς έχει σύνδεση και με κάτι ανώτερο από τους 3 (ή 4) κόσμους. Εκεί αναπτύσσεται η αίσθηση ότι ανήκει κανείς κάπου, υπηρετεί ένα σκοπό ή έχει αναλάβει μία αποστολή, είναι μαθητής. Είναι η σφαίρα που αντιστοιχεί στο Μπούντι των Θεοσόφων. Ενώ στις ανώτερες σφαίρες της Δύναμης (Γκεμπούρα) και του Ελέους (Χέσεντ), ο άνθρωπος αναζητά την πρωταρχική "εγώ είμαι" παρουσία του και κατά πόσον αυτή συνδέεται με την αρχική διαίρεση του καλού και του κακού, της δύναμης ή της συγχώρεσης, της δικαιοσύνης ή της αγάπης.

Στις ανώτερες σφαίρες λέγεται ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να εκφραστεί, καθώς υπάρχει ένα φράγμα που δεν μπορεί να ξεπεράσει. Είναι και πάλι το "κενό" των βουδιστών, που τρομάζει όλη την ύπαρξη. Και δω όμως έχουμε κάποιες μορφής τριαδικότητα που χαρακτηρίζει τα πράγματα, την ύπαρξη της κοσμικής θέλησης, της πρωταρχικής ύλης και της αλληλεπίδρασης τους.

Στην κβαντική φυσική θα λέγαμε ότι έχουμε τις υπερχορδές, την κοσμική πρόθεση που αποφασίζει σε τι σωματίδια θα εκφραστούν και το αποτέλεσμα τους που δημιουργεί τον κόσμο μας. Οι σφαίρες αυτές είναι κοσμικές όμως και ο άνθρωπος δεν μπορεί να εκφραστεί σε αυτές ακόμα. Να

σημειωθεί βέβαια ότι η κλασσική Καμπαλά αντιστοιχεί το Δέντρο στο ανθρώπινο σώμα συνολικά και στα ενεργειακά του κέντρα, αυτή όμως είναι μία άλλη προσέγγιση που θα δούμε παρακάτω.

Με άλλα λόγια κι εδώ βλέπουμε ότι ο άνθρωπος είναι πολλαπλός. Είναι τριαδικός (τρία επίπεδα) ή τετραδικός (τέσσερις σφαίρες) στην εξωτερική του έκφραση, πενταπλός (πέντε σφαίρες) όσον αφορά το μέχρι πού φτάνει σήμερα η επίγνωση του αλλά και επταπλός όσον αφορά την πραγματική του φύση (επτά σφαίρες). Κι οι διάφορες αυτές "θελήσεις" μέσα στον άνθρωπο θα πρέπει με κάποιον τρόπο να συντονιστούν ώστε να επέλθει η εξέλιξη του.

Η εξέλιξη αυτή θα επέλθει μέσα από τη λεγόμενη "ευθυγράμμιση" των σωμάτων, δηλαδή την ισορροπία μεταξύ των "φωνών" των επιμέρους θελήσεων του ατόμου, ώστε να επέλθει εσωτερική ησυχία και να "ακουστεί" η φωνή των ανώτερων σφαιρών. Στην ουσία αυτό που ζητείται είναι να αναπτυχθούν οι δύο επιγνώσεις που είναι ακόμα στα σπάργανα στον άνθρωπο, δηλαδή ο ενατενιστικός νους και η επίγνωση της ολότητας που μας περιβάλλει.

Για να γίνουν αυτά απαιτείται "συγκέντρωση" η οποία θα προέλθει από το να φύγει η προσοχή μας από τους κατώτερους φορείς (γι' αυτό και πρέπει να ησυχάσουν) και να κατευθυνθεί στους ανώτερους. Η άσκηση του διαλογισμού είναι η κυριότερη πρακτική προς αυτή την κατεύθυνση, πρακτική που προετοιμάζει την εμφάνιση ενός νέου αισθητηρίου οργάνου του ανθρώπου, του ενατενιστικού νου. Που θα λαμβάνει τις πληροφορίες, όχι από το εξωτερικό περιβάλλον, αλλά από μία αποθήκη πληροφοριών άγνωστη ως τώρα.

Η λεγόμενη "τηλεπάθεια" είναι αυτή η αίσθηση του νου, που παίρνει πληροφορίες χωρίς την μεσολάβηση των αισθήσεων και μπορεί να ασκηθεί είτε μεταξύ δύο ανθρώπινων όντων, είτε μεταξύ του ανθρώπου και κάποιου οικόσιτου ζώου, είτε μεταξύ κάποιας ανώτερης οντότητας και του ανθρώπου. Η άσκηση στο να κρατά κανείς το νου "σταθερό" είναι αυτή που επιτρέπει το να "ακούσει" κανείς την πληροφορία, ενώ η εξάσκηση της κατασκευής νοητικών εικόνων, επιτρέπει τη χρήση του νου ως οργάνου για την "αποστολή" της πληροφορίας.

Εδώ βλέπουμε ότι η Εσωτερική Φιλοσοφία περιγράφοντας τη δομή του ανθρώπου ανοίγει στην ουσία και το θέμα της εξέλιξης του σε κάτι ανώτερο, σε ένα άλλο εξελικτικό είδος, το οποίο δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή στον κόσμο. Επομένως η Εσωτερική Φιλοσοφία δεν περιγράφει απλώς την υπάρχουσα κατάσταση, αλλά δίνει κι ένα στόχο, μία κατεύθυνση, μία προοπτική.

Κι εδώ αξίζει να πούμε ότι οι άνθρωποι εξελικτικά κατά την Εσωτερική Φιλοσοφία ανήκουν σε διάφορες βαθμίδες εξέλιξης και απαιτείται από αυτούς ένα διαφορετικό ζητούμενο. Από τη μία είναι άνθρωποι που δραστηριοποιούνται ήδη νοητικά, μέσω της φιλοδοξίας, της εργασίας που απαιτεί πειθαρχία και συγκέντρωση (αλλά για προσωπικό όφελος) και οι οποίοι θα πρέπει να στραφούν προς το όλον και να πειστούν ότι υπάρχει κάτι πέρα από τον εαυτό τους και το μέρος του κόσμου που αυτοί ελέγχουν και επηρεάζουν

Από την άλλη είναι όμως και οι άνθρωποι, οι οποίοι ακόμα δεν έχουν καταφέρει ούτε τα πάθη τους να ελέγξουν, με τρόπο τέτοιο, ώστε ούτε καν τις φιλοδοξίες τους καταφέρνουν να ακολουθήσουν. Αυτοί, άγονται και φέρονται ακόμα από τις καταστάσεις, τις επιδράσεις του περιβάλλοντος, της

οικογένειας, του εργοδότη, της κοινής γνώμης, της γειτονιάς και δεν μπορούν να χαράξουν καν τον ατομικό τους δρόμο. Αυτοί, που θα μπορούσαμε να τους χαρακτηρίσουμε ότι είναι σε μικρότερο στάδιο ανάπτυξης, καλούνται να αναπτύξουν την αίσθηση της ατομικής ευθύνης, της ατομικής επιλογής ή όπως λέμε στον εσωτερισμό να "ατομικοποιηθούν".

Γενικότερα λοιπόν θα λέγαμε ότι δεν είναι όλοι οι άνθρωποι στην ίδια βαθμίδα εξέλιξης και γι' αυτό κάθε άνθρωπος έχει δικές του ατομικές ανάγκες. Άλλοι ακόμη παλεύουν για την επιβίωση, όπως οι άστεγοι ή οι άνθρωποι στην Αφρική. Αυτοί θα λέγαμε ότι δραστηριοποιούνται στο "βιολογικό επίπεδο". Άλλοι έχουν εξασφαλίσει την επιβίωση τους, αλλά ζουν συνεχώς στο φόβο της απώλειας ή προσδένονται από ανασφάλεια στο άρμα κάποιου "δυνατού", μίας "ατομικοποιημένης" δηλαδή προσωπικότητας, που χαράζει το δικό της χώρο επιρροής και "προσλαμβάνει" όπως ο Ήλιος τους πλανήτες, τους δικούς της ακόλουθους. Αυτοί θα λέγαμε ότι ανήκουν στο επίπεδο του μαζικού ανθρώπου στο "κοινωνικό" επίπεδο.

Μετά είναι οι ίδιοι οι ατομικοποιημένοι άνθρωποι, οι ηγέτες κάποιου μικρού ή μεγαλύτερου χώρου, οι οποίοι επιδιώκουν μέσω του ανταγωνισμού το προσωπικό τους συμφέρον. Αυτοί θα λέγαμε ότι ανήκουν στο "ατομικό" επίπεδο και είναι αυτοί που με τις πράξεις τους φέρουν ατομική ευθύνη. Από αυτούς συχνά εξαρτάται η σωτηρία ή η καταστροφή, καθώς ελέγχουν και παρασύρουν τους υπόλοιπους. Και τέλος έχουμε όσους έχουν ξεπεράσει το ατομικό επίπεδο και αρχίζουν να συνεργάζονται σε ομάδες για το κοινό καλό όλων. Αυτοί θα λέγαμε ότι ανήκουν στο "υπερ-ατομικό" επίπεδο ή όπως θα λέγαμε σήμερα εκπαιδεύονται στη συλλογικότητα.

Η επίγνωση ότι δεν ανήκουν όλοι οι άνθρωποι στην ίδια βαθμίδα εξέλιξης είναι πολύ σημαντική για να μπορούμε να αξιολογούμε σωστά τα κίνητρα τους και να βοηθάμε με το σωστό τρόπο στην εξέλιξη τους. Σε ένα άνθρωπο που αναζητά να ξεφύγει από τη μάζα, δεν έχει νόημα να του μιλάμε για συλλογικότητα, γιατί δεν την κατανοεί και τη συγχέει με την επιστροφή στην ανωνυμία. Πρέπει να ενισχύσουμε πρώτα την ατομική του επιτυχία και μετά να του δώσουμε τα πρώτα ερεθίσματα συλλογικότητας.

Ομοίως ένας άνθρωπος που έχει ήδη κατακτήσει την ατομική του μοίρα, δεν χρειάζεται μαθήματα ατομικοποίησης. Αυτό που απαιτείται είναι να μειωθεί ο εγωισμός του (αντίθετα με την προηγούμενη περίπτωση όπου ο εγωισμός πρέπει να ενισχυθεί), ώστε να δει ότι μπορεί να συνυπάρχει με όλους σε μία κοινότητα.

Η περιπλοκότητα του ανθρώπου λοιπόν απαιτεί και διάκριση στο πώς του φερόμαστε και πώς τον βοηθάμε. Ισοπεδωτικοί νόμοι δεν μπορούν να ισχύσουν έτσι στο ζήτημα της ανθρωπίνης εξέλιξης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εισερχόμενοι στο χώρο της Εσωτερικής Φιλοσοφίας έχουμε συνήθως να αντιμετωπίσουμε δύο ρεύματα σκέψης, δύο ρεύματα που έχουν χαρακτηρίσει την εσωτερική σκέψη τα τελευταία δύο τουλάχιστον χιλιάδες χρόνια. Από τη μία έχουμε το ρεύμα του **Μυστικισμού**, της προσωπικής προσπάθειας του ανθρώπου, κοιτάζοντας μέσα του, μέσα από την ενατένιση και το διαλογισμό να ενωθεί με την ψυχή του ή με αυτό που θεωρεί Θεόν. Ρεύματα σκέψης που ακολούθησαν αυτή την κατεύθυνση είναι οι Νεοπλατωνικοί, οι Καμπαλιστές (της Χριστιανικής κυρίως Καμπάλα), οι Μοναχοί, οι Ησυχαστές, οι Θεοσοφιστές και οι Χριστιανοί γενικότερα.

Από την άλλη έχουμε το **Αποκρυφιστικό** ρεύμα της σκέψης, αυτό που προσπαθεί να ελέγξει τα στοιχεία, να ασκήσει επίδραση στο φυσικό αλλά και τον ανώτερο κόσμο και να "γνωρίσει" μέσω της πράξης κι όχι θεωρητικά τους φυσικούς νόμους των τριών πεδίων. Τέτοια ρεύματα σκέψης είναι οι Γνωστικοί, οι Ερμητιστές, οι Αλχημιστές, οι Αποκρυφιστές της Δύσης του 19ου αιώνα, αλλά και το κίνημα του Πνευματισμού υπό μία έννοια. Κληρονόμος της αποκρυφιστικής παράδοσης θα μπορούσε να θεωρηθεί η σύγχρονη επιστήμη από την άποψη της τεχνολογίας, δηλαδή της εφαρμογής της.

Μεταξύ αυτών των δύο ρευμάτων ο σύγχρονος μαθητής παρασύρεται άλλοτε προς την πλευρά της ένωσης με τον ανώτερο εαυτό του κι άλλοτε προς την πλευρά της αλχημιστικής αλλαγής του εαυτού του και των στοιχείων που τον περιβάλλουν. Από τη μία "αποδοχή" κι από την άλλη "αλλαγή" είναι τα δύο είδη κατεύθυνσης που έχει να επιλέξει. Από τη μία η παραίτηση από το Εγώ κι από την άλλη η

ενίσχυση της Βούλησης είναι οι δύο διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ποια κατεύθυνση θα πρέπει να ακολουθήσει λοιπόν ο σύγχρονος σπουδαστής για να βρει τον εαυτό του; Να οδηγηθεί στην ενατένιση, την ανάπτυξη της Υπομονής, της Αγάπης και της Καρτερίας ή να ενισχύσει τη Βούληση, την Συγκέντρωση, την Πειθαρχία του Νου και του Πνεύματος; Συχνά η επιλογή αυτή ονομάζεται και επιλογή μεταξύ του Ανατολικού Δρόμου και του Δυτικού Δρόμου, αλλά αυτό δεν είναι απόλυτα αληθές, καθώς και στη Δύση και στην Ανατολή υπήρξαν ανέκαθεν και τα δύο ρεύματα.

Σε κάθε περίπτωση έρχεται μία στιγμή στην ζωή ενός σπουδαστή που σταματάει να αρκείται στην πρόσληψη γνώσεων και καλείται να έρθει αντιμέτωπος με μία απόφαση. Εάν αυτά που έχει μάθει θα προχωρήσει στο να τα "εφαρμόσει". Και θα πρέπει να τα εφαρμόσει πρώτα στον εαυτό του και μετά να προσπαθήσει να τα εφαρμόσει και στο περιβάλλον του.

Στην περίπτωση αυτή λέμε ότι ο σπουδαστής αρχίζει και μπαίνει σε μία περίοδο μαθητείας. Δηλαδή του ανατίθενται αποστολές, τις οποίες δοκιμαστικά στην αρχή καλείται να φέρει σε πέρας. Καταρχήν στο να αλλάξει κάποια πράγματα στον εαυτό του και μετά στον κόσμο. Στις περιπτώσεις αυτές κρίνεται ο **χαρακτήρας** του ανθρώπου. Όπου χαρακτήρας είναι κάτι διαφορετικό από την προσωπικότητα και την συμπεριφορά.

Ο χαρακτήρας διαμορφώνεται από τις **επιλογές** του ατόμου, όχι από τη συμπεριφορά του. Π.χ. ένας άνθρωπος είναι γενικά φλύαρος, αλλά σε κάποια κρίσιμη στιγμή στη ζωή του κάνει την "επιλογή" να μη μιλήσει. Ή γενικά είναι άνθρωπος δειλός, αλλά σε μία δύσκολη στιγμή κάνει την επιλογή να

δείξει θάρρος. Ο χαρακτήρας δείχνει μεγαλύτερο βάθος από την συμπεριφορά και κάνει επιλογές που σημαδεύουν την πορεία της ζωής μας.

Για να διαμορφώσει τον χαρακτήρα του λοιπόν ένας σπουδαστής, δε φτάνει πλέον να **ακούει** τα διδάγματα του εσωτερισμού, αλλά πρέπει και να τα εφαρμόζει. Και τότε μπαίνει σε δοκιμασίες, οι οποίες αρχικά έχουν σα σκοπό να του διαμορφώσουν το χαρακτήρα.

Στην πορεία του Εσωτερισμού έχουν δημιουργηθεί διάφορα συστήματα και σχολές πρακτικής εφαρμογής και διάπλασης του χαρακτήρα του ατόμου. Από τα αρχαία χρόνια υπήρχαν οι διάφορες δοκιμασίες στα μυστήρια, μέχρι τη σύγχρονη εποχή και την Εργασία δασκάλων όπως ο Γκουρτζιέφ ή ο Δον Χουάν. Στην αρχαία εποχή για παράδειγμα υπήρχαν τα μιθραϊκά μυστήρια με τους επτά βαθμούς που αντιστοιχούσαν στους επτά τότε γνωστούς πλανήτες.

Τα μιθραϊκά μυστήρια και οι βαθμοί τους:

- Κοράκι (αστρολογική αντιστοιχία Ερμής)
- Μυστική Νύφη (αστρολογική αντιστοιχία Αφροδίτη)
- Στρατιώτης (Άρης)
- Λιοντάρι (Δίας)
- Πέρσης (Σελήνη)
- Ηλιόδρομος (Ήλιος)
- Πατέρας (Κρόνος)

Στην πιο σύγχρονη εποχή έχουμε τα συστήματα βαθμών των Τεκτόνων ή των άλλων Εσωτερικών Σχολών της Εποχής μας. Στο Ινδικό Σύστημα με τις Κάστες είχαμε τις 4 τάξεις των Ιερέων, των Πολεμιστών, των Εμπόρων και των Εργατών. Ανέκαθεν ο άνθρωπος δηλαδή προσπαθούσε να βάλει σε δοκιμασίες τον εαυτό του για να πετύχει την εξέλιξη του.

Λέγεται από τα αρχαία χρόνια ότι υπάρχει μία κοινή βάση δοκιμασίας στις διάφορες μυστικές εταιρίες που παλιότερα εκτελούνταν στο φυσικό πεδίο ως δοκιμασίες, ενώ σήμερα λαμβάνουν χώρα κυρίως στο πεδίο των συναισθημάτων.

ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΜΥΗΣΗΣ

Δοκιμασία της Φωτιάς: Όταν τελείται στο αστρικό πεδίο (συναισθηματικό) μπορεί να βιωθεί ως άδικη επίθεση από πολλούς επάνω μας, που πρέπει να αντιμετωπίσουμε με θάρρος. Στο Φυσικό Πεδίο επιδεικνύει το Θάρρος του ατόμου, να μη χάσει την ψυχραιμία του μπροστά στη Φωτιά, να υπερνικήσει το Φόβο του.

Δοκιμασία του Νερού: Όταν τελείται στο αστρικό, τότε μπορεί να βιωθεί ως επιβεβλημένη συνύπαρξη με ανθρώπους που δεν εκτιμά και δεν υπολογίζει, π.χ. με ξένους, μετανάστες, άρρωστους ανθρώπους, χαμηλής νοημοσύνης, άλλου χρώματος ή νοοτροπίας, κλπ. Το άτομο πρέπει να μάθει να δέχεται τη διαφορετικότητα. Στο Φυσικό Πεδίο γίνεται με άφεση στο Νερό για Πνιγμό. Εκεί δοκιμάζεται η δυνατότητα του Ανθρώπου να μην απελπιστεί να μην τον «πνίξουν» οι καταστάσεις.

Δοκιμασία του Αέρα: Στο Φυσικό Πεδίο ο μαθητής κρεμάται απρόσμενα στον Αέρα, καθώς ανοίγει από κάτω του η Γη (συχνά επρόκειτο για οπτική απάτη). Εκτιμάται η ετοιμότητα του απέναντι στα ξαφνικά γεγονότα της ζωής αλλά και η ευρηματικότητα του, να αντιμετωπίσει απρόσμενες καταστάσεις. Στο αστρικό πεδίο δίνεται ως δοκιμασία του κατά πόσον κάποιος μπορεί να έχει καθαρό μυαλό, να μην παρασύρεται από φήμες, να διατηρεί την ψυχραιμία του και την προσήλωση του στο στόχο, να μην ξεστρατίζει, να μην παρασύρεται, να είναι «εκεί». Στον Τεκτονισμό έχει να κάνει με τα φίλτρα

των αισθήσεων και πώς κανείς καλείται μέσω αυτοπαρατήρησης να συνειδητοποιήσει ότι πλανάται από αυτά που βλέπει.

Δοκιμασία της Γης: Στο Αστρικό Πεδίο είναι η απελπισία από την έλλειψη οικονομικών πόρων, η φτώχεια. Στο Φυσικό Πεδίο σχετιζόταν με την ίδια την επιβίωση, δεν υπήρχε χωριστή δοκιμασία επ' αυτής. Στον Τεκτονισμό που συχνά ακολουθεί το εβραϊκό τυπικό της Καμπαλλά αυτό θεωρείται λογικό, καθώς όπως και αυτή, θεωρεί διακριτά μόνο τα τρία στοιχεία Αέρα, Φωτιά και Νερό, καθώς η Γη θεωρεί ότι είναι ήδη υπαρκτή στην ίδια μας τη ζωή.

Ένα άλλο σημείο άσκησης για το μαθητή είναι η αναγνώριση της πολλαπλότητας στον εαυτό του. Καταρχήν ίσως όχι στον 7πλό κόσμο, αλλά σίγουρα στους 3 βασικούς κόσμους της προσωπικότητας του.

Έτσι, η αρχική γνώση ότι κανείς αποτελείται από Φυσικό Σώμα, Συναισθηματικό και Νοητικό γίνεται λίγο πιο περίπλοκη όταν αρχίσει κανείς πραγματικά να **παρατηρεί** μέσα του. Διαπιστώνει τότε, όπως έλεγε και ο Γκουρτζιέφ, ότι τα τρία σώματα δεν είναι και τόσο διακριτά μεταξύ τους και έχουν διαβαθμίσεις. Π.χ. το Φυσικό σώμα έχει τρία υποπεδία:

- Κινητικό–Σωματικό (οι φυσικές ανάγκες, ο μεταβολισμός)
- Συναισθηματικό–Σωματικό (οι ψυχοσωματικές αντιδράσεις)
- Νοητικό–Σωματικό (η επίγνωση της θέσης του σώματος, της κίνησης του καθίσματος)

Ομοίως το συναισθηματικό σώμα δεν είναι απλά συναισθηματικό. Διαιρείται σε:

- Κινητικό–Συναισθηματικό (νιώθω διαρκώς πράγματα, χωρίς λόγο και αιτία, δεν μπορώ να ησυχάσω)
- Συναισθηματικό–Συναισθηματικό (το πραγματικό συναίσθημα που απευθύνεται σε κάποιο πρόσωπο ή κατάσταση)
- Νοητικό–Συναισθηματικό (η επίγνωση του τι νιώθω, η αξιολόγηση του τι νιώθω, η συναισθηματική νοημοσύνη, πώς πρέπει να αντιδράσω σε μία κατάσταση)

Η επίγνωση ότι ο άνθρωπος είναι πιο περίπλοκος από ότι φαίνεται αρχικά ανακύπτει μόνο όταν προσπαθήσει κανείς **στην πράξη** να παρατηρήσει τον εαυτό του κι όχι απλά να επαναλάβει θεωρίες που άκουσε ή διάβασε στα βιβλία.

Ακόμη περισσότερο εκπλήσσεται κάποιος όταν διαπιστώνει ότι και το νοητικό ακόμα σώμα κι αυτό με τη σειρά του διαιρείται σε τρία μέρη:

- Το Κινητικό–Νοητικό (νους που τρέχει και δεν ησυχάζει ποτέ)
- Το Συναισθηματικό–Νοητικό (κάποιες συγκεκριμένες καταστάσεις που ζω, φόβοι, άγχος, θα γίνει αυτό, θα γίνει εκείνο, που τα σκέφτομαι)
- Το Νοητικό–Νοητικό (το πρόγραμμα της ημέρας, τι έχω να κάνω, πώς θα μοιράσω το χρόνο μου, κλπ).

Σε ποια από τις 9 βαθμίδες βρίσκεται λοιπόν η καθημερινή μας συνείδηση την εκάστοτε χρονική στιγμή; Και πώς θα εξελιχθεί περισσότερο;

Εδώ ο Γκουρτζιέφ μας λέει ότι η ανάπτυξη του ανθρώπου θα γίνει όχι όπως θα νομίζαμε ανεβαίνοντας τη σκάλα των 9 επιπέδων, αλλά διατηρώντας τη συνείδηση μας και στα τρία επίπεδα **ταυτόχρονα** στο υψηλότερο δυνατό τους σημείο, δηλαδή στο Νοητικό υποπεδίο. Έτσι ο άνθρωπος πρέπει ταυτόχρονα να έχει επίγνωση του εδώ και τώρα που είναι το

σώμα του, να έχει επίγνωση του τι αισθάνεται και γιατί, αλλά και να ακολουθεί ένα συγκεκριμένο σχέδιο, πρόγραμμα και στόχο ημέρας. Η αυτοπειθαρχία που χρειάζεται βέβαια για να μη χαλαρώνει κανείς σε κανένα επίπεδο (όπου χαλάρωση ο αυτοματισμός που προκύπτει μόλις πέφτουμε σε κάποιο συναισθηματικό ή κινητικό υποπεδίο) είναι πάρα πολύ μεγάλη.

Ωστόσο η πράξη αυτή μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι ο άνθρωπος δεν κινείται ευθύγραμμα στην κλίμακα της εξέλιξης.

Ας υποθέσουμε ότι ο άνθρωπος αποτελείται από 7 πεδία (αυτή τη φορά) αντί για 3 και κάθε πεδίο διαιρείται σε 7 υποπεδία, η εξέλιξη του δε γίνεται διανύοντας όλα τα υποπεδία του 1ου πεδίου, μετά όλα τα υποπεδία του 2ου πεδίου, κ.ο.κ., αλλά ανεβάζοντας τη συνειδητότητα του ταυτόχρονα από το 1ο υποπεδίο σε όλα τα πεδία του προς στο 2ο υποπεδίο σε όλα τα πεδία του. Κι από κει στο 3ο υποπεδίο σε όλα τα πεδία του όπως φαίνεται στην επόμενη σελίδα.

Έτσι κάποιος που ισχυρίζεται ότι "βγαίνει στο αστρικό" πεδίο, κάνοντας μία αστρική προβολή, δεν εγκαταλείπει το Φυσικό Πεδίο από το Ατμικό Υποπεδίο του, για να μπει στο Φυσικό του Αστρικού, όπως δείχνει πιο κάτω το βελάκι με την περιγραφή "Λάθος αντίληψη Απελευθέρωσης". Αυτό που κάνει στην πραγματικότητα είναι απλά να μεταβαίνει από το Αστρικό Υποπεδίο του Φυσικού Πεδίου, στο Αστρικό Υποπεδίο του Αστρικού Πεδίου και τίποτα παραπάνω.

Αυτό καταρχήν δε συνιστά εξέλιξη (αν και μία μορφή εξέλιξης είναι και η ικανότητα να "διατρέχει" κανείς όλα τα πεδία, εστιασμένος σε ένα συγκεκριμένο υποπεδίο). Εξέλιξη θα σήμαινε να αλλάξει εστίαση και να διατρέχει την κλίμακα

όχι πλέον από αστρικό υποπεδίο σε αστρικό υποπεδίο, αλλά από αστρικό σε κατώτερο νοητικό (καμαμανασικό).

Ατμικό Πεδίο

Ατμικό Υποπεδίο
Βουδικό Υποπεδίο
Μανασικό Υποπεδίο
Καμαμανασικό Υποπεδίο
Αστρικό Υποπεδίο
Αιθερικό Υποπεδίο
Φυσικό Υποπεδίο

Βουδικό Πεδίο

Ατμικό Υποπεδίο
Βουδικό Υποπεδίο
Μανασικό Υποπεδίο
Καμαμανασικό Υποπεδίο
Αστρικό Υποπεδίο
Αιθερικό Υποπεδίο
Φυσικό Υποπεδίο

Μανασικό Πεδίο

Ατμικό Υποπεδίο
Βουδικό Υποπεδίο
Μανασικό Υποπεδίο
Καμαμανασικό Υποπεδίο
Αστρικό Υποπεδίο
Αιθερικό Υποπεδίο
Φυσικό Υποπεδίο

Καμαμανασικό Πεδίο

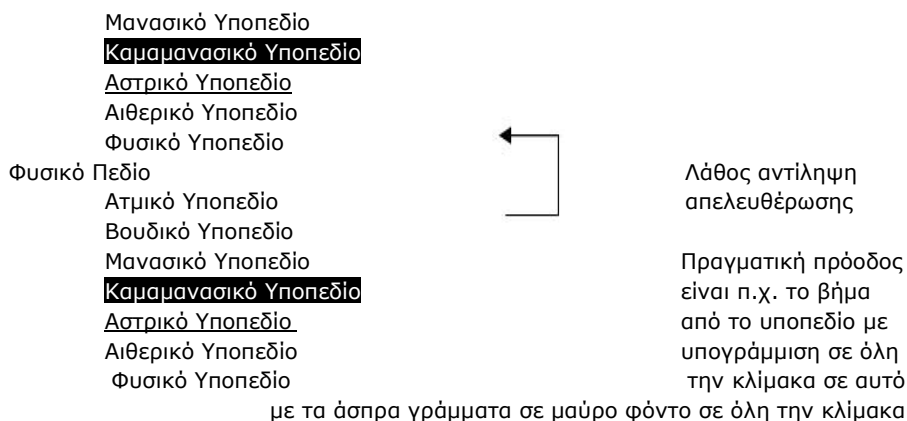
Ατμικό Υποπεδίο
Βουδικό Υποπεδίο
Μανασικό Υποπεδίο
Καμαμανασικό Υποπεδίο
Αστρικό Υποπεδίο
Αιθερικό Υποπεδίο
Φυσικό Υποπεδίο

Αστρικό Πεδίο

Ατμικό Υποπεδίο
Βουδικό Υποπεδίο
Μανασικό Υποπεδίο
Καμαμανασικό Υποπεδίο
Αστρικό Υποπεδίο
Αιθερικό Υποπεδίο
Φυσικό Υποπεδίο

Αιθερικό Πεδίο

Ατμικό Υποπεδίο
Βουδικό Υποπεδίο

Ένας άλλος τρόπος να το δούμε είναι με διάγραμμα δύο διαστάσεων (παραλείπουμε το Ατμικό πεδίο για λόγους χωρητικότητας σε στήλες). Εδώ, φαίνεται πιο εύκολα, ότι ο σπουδαστής δεν διατρέχει όλη τη στήλη του Φυσικού Πεδίου για να πάει στη συνέχεια πιο δίπλα στη στήλη του Αστρικού Πεδίου, αλλά ανέρχεται οριζόντια από υποπεδίο σε υποπεδίο, όπως φαίνεται στο συγκεκριμένο παράδειγμα (επόμενη σελίδα) από το αιθερικό στο αστρικό υποπεδίο.

Φυσικά όλα αυτά δεν μας είναι καθόλου χρήσιμα, παρά μόνο για να καταλάβουμε την **περιπλοκότητα** του ανθρώπινου όντος και της δουλειάς που έχουμε να κάνουμε, όπως επίσης και πόσο εύκολο μπορούμε να υποπέσουμε σε πλάνες.

Μία απλή άσκηση ωστόσο που μπορούμε να κάνουμε όλοι μας είναι να αναρωτιόμαστε "γιατί" κάνουμε αυτό που κάνουμε ή επίσης "προς τι" γίνεται αυτό που γίνεται; Ρωτώντας "γιατί" ψάχνουμε για ένα συναισθηματικό κίνητρο ένα "λόγο" που μας ώθησε να δράσουμε, μία αιτία στο **παρελθόν**, ενώ ρωτώντας "προς τι", κοιτάζουμε προς το **μέλλον** και προσπαθούμε να βρούμε ποιος είναι ο "σκοπός" της δράσης μας. Όταν μία δράση μας έχει "λόγο", τότε η αφετηρία της είναι συνήθως το συναισθηματικό πεδίο, ενώ

όταν έχει "σκοπό" η αφετηρία της είναι στο νοητικό πεδίο. Ο νους "βάζει στόχους", ενώ το συναίσθημα "αντιδρά σε ερεθίσματα".

Βουδικό	Μαγασικό	Καμαμανασικό	Αστρικό	Αιθερικό	Φυσικό
Βουδικό	Βουδικό	Βουδικό	Βουδικό	Βουδικό	Βουδικό
Μαγασικό	Μαγασικό	Μαγασικό	Μαγασικό	Μαγασικό	Μαγασικό
Καμαμανασικό	Καμαμανασικό	Καμαμανασικό	Καμαμανασικό	Καμαμανασικό	Καμαμανασικό
Αστρικό	Αστρικό	Αστρικό	Αστρικό	Αστρικό	Αστρικό
**Αιθερικό	Αιθερικό	Αιθερικό	Αιθερικό	Αιθερικό	Αιθερικό
Φυσικό	Φυσικό	Φυσικό	Φυσικό	Φυσικό	Φυσικό

Λάθος αντίληψη εξέλιξης

Αντίθετα, αν μία δράση μας δεν έχει ούτε "λόγο", ούτε "σκοπό", τότε είναι τελείως αυτόματη και τότε είμαστε όπως έλεγε και ο Γκουρτζιεφ σε κατάσταση "ύπνου", δρούμε δηλαδή τελείως αυτόματα.

Επομένως ένας από τους σκοπούς ενός μαθητή του Εσωτερισμού είναι να αποφύγει τον "ύπνο" και να δρα όσο γίνεται με "επίγνωση".

Ένα άλλο μάθημα που καλείται να κατακτήσει ο μαθητής είναι να ελέγχει πλήρως το υποπεδίο που υποτίθεται ότι έχει εστιασμένη ήδη τη συνείδηση του. Αν, ας πούμε είναι άνθρωπος συναισθηματικά εστιασμένος, να ελέγχει το αστρικό πεδίο. Αν είναι νοητικά εστιασμένος, να ελέγχει το νοητικό πεδίο.

Αυτό δεν είναι και τόσο απλό όσο φαίνεται, γιατί έλεγχος σημαίνει να μπορεί να διατρέξει **όλη την κλίμακα** των πεδίων, έχοντας σαν βάση το υποπεδίο που είναι η συνείδηση του. Να μπορεί να πάει δηλαδή από το αστρικό του φυσικού, στο αστρικό του αστρικού κι από κει στο

αστρικού του νοητικού, του μανασικού, του βουδικού και του ατμικού.

Συνήθως κανείς άνθρωπος δεν έχει καταφέρει να διατρέξει όλη την κλίμακα στο υποπεδίο που είναι συνειδητός. Συνήθως διατρέχει **ένα μέρος** αυτής, άρα δεν ελέγχει αυτό το πεδίο.

Για το σκοπό της διεύρυνσης της εστίασης του λοιπόν ο άνθρωπος είναι αναγκαίο να **βγαίνει έξω** από την καθιερωμένη γνώση του και να προσπαθεί να **τεντώνει** τη συνείδηση του "οριζόντια" για να μπορεί να διατρέχει όλην κλίμακα των πεδίων.

Μία καλή άσκηση γι' αυτό το σκοπό που εστιάζεται κυρίως στο νοητικό υποπεδίο είναι το να χρησιμοποιεί την κλίμακα των λεγόμενων 7 κλειδιών:

ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ

- Φιλοσοφικό Κλειδί (ατμικό πεδίο, μία έννοια, απλά είναι, χωρίς εξήγηση, μία λέξη)
- Θρησκευτικό ή Μυθολογικό ή Λατρευτικό Κλειδί (μέσω του μαγνητισμού ή του προτύπου)
- Μαθηματικό ή Αστρολογικό Κλειδί (ανώτερο μάνας, σύνολα, κατηγορίες)
- Γεωμετρικό Κλειδί (Κάμα Μάνας) (αναλογίες, μίμηση, όπως επάνω έτσι και κάτω, αντιθέσεις, θέση-αντίθεση-σύνθεση)
- Ψυχολογικό Κλειδί (αστρικό πεδίο, κατανόηση της έλξης και της απώθησης)
- Βιολογικό ή Σεξουαλικό Κλειδί (πράνα, κατανόηση της ενέργειας της ζωής, των ρυθμών της ζωής)

- Χημικό ή Αλχημικό Κλειδί (φυσικό πεδίο, κατανόηση των χημικών δεσμών, της ένωσης, της συγχώνευσης των δύο με σκοπό τη γέννηση ενός τρίτου)

Χρησιμοποιώντας αυτή την κλίμακα ένας άνθρωπος μπορεί να εκγυμνάσει το νου του να διατρέχει όλη την κλίμακα των πεδίων εστιασμένος στο νοητικό του υποπεδίο. Για παράδειγμα μπορεί να αναρωτηθεί τι μπορεί να σημαίνει στα 7 πεδία η λέξη Αγάπη;

Ο συνηθισμένος άνθρωπος θα απαντήσει με ευκολία τι είναι Αγάπη εκεί που έχει μάθει να είναι συνειδητός. Δηλαδή στο Ψυχολογικό Πεδίο και στο Βιολογικό (έρωτας, σεξ). Όμως για να σκεφτούμε τι θα μπορούσε να είναι Αγάπη, στο Χημικό Πεδίο; Μήπως η Ένωση δύο ατόμων για να φτιάξουν ένα μόριο;

Όσοι γνωρίζουν από Φυσική, ξέρουν ότι ένα Μόριο μπορεί να σχηματιστεί με δύο τρόπους:

- Ένας είναι η Ετεροπολική Ένωση, όπου έχουμε ένα Άτομο που του λείπουν δύο ηλεκτρόνια κι ένα που του περισσεύουν δύο. Εδώ το ένα Άτομο χαρίζει δύο ηλεκτρόνια Σθένους στο άλλο κι έτσι μετατρέπεται το ίδιο σε Ανιόν, με το άλλο Άτομο να γίνεται Κατιόν.
- Ο άλλος είναι η Ομοιοπολική Ένωση, όπου τα Άτομα έχουν και τα δύο περισσευούμενα ηλεκτρόνια, τα οποία τα μοιράζονται μεταξύ τους σε κοινές τροχιές. Δηλαδή έχουμε τέσσερα ηλεκτρόνια να πηγαίνουν από τη στοιβάδα του ενός Ατόμου στη στοιβάδα του Άλλου. Επειδή δε, περιστρέφονται γύρω από τον εαυτό τους (σπιν) με αντίθετη φορά το ένα από το άλλο, έλκουν το ένα το άλλο, όχι λόγω ηλεκτρικού φορτίου όπως στην

περίπτωση 1, αλλά λόγω μαγνητισμού, που δημιουργεί το κινούμενο ηλεκτρικό φορτίο.

Μήπως δεν είναι αυτή όμως και η περίπτωση της Αγάπης στον πραγματικό κόσμο; Δεν έχουμε την Αγάπη που αποτελεί έλξη των διαφορετικών και την Αγάπη που βασίζεται στην ομοιότητα των δύο συντρόφων;

Να λοιπόν που η Αγάπη θα μπορούσε να ιδωθεί στο Χημικό Κλειδί ως Ένωση Μορίων. Αλλά και στο Μαθηματικό Κλειδί μήπως δε θα μπορούσαμε να ορίσουμε την Αγάπη ως την Πράξη Συνόλων που ονομάζουμε Ένωση; Ή μήπως είναι περισσότερο η Τομή; Ή μήπως και τα δύο; Η Ένωση και η Τομή είναι πάλι δύο διαφορετικοί τρόποι να βλέπουμε την Αγάπη.

Να λοιπόν που στα διάφορα κλειδιά, η Αγάπη μπορεί να περιγραφεί και με μη λεκτικούς τρόπους. Στο μανασικό κλειδί, μιλούν μόνο τους τα μαθηματικά σύνολα, χωρίς λέξεις. Στο αστρικό κλειδί θα μπορούσαμε να απεικονίσουμε την αγάπη με έναν πίνακα ζωγραφικής που ανακατεύονται τα χρώματα. Στο μυθολογικό κλειδί να μιλήσουμε για ένα Σύμβολο ή ένα Μύθο Αγάπης, που να περιέχει τη Θυσία. Στο Φιλοσοφικό Κλειδί να κάνουμε ετυμολογική ανάλυση της λέξης της Αγάπης.

Ο σκοπός της διερεύνησης του πνεύματος μέσα από τη χρήση των 7 κλειδιών είναι επομένως πολύ σημαντικός. Αλλά δεν είναι το μόνο. Είναι σημαντικό να αναγνωρίζουμε κάθε φορά σε ποιο υποπεδίο δρούμε, αλλά και από ποιο πεδίο έρχεται η πληροφορία μας. Οι άνθρωποι που βλέπουν συνεχώς εικόνες, είναι εστιασμένοι στο αστρικό υποπεδίο. Ακόμη κι αν τους μιλούν Δάσκαλοι, από το Βουδικό Πεδίο, θα το εκλάβουν ως Εικόνα.

Αντίθετα οι Νοητικά Εστιασμένοι, θα εκλάβουν την παρουσία των Δασκάλων ως Λέξεις, Ήχο, Διδασκαλία. Δε θα αναφέρουν ότι έχουν παρατηρήσει εικόνα. Οι Αιθερικά Εστιασμένοι θα νιώσουν κάποιο ρίγος, οι φυσικά εστιασμένοι θα αναγνωρίσουν μυρωδιές, κ.ο.κ.

Η ίδια η παρουσία λοιπόν ενός ανώτερου όντος (εφόσον πιστεύουμε ότι υπάρχει) είναι πεπερασμένα κατανοητή από τον καθένα μας ανάλογα με το υποπεδίο που έχει κατακτήσει. Κι αυτό είναι λοιπόν μία πολύ σημαντική γνώση που πρέπει να έχουμε. Πρέπει να εντοπίζουμε σε ποια βαθμίδα λαμβάνουμε τις διάφορες πληροφορίες από το περιβάλλον για να αναγνωρίζουμε το τρέχον σημείο της εξέλιξης μας.

Ένα άλλο σημείο που είναι σημαντικό να καταλάβουμε είναι ότι συχνά τα πεδία μας λειτουργούν πολιικά. Έτσι τα ανώτερα πεδία μας, στα οποία δεν έχουμε ακόμα εκπαιδευτεί να λειτουργούμε, αντανakλώνται συχνά σε αντίστοιχα κατώτερα, από όπου αντιλαμβανόμαστε έμμεσα την ύπαρξη τους. Αυτός είναι ο λόγος, που οι άνθρωποι που δρουν με τη Βούληση συνήθως δρουν με το Σώμα, γίνονται Αθλητές, Στρατιώτες και αυτοπειθαρχούνται.

Από την άλλη όσοι λειτουργούν με την Αγάπη, λειτουργούν συνήθως στο πεδίο του Συναισθήματος, τους ενδιαφέρει περισσότερο να καταλαβαίνουν τα συναισθήματα των άλλων και να τα θεραπεύουν. Τέλος οι άνθρωποι που έχουν Υψηλές Ιδέες και Έμπνευση (Ανώτερος Νους), ενδιαφέρονται να την μετατρέψουν σε Εφαρμογή, να τη γειώσουν σε κάποιου είδους πρακτική Τεχνολογία.

Η κατανόηση αυτών των αντανakλάσεων είναι πολύ σημαντική γιατί μας δείχνει και αυτή ότι στη Γη συνυπάρχουν σήμερα διαφορετικών εξελίξεων άνθρωποι. Άλλοι επιθυμούν να περπατήσουν το μονοπάτι της Πειθαρχίας, ενώ άλλοι

επιθυμούν το μονοπάτι της Ανοχής. Αυτά τα μονοπάτια βρίσκονται αργά ή γρήγορα αντιμέτωπα μεταξύ τους κι αυτό το βλέπουμε στη σύγκρουση ρεαλισμού και ιδεαλισμού, πολιτικής και θρησκείας, στρατού και λαϊκού αισθήματος.

Σε κάθε περίπτωση από την άσκηση ζητούμενα είναι δύο:

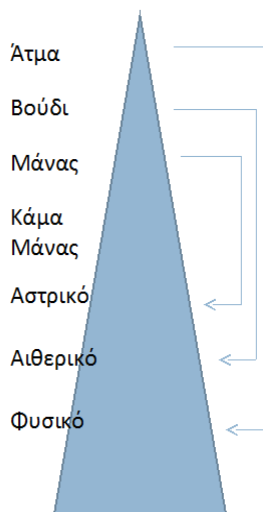
- Πρώτον να κατανοήσουμε σε ποια γραμμή βρισκόμαστε εμείς.
- Να αναγνωρίσουμε ότι οι άλλοι δεν είναι εχθροί μας, απλά ακολουθούν άλλη γραμμή και έχουν άλλο σημείο εστίασης της συνείδησης.

Η δομή του ανθρώπου

□ Ιδιότητες Ανώτερου Εαυτού

▢ Η ανώτερη τριάδα δίνει τρεις τύπους ανθρώπων

- Αυτούς που βασίζονται στη βούληση και συνήθως εκγυμνάζουν το σώμα τους
- Αυτούς που βασίζονται στην αγάπη και συνήθως δίνουν σημασία στα συναισθήματα
- Αυτούς που βασίζονται στη σκέψη και συνήθως δίνουν σημασία στην επικοινωνία.

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΚΑΙ ΚΑΡΜΑ

Μία ειδικού τύπου προσέγγιση στο θέμα της Εξέλιξης του Ανθρώπου είναι και η Διδασκαλία της Μετενσάρκωσης. Ζητούμενο στην προκειμένη περίπτωση για την διαδικασία αυτοβελτίωσης δεν είναι να γνωρίσουμε τι ήμαστε στην προηγούμενη ζωή μας, αλλά να δούμε μέσα από τη διαδικασία αυτή (εάν πιστεύουμε σε αυτή) τι "Κάρμα" κληρονομήσαμε.

Αναπόφευκτα δηλαδή μπαίνουμε στη διαδικασία να εξετάσουμε τι ακριβώς είναι το Κάρμα και πώς συνδέεται με την Μετενσάρκωση. Θα λέγαμε λοιπόν ότι ως Κάρμα ορίζουμε τα αποτελέσματα που δημιουργεί κάθε δράση στο φυσικό (ή σε όποιο άλλο πεδίο). Θα πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι επειδή ο άνθρωπος είναι (και πάλι) πολλαπλός, τα αποτελέσματα μιας πράξης στο ένα πεδίο δεν επιδρούν ποτέ μόνο σε αυτό, αλλά και στα άλλα, ασχέτως που ο άνθρωπος μπορεί να μην είναι συνειδητός σε όλα.

Έτσι μία πράξη στο φυσικό πεδίο δημιουργεί αποτελέσματα σε τέσσερα επίπεδα ύπαρξης.

- 1) Στο φυσικό πεδίο, π.χ. η αγαθοεργία προς έναν φτωχό -> Δημιουργεί υλική ευμάρεια στην επόμενη ενσάρκωση.
- 2) Η καλή πρόθεση την ώρα της αγαθοεργίας -> Δημιουργεί θετικά συναισθήματα και συγκινήσεις στην επόμενη ενσάρκωση.
- 3) Η αγαθοεργία που γίνεται όμως κατά συνθήκη -> Δημιουργεί θετικό αποτέλεσμα στο φυσικό πεδίο, αλλά αρνητικό στο αστρικό.
- 4) Κάθε πεδίο πιο πάνω λειτουργεί περισσότερο πολλαπλασιαστικά. Έτσι η πρόθεση λειτουργεί περισσότερο ισχυρά από

την εξωτερικήυση. Και η σκέψη ακόμη περισσότερο πολλαπλασιαστικά από τη συγκίνηση. Συνεπώς το τι σκέφτομαι την ώρα της αγαθοεργίας είναι απείρως πιο «επικίνδυνο» από το τι πράττω ή τι νιώθω. Τουλάχιστον όσον αφορά το αποτέλεσμα που επιφέρει στον εξωτερικό κόσμο. Γιατί μία σκέψη μπορεί να με ταλανίσει μια ολόκληρη ζωή για να την εφαρμόσω. Ένα αίσθημα όμως τελειώνει πιο γρήγορα και το ξεχνάω. Και μία φυσική ενέργεια ξεχνιέται ακόμη πιο γρήγορα.

Ως επί το πλείστον οι άνθρωποι στο παρόν στάδιο εξέλιξης έχουν μάλλον κακό κάρμα, παρά καλό. Εάν το μετρούσαμε ποσοτικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι μία σχέση 60-40. Εάν αυτό το Κάρμα μεταφερόταν αυτούσιο στην επόμενη ζωή, δε θα υπήρχε προοπτική εξέλιξης. Εδώ είναι που παρεμβαίνουν οι φυσικοί νόμοι (ή για κάποιους οι κύριοι του Κάρμα), μειώνοντας τη σχέση αρνητικού και θετικού Κάρμα, ώστε να δώσουν τη δυνατότητα στην Ψυχή να βελτιώσει την κατάσταση της.

ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΒΟΥΛΗΣΗ

Έτσι κάθε άνθρωπος έχει ένα πεπρωμένο. Και τι είναι αυτό; Πεπρωμένο ονομάζουμε την ποσότητα εκείνη του Κάρμα που είμαστε υποχρεωμένοι να βιώσουμε. Ο τρόπος που θα τη βιώσουμε όμως, αν δηλαδή, θα λάβουμε μαθήματα από αυτό ή αν θα αισθανθούμε κακία γι' αυτό, είναι θέμα δικής μας επιλογής.

Όταν π.χ. το περιβάλλον παρεμβαίνει και επηρεάζει την τύχη μας, τότε συμμερίζεται και μέρος του Κάρμα που δημιουργείται σε μας. Έτσι αν εμείς π.χ. κάνουμε κακό στη φύση, μαζί με αυτήν καταστρεφόμαστε και μεις, αν τρώμε τα ζώα, μαζί με αυτά, επηρεαζόμαστε και μεις, κ.ο.κ.

Θα πρέπει να διευκρινίσουμε εδώ ότι το περιβάλλον που θα γεννηθεί ένας άνθρωπος, η οικογένεια, τα γονίδια, το φυσικό σώμα και οι ανωμαλίες που θα έχει, κλπ, δεν είναι ακριβώς εκλογή της ίδιας της Ψυχής όπως δυστυχώς με μεγάλη ευκολία λέγεται. Αλλά γίνεται με παρέμβαση των Κοσμικών Νόμων, προκειμένου να βιωθεί από την Ψυχή το Κάρμα εκείνο που δημιουργήθηκε στο παρελθόν και που πρέπει τώρα να ξεπληρωθεί από την Ψυχή.

Από την άλλη εκτός από το ατομικό πεπρωμένο, υπάρχει και το ομαδικό, π.χ. ενός έθνους ή της ανθρωπότητας. Εκεί μπορεί κάποιος να υφίσταται κάτι στην ατομική του ζωή λόγω του ομαδικού Κάρμα, π.χ. η περίπτωση της Χιτλερικής Γερμανίας ή του Εβραϊκού Ολοκαυτώματος.

Βλέπουμε εδώ άλλο ένα σημαντικό δίδαγμα που πρέπει να γνωρίζουμε:

- Αντίθετα από ότι λέγεται η Ψυχή δεν έχει στον κόσμο Πλήρη Ελεύθερη Βούληση
- Από την άλλη όμως είναι λάθος ότι είναι και όλα προδιαγεγραμμένα.
- Η Ψυχή έχει ένα Πεπρωμένο, που προκύπτει από αυτά που πρέπει να ξεπληρώσει, αλλά έχει και ένα Σχέδιο, που την καθοδηγεί σε αυτά που θέλει να κάνει.

Στην Πυθαγόρεια Διδασκαλία ο συνδυασμός Ελεύθερης Βούλησης και Πεπρωμένου διατυπώνεται πολύ παραστατικά στο Πυθαγόρειο Θεώρημα. Λέει λοιπόν το Πυθαγόρειο Θεώρημα όπως το μάθαμε στη Γεωμετρία ότι το τετράγωνο της Υποτείνουσας ισούται με το Άθροισμα των Τετραγώνων των δύο Πλευρών.

Τι σημαίνει όμως αυτό στην Εσωτερική Διδασκαλία; Σημαίνει ότι υπάρχουν δύο συνιστώσες, το Πεπρωμένο και η Βούληση

και ο Συνδυασμός τους δημιουργεί το τελικό αποτέλεσμα, αυτό που έχει προγραμματίσει η Θεία Πρόνοια.

Άρα λοιπόν ο Άνθρωπος πρέπει να γνωρίζει ότι για την εξέλιξη του έχει ένα βαθμό ελεύθερης βούλησης, αλλά έχει κι ένα βαθμό περιορισμού που δεν μπορεί να αποφύγει. Κι όσο πιο γρήγορα "αποδεχτεί" την εξόφληση των χρωστούμενων, τόσο πιο γρήγορα θα μπορέσει να ασχοληθεί με αυτό που θέλει η δική του Θέληση.

Οι τρεις αυτές δυνάμεις, η Βούληση, το Αναπότρεπτο και η Πρόνοια, δηλώνονταν στην αρχαία Ελλάδα από τις τρεις Μοίρες, την Κλωθώ, την Άτροπο και τη Λάχεσι (λαχείο). Ενώ για όσους ασχολούνται με την Αστρολογία μία νύξη σχέσης μπορεί να δοθεί στην τριάδα του Ήλιου, της Σελήνης και του Ωροσκόπου.

Από το παραπάνω βλέπουμε πόσο δύσκολος και περίπλοκος είναι ο δρόμος της εξέλιξης του ανθρώπου και πόση προσπάθεια και διάκριση χρειάζεται για να ευοδωθεί. Η Εσωτερική Φιλοσοφία ωστόσο είναι ένας οδηγός που μπορεί να μας κρατήσει από το χέρι για να αποφύγουμε κάποιες τουλάχιστον από τις κακοτοπιές που μας περιμένουν στο δρόμο και να κάνουμε κάποια τουλάχιστον βήματα προς την σωστή κατεύθυνση.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΔΥΣΗΣ

Στο δρόμο της αυτογνωσίας υπάρχει ένα σημείο που χρειάζεται κανείς να αναγνωρίσει πέρα από τις γενικές κατευθύνσεις που δίνονται για την εξέλιξη του ανθρώπου, ποιο είναι το δικό του ρεύμα εξέλιξης, ο δρόμος που ανήκει ο ίδιος και ο δρόμος που εντάσσεται στο χώρο που ο ίδιος κινείται και έχει ευθύνη να επηρεάσει. Συνήθως οι σπουδαστές της Εσωτερικής Φιλοσοφίας διαπράττουν το σφάλμα μετά τα πρώτα βήματα της εξέλιξης τους να αρνούνται την ευθύνη που συνεπάγεται η συμμετοχή τους σε κάποια συγκεκριμένη κουλτούρα ή σε κάποια συγκεκριμένη ανθρώπινη φυλή. Προτιμούν να διαχωρίζουν τη θέση τους, καλυμμένοι πίσω από διδασκαλίες για την απόσπαση και τη μη συμμετοχή στα θέματα της προσωπικότητας.

Η αποποίηση της ευθύνης ωστόσο δε συνιστά εξέλιξη για τον άνθρωπο. Τουναντίον είναι η ανάληψη της ευθύνης και η αναγνώριση του καθήκοντος που μπορεί να τον εξελίξει. Έτσι καθένας στο χώρο που κινείται καλείται να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της δικής του ομάδας, των δικών του ανθρώπων και των περιορισμών και προκλήσεων της δικής του κάστας. Υπό την έννοια αυτή καθένας καλείται να γνωρίζει από πού κατάγεται, ποιο είναι το πνευματικό υλικό με το οποίο γαλουχήθηκε και ποια δώρα και ποιες δυσκολίες τον κληροδότησε το περιβάλλον που τον ανέδειξε.

Χωρίς να θεωρούμε ότι δεν υπάρχουν κι εξαιρέσεις η πλειοψηφία των σπουδαστών που ζουν στη Δύση αυτή την περίοδο ακολουθεί το λεγόμενο δρόμο της Δυτικής Εσωτερικής Παράδοσης. Βασικά στοιχεία αυτού του δρόμου είναι η σημασία που δίνεται στο Άτομο, η Βαρύτητα που δίνεται στη Λογική και την Ευθύνη, η σημασία που

αποδίδεται στη Βούληση και την εκγύμναση του Νου, η ευθύγραμμη αντίληψη του χρόνου και της Εξέλιξης του Ανθρώπου και η δυαδική θεώρηση των Δυνάμεων του Κόσμου.

Οι βασικές αυτές παράμετροι δεν προέκυψαν βεβαίως χωρίς ενδιάμεσες φιλοσοφικές συγκρούσεις και αντιρρήσεις, ωστόσο η συνισταμένη αυτών των συγκρούσεων έχει καταλήξει σε αυτό που ονομάζουμε Δυτικό Εσωτερικό Δρόμο. Σε αντιδιαστολή με αυτόν τον Δρόμο θα συναντήσουμε σήμερα την Ανατολική προσέγγιση της αποδυνάμωσης του Εγώ, της σιωπής του Νου, της καλλιέργειας της Αποδοχής περισσότερο, παρά της άσκησης της Βούλησης και της Κυκλικής Πορείας των Πραγμάτων του Κόσμου. Επίσης θα δούμε την μικρή σημασία που αποδίδεται στο Άτομο σε σχέση τουλάχιστον με τη θεώρηση που υπάρχει στη Δύση.

Βεβαίως οι διαχωρισμοί αυτοί όσο προχωράει η ένωση της ανθρωπότητας αρχίζουν σιγά σιγά και γίνονται λιγότερο δυσδιάκριτοι, όμως η βασική διάκριση στους τόνους υπάρχει ακόμα. Σε κάθε περίπτωση είναι σημαντικό για το σπουδαστή να γνωρίζει το πνευματικό ρεύμα που τον φιλοξενεί και να τοποθετείται ατομικά μέσα σε αυτό και σε σχέση με αυτό και τον περιβάλλοντα κόσμο.

Εάν θέλαμε να κατανοήσουμε αυτό το ρεύμα της λεγόμενης Εσωτερικής Παράδοσης της Δύσης, από πού θα έπρεπε να ξεκινήσουμε; Θα έπρεπε οπωσδήποτε να ξεκινήσουμε από τις παραδόσεις της αρχαιότητας. Κι όταν λέμε παραδόσεις της αρχαιότητας για τη Δύση εννοούμε τις αρχαίες παραδόσεις της αρχαίας Ελλάδας, της αρχαίας Αιγύπτου, της Ρώμης και της Μέσης Ανατολής. Ο συνδυασμός αυτών των πολιτισμών είναι που συνιστά την αρχαία Παράδοση της Δύσης.

Τι έχει κληρονομήσει σήμερα όμως η Δύση από αυτούς τους πολιτισμούς της Αρχαιότητας, όσον αφορά την Εσωτερική της Φιλοσοφία; Έχει κληρονομήσει αρκετά πράγματα:

Πνευματικές Παραδόσεις που κληρονομήσαμε από την Αρχαιότητα

- Την πίστη και την ανάγκη για την λατρεία μιας μεγάλης Μητέρας Θεάς (Μεγάλη Μητέρα, Ίσιδα)
- Τη λατρεία του θεού Ήλιου, την πίστη και την αισιοδοξία για το μέλλον που αυτή συνεπάγεται, αλλά και την κατανόηση των αλλαγών του κόσμου μέσα από το μυστήριο των εποχών του. Μάθαμε έτσι να λατρεύουμε το Θεό που θυσιάζεται όπως ο Ήλιος το Χειμώνα για να αναστηθεί την Άνοιξη όπως ο Διόνυσος, ο Άδωνις και ο Όσιρις.
- Τη θηλυκή όψη του ίδιου Μύθου και την αλλαγή της Φύσης μέσα από τις Εποχές μέσα από το συμβολικό μύθο της Περσεφόνης.
- Τον κίνδυνο απώλειας της Ψυχής του Ήρωα όταν αποφασίζει την κάθοδο του στον Κάτω Κόσμο (Ορφέας, Ηρακλής)
- Την αναζήτηση της σχέσης της Φύσης με τον Άνθρωπο και της Ανάδειξης του "Κόσμου" ως της Ανώτατης Πνευματικής Αρχής
- Τη σημασία που έχουν οι ιεροί τόποι και η λατρεία τους (Ναός του Σολομώντα, Μαντεία, Ιεροί Τόποι Λατρείας)
- Τη σημασία του προσάτη θεού μιας πόλης ή ενός έθνους. Που σηματοδοτεί το πέρασμα από την Φύση στην Αστικοποιημένη Θρησκεία.
- Τη σημασία των Ιερών Βιβλίων και των Γραφών
- Τη σημασία του Μύθου και της Αλληγορίας για τη Διδασκαλία των Αδών. Τη χρήση της Μαιευτικής Μεθόδου.

- Τη σημασία της ατομικής θυσίας όπως αυτή του Αβραάμ αλλά και της Ιφιγένειας ή του Οιδίποδα. Τη σημασία γενικά της Κάθαρσης μέσα από την Τραγωδία.
- Το τοτεμικό παρελθόν των Θεών (ζωόμορφοι αιγύπτιοι θεοί αλλά και αρχαίοι έλληνες θεοί με προστατευόμενα ιερά ζώα)
- Τη σημασία των Νόμων στο νέο αστικό κράτος όπως οι Νόμοι του Μωυσή, του Σόλωνα και του Χαμμουραπί.
- Τη σημασία της σχέσης των Άστρων με το μύθο (ζώδια και εποχές του χρόνου, πλανήτες και θεοί, ο Σείριος και η παρατήρηση του από τους Αιγύπτιους).
- Την πίστη για την επιβίωση της Ψυχής μετά το θάνατο και τη βίωση εμπειριών "κοντά στο θάνατο" στα αρχαία μυστήρια
- Τις λατρείες και τις ιερές γιορτές (π.χ. Πάσχα, Ηλιοστάσια, κλπ, Ολύμπια, Πύθια, Σατουρνάλια)
- Τη σημασία των Μυστηρίων και της Μύησης, της προστασίας των Μυστικών και της αντιμετώπισης των Βεβήλων.

Τα στοιχεία αυτά δεν τα μελετάμε τόσο ως κύρια διδασκαλία, αλλά γιατί περισσότερο μας έδωσαν στη Δύση τα εκφραστικά μέσα για να αποδώσουμε στη συνέχεια επανειλημμένες φορές εσωτερικές αλήθειες. Γιατί δεν είναι τυχαίο ότι..

- πάνω στο μοντέλο του Ήλιου με το ζωδιακό κύκλο χτίστηκαν η σχέση του Χριστού με τους Δώδεκα Απόστολους και οι Ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης
- πάνω στη σχέση πλανητών και θεών, χτίστηκε το ίδιο το ημερολογιακό μας σύστημα της Εβδομάδας και η ονομασία των Ημερών (Sunday=Μέρα του Ήλιου).
- πάνω στη γιορτή του Χειμερινού Ηλιοστασίου είδαμε να έρχονται με τη σειρά τα Σατουρνάλια, η γιορτή του Μίθρα αλλά και η Γέννηση του Χριστού.

- αλλά και τη διδασκαλία του Σωκράτη και τους Μύθους του Πλάτωνα, είδαμε να ακολουθεί η διδασκαλία με τις Παραβολές του Χριστού.
- το δράμα του Οιδίποδα στην ελληνική τραγωδία είδαμε να ακολουθείται από το Θείο Δράμα του Ιησού όπως διδάσκεται καθημερινά στη Θεία Λειτουργία.
- την Ίσιδα και τη Δήμητρα είδαμε να ακολουθεί η Παναγία
- τον Ορφέα και τον Ηρακλή να ακολουθεί ο Ιησούς στον Άδη
- τους Θεούς της Πόλης να αντικαθιστούν οι Πολιούχοι Άγιοι
- και τον Απολλόδωρο και τον Διόδωρο να αντικαθιστούν σαν όνομα ο Θεόδωρος

Η αρχαιότητα λοιπόν μας έδωσε τα εκφραστικά μέσα για να στηρίξουμε νέες δοξασίες και εσωτερικές αλήθειες και πάνω σε αυτήν συνεχίζουμε να χτίζουμε και σήμερα τις διδαχές μας. Κανείς σοβαρός εσωτερικός φιλόσοφος σήμερα δε θα μπορέσει να αγνοήσει έννοιες όπως η Δράση και η Αντίδραση, η Τριαδικότητα της Εκδήλωσης, τα 4 Στοιχεία ως διακριτές ενέργειες, ή την απόδοση ετήσιων κύκλων μέσα από τον αριθμό 12.

Είναι κατακτημένες βάσεις πλέον αυτές που θεωρούνται αξιωματικά αποδεκτές στο φιλοσοφικό κόσμο της Δύσης. Συνιστούν όμως δεδομένο ακριβώς μόνο γι' αυτήν, καθώς στην Ανατολή για παράδειγμα θεωρείται δεδομένο μάλλον ότι τα Στοιχεία είναι 5 και ο Αριθμός 7 δίνει την ισχύ της θέσης του μάλλον στον αριθμό 8 (κατευθύνσεις, Feng Shui, νόμοι του Βούδα). Εκεί λοιπόν στην Ανατολή, τα εκφραστικά μέσα έχουν αναπτυχθεί αλλιώς, άρα έχουμε κι ένα άλλο διαφορετικό δρόμο.

Αν ο Δυτικός Δρόμος όμως μας έδωσε αυτά τα εκφραστικά μέσα, πώς εξελίχθηκε μετά την αρχαιότητα; Πώς φτάσαμε στη σημερινή διαμορφωμένη δυτική παράδοση; Αυτό που ομολογουμένως άλλαξε την κατεύθυνση της Δυτικής Σκέψης ήταν η Έλευση του Χριστιανισμού. Βεβαίως θα μπορούσαμε να πούμε υπό την ευρύτερη έννοια οι Ανατολικές Θρησκείες της Εποχής, γιατί πολλές από αυτές πρέσβευαν ίδια πράγματα με το Χριστιανισμό, αλλά τελικά όλες αυτές κατέληξαν να εκπροσωπούνται μέσα από αυτόν.

Η αέναη πάλη του Καλού και του Κακού, η Πτώση του Ανθρώπου, οι Αγγελικές Ιεραρχίες, ο Θάνατος και η Ανάσταση ήταν στοιχεία τόσο του Χριστιανισμού, όσο και του Μίθρα, για να αναφέρουμε τις δύο μεγάλες θρησκείες της εποχής της Ρώμης. Ενώ η λατρεία της Μάνας, το Θείο Βρέφος και η Θρησκεία της Αγάπης υπήρξε η λατρεία της Ίσιδας πριν από αυτήν της Παναγίας.

Αυτό το μπόλιασμα της Αρχαίας Ελληνικής Σκέψης με τις Ανατολικές Θρησκείες έδωσε κράματα φιλοσοφίας, που δεν είχε αντικρίσει νωρίτερα ο αρχαίος κόσμος που κινούνταν κυρίως με τη Λογική. Σε φιλοσοφίες όπως ο Νεοπλατωνισμός, αναμειγνύονται φιλοσοφικές αρχές όπως η Τριαδικότητα του Ανθρώπου, με θρησκευτικές δοξασίες όπως η ύπαρξη Αγγελικών Ιεραρχιών. Παύει να είναι ξεκάθαρο τι είναι αποδείξιμο και τι αποκαλυπμένο. Η αποκάλυψη γενικότερα εισέρχεται στις διδασκαλίες και τις καθιστά αντικείμενο Πίστης περισσότερο παρά Γνώσης.

Από την άλλη οι Αιρετικοί Γνωστικοί της Εποχής πολεμούν τις κατεστημένες Θρησκείες που θεωρούν ότι υπνωτίζουν τον κόσμο (το ίδιο δε γίνεται και σήμερα;) και διδάσκουν επαναστατικά ότι ο κόσμος είναι "δημιούργημα ενός κατώτερου θεού". Η αντιδραστικότητα αυτή των Γνωστικών Κινήματων συνεχίζεται έως σήμερα, με πολλά εσωτερικά κινήματα

να έχουν χαρακτήρα αμφισβήτησης των καθιερωμένων διδασκαλιών.

Στη διαδικασία αυτή αυτό που ξεκίνησε ως πνευματική αναζήτηση των ανθρώπων, καθίσταται δόγμα, καθώς παρουσιάζονται αρχές που προσπαθούν να δημιουργήσουν "ορθόδοξες" διδασκαλίες σε αντιπαράβολή με τις "αιρετικές". Έτσι στην πνευματική αναζήτηση εμπλέκεται πλέον και η Πολιτική.

Φτάνουμε έτσι στο Μεσαιωνικό Πρότυπο της Γνώσης που είναι αρκετά διαφορετικό από της Αρχαιότητας και το οποίο εμπλέκει τρεις βασικές αρχές. Την Πολιτική Εξουσία, την Θρησκευτική Εξουσία και την Εξουσία των Λογίων. Πολιτική, Θρησκεία και Φιλοσοφία (ή αργότερα Επιστήμη) εμπλέκονται σε ένα τρίπτυχο αλληλεξάρτησης και αλληλεπίδρασης που δεν μπορείς να ξεχωρίσεις πλέον τι είναι θρησκευτική αντίληψη, τι διαπιστωμένη εμπειρικά γνώση και τι επιδίωξη της εξουσίας να επιβληθεί ως δόγμα.

Η γνώση επιδιώκεται πλέον βάσει της χρησιμότητας της κι όχι μόνο βάσει της αλήθειας της.

Η "Πτώση" αυτή της Φιλοσοφίας αντικατοπτρίζεται πολύ καλά στο βαθμιαίο "εκφυλισμό" της Φιλοσοφίας του Νεοπλατωνισμού.

Ο Νεοπλατωνισμός και η αποφατική προσέγγιση του Θεού

Ο Νεοπλατωνισμός ξεκίνησε βασισμένος στην Πλατωνική Φιλοσοφία. Στηριγμένος στην Φιλοσοφία του Πλάτωνα (ήδη 600 ετών φιλοσοφία τότε), επέκτεινε την τριαδικότητα της ανθρώπινης ψυχής στον Κόσμο. Και μίλησε για την τριαδικότητα του Θεού.

Ο Θεός κατά τον Πλωτίνο έχει 3 όψεις. Τον Έναν, που είναι άφατος και απεριγράφτος, τη Διάνοια ή Νού ή Λόγο, που Αυτός δημιούργησε και την Παγκόσμια Ψυχή, που εμψυχώνει όλα τα άψυχα και έμψυχα όντα.

Αλλά και ο Άνθρωπος είναι Τριαδικός, κατά το πώς έλεγε άλλωστε και η Πλατωνική Φιλοσοφία. Η δομή του αποτελείται από τη Διάνοια που είναι Θεία, την Ψυχή που είναι Ανθρώπινη και το Σώμα που είναι της Φύσης.

Έχουμε έτσι 3 κόσμους να υπάρχουν στο Σύμπαν. Τον Θείο, τον Ανθρώπινο και τον Φυσικό. Και τρία αντίστοιχα είδη ψυχών βέβαια. Τις ομαδικές ψυχές των ζώων που κινούνται με νόμους και αυτοματισμούς. Την ανθρώπινη ψυχή που κάνει επιλογές, εάν θα κατέλθει προς τον κόσμο των ζώων ή προς το Θείο και τη Θεία Ψυχή, όπου κατοικούν μεταξύ άλλων οι Ιδέες. Οι Ιδέες που δεν είναι πλέον ξεκάρφωτες όπως στον Πλάτωνα, αλλά θεωρούνται Μέρος της Διάνοιας του Θείου.

Βασισμένη στην Πλατωνική Φιλοσοφία η Νεοπλατωνική προσέγγιση εμφανίστηκε να προσεγγίζει διαφορετικά το Θείο, επιμένοντας ότι στον κόσμο που ζούμε οι Ιδέες δεν είναι καθαρές, επομένως ότι και να πούμε δεν μπορούμε να κατανοήσουμε το Θείο.

Συνεπώς το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να πούμε τι «δεν είναι» το Θείο. .

Ωστόσο ήδη διατυπώνοντας την Φιλοσοφία του ο Πλωτίνος ισχυρίστηκε ότι στην Αλήθεια δε φτάνουμε μόνο τη Λογική αλλά και με την Έφεση. Πρόσθεσε δηλαδή μία νέα ικανότητα αποκαλυπτικής επίγνωσης, που δεν είχε σχέση με το Λογικό, που θεωρούσε ανώτατο ο Πλάτωνας.

Δίδαξε επίσης ο Πλωτίνος την Μετενσάρκωση, ότι δηλαδή ο Άνθρωπος επανέρχεται στον κόσμο σε επόμενες ζωές, σε μία εποχή, που στη Δύση δεν ήταν γνωστή αυτή η πεποίθηση. Εισήγαγε έτσι στη Φιλοσοφία του Θρησκευτικές Προσεγγίσεις, καθώς η Μετενσάρκωση δεν μπορεί να αποδειχθεί με τη Λογική, παρά μόνο με τη Εμπειρία ή την Αποκάλυψη.

Έτσι προοδευτικά η Φιλοσοφία του Πλωτίνου άρχισε να ομοιάζει με θρησκεία. Έγινε δε ακόμη πιο έντονο αυτό με τους Μαθητές του όπως ο Ιάμβλιχος που επηρεασμένοι από τα αιγυπτιακά μυστήρια, εισήγαγαν λατρεία και μυστήρια στη διδασκαλία του, τις λεγόμενες θεουργίες. Διαδικασίες που στην ουσία σήμερα θα ονομάζαμε "επικλήσεις".

Η πλήρης όμως ενσωμάτωση του Νεοπλατωνισμού στη Θρησκεία έγινε με την Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία. Τη θέση των Ιδεών πήραν προοδευτικά ζωντανές οντότητες. Έτσι οι Ιδέες έπαψαν να είναι αφηρημένες αρχές κι έφτασαν να εκπροσωπούνται από Αγγελικές Ιεραρχίες.

Μερικοί από τους μεγαλύτερους Πατέρες της Χριστιανικής Εκκλησίας θεωρείται ότι επηρεάστηκαν από τον Νεοπλατωνισμό. Ο Ωριγένης, ο Αυγουστίνος, ο Αμβρόσιος και άλλοι. Κι αυτοί εισήγαγαν νεοπλατωνικές ιδέες όπως η τριαδικότητα του Θεού και η διαίρεση του ανθρώπου σε σώμα και ψυχή αλλά και τον αποφαιτικό τρόπο προσέγγισης του Θεού στην Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Από την πορεία αυτή του Νεοπλατωνισμού κατανοούμε παραστατικά το πώς η Φιλοσοφία μπολιάστηκε σιγά σιγά από τη Θρησκεία και κατέληξε στο Μεσαίωνα να θεωρείται υπηρέτης αυτής.

Ψήγματα της Εσωτερικής Παράδοσης ωστόσο που δεν έγιναν αποδεκτά από την επίσημη θρησκεία του Ρωμαϊκού Κράτους, διασώθηκαν σε περιθωριακές ομάδες για να περάσουν

αργότερα στην Αναγέννηση με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Αυτό που στην ουσία συνιστά την Αναγέννηση και στη Δύση αλλά και στις μεμονωμένες παρουσίες της στην Ανατολή Μεσόγειο (π.χ. η σύντομη δημοκρατία της Θεσσαλονίκης) ήταν η επιστροφή στην πίστη ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος να επιδιώξει μόνος του να βρει τα πιστεύω του, ότι είναι δική του ευθύνη και δεν μπορεί να καπελώνεται ή να χειραγωγείται σε αυτό από οποιαδήποτε πολιτική ή πνευματική εξουσία.

Η πίστη αυτή επέτρεψε την άνθηση "παραλλαγών" της γνώσης. Εισήχθησαν συστήματα "απέξω" όπως η μετάφραση των Ερμητικών Κειμένων από τον Φιτσίνο, η ενσωμάτωση της Ιουδαϊκής Καμπαλλά στον Εσωτερικό Χριστιανισμό, η μετάφραση του Αριστοτέλη από τα Αραβικά, η διδασκαλία του Πλάτωνα από το Βησσαρίωνα στη Φλωρεντία. Για να επιτραπεί αυτή η είσοδος νέων γνώσεων στο "σύστημα" σημαίνει ότι ανθούσε ήδη μία αναγεννησιακή κουλτούρα όπως αυτή των Πάπων της Ιταλίας.

Πριν βεβαίως μεσολαβήσει η Μεταρρύθμιση, που ενεργοποίησε τα αντανakλαστικά φόβου της Καθολικής Εκκλησίας.

Ο δυτικός άνθρωπος που άρχισε να εξερευνά, επισκέφτηκε την Κίνα (Μάρκο Πόλο), την Αμερική (Κολόμβος), πήγε στους Αγίους Τόπους (Σταυροφορίες), στην Κωνσταντινούπολη, άνοιξαν οι ορίζοντες του και είδε πράγματα που η Εκκλησία και η πολιτική εξουσία δεν του επέτρεπε να δει ως τότε.

Επόμενο ήταν ότι αρχίζει να υπάρχει μία νέα γόνιμη αναζήτηση της Γνώσης και ένας Πειραματισμός. Εδώ ξεπηδάει και πάλι η Αλχημεία, η Ερμητική Ιατρική, η Βοτανολογία και οι άλλες πειραματικές προσεγγίσεις, που

σήμερα έχουμε καταλήξει να εντάσσουμε στο Δυτικό Από-κρυφισμό.

Σε μία τέτοια εποχή ανάλογη της αρχαίας ελληνικής εποχής των πόλεων κρατών και του πρώτου και του δεύτερου αποικισμού το Έπος επιστρέφει. Και "μετενσαρκώνεται" σε μεσαιωνικούς Κύκλους Μύθων όπως ο Μύθος του Βασιλιά Αρθούρου. Εδώ στοιχεία των αρχαίων Μύθων όπως οι 12 ιππότες, μπολιάζονται με την χριστιανική θρησκεία και το μύθο του Δισκοπότηρου, αλλά και με τις μυθολογίες των νέων γερμανικών λαών, όπως το ιερό Δέντρο και η Ιερή Χώρα του Άβαλον. Ας δούμε όμως λίγο πιο αναλυτικά αυτούς τους Μεσαιωνικούς Μύθους:

Ο κύκλος των μεσαιωνικών μύθων

- Οι ιππότες της Στρογγυλής Τράπεζας
- Τριστάνος και Ιζόλδη
- Ο κύκλος μύθων του Μέρλιν
- Οι μύθοι του Αγίου Δισκοπότηρου
- Ο Λάνσελοτ και η Γκουίνεβιρ

Ιστορικό πλαίσιο

Βρισκόμαστε σε μία εποχή ανάλογη της αρχαίας εποχής του Έπους. Περιπλανώμενοι ιππότες στην Ευρώπη μπλέκονται σε μονομαχίες. Η έννοια του αστικού δικαίου δεν υπάρχει πλέον. Υπάρχει μόνο η δύναμη των όπλων. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο επανέρχονται αξίες όπως η τιμή, η ανδρεία, η αξιοπρέπεια, που είχαν εμφανιστεί πάλι παλιότερα στη Δύση. ΠΟΥ; Στον Ομηρικό Κόσμο!

Εμφανίζονται έτσι παρόμοια μυθολογικά μοτίβα:

- Η βασίλισσα που για χάρη της και εξαιτίας της προδοσίας της γίνεται πόλεμος. Τότε ήταν η Ωραία Ελένη. Τώρα λέγεται Γκουίνεβιρ.
- Η ανδρική μονομαχία
- Η αδελφότητα των πολεμιστών (Στρογγυλή Τράπεζα, αλλά και Ήρωες της Αργοναυτικής Εκστρατείας ή της Ιλιάδας)
- Το ταξίδι αναζήτησης του Ήρωα (Πάρσιφαλ αλλά και Οδυσσέας) αλλά και τα Ερωτήματα Παγίδες (Πάρσιφαλ αλλά και Οιδίποδας)
- Η παρουσία του Μάγου/Θεού (Μέρλιν αλλά και η παρέμβαση σοφών θεών στην αρχαία μυθολογία όπως η Αθηνά)
- Το έπαθλο της αναζήτησης (Χρυσόμαλλο Δέρας αλλά και Ιερό Δισκοπότηρο)
- Το δράμα της Βασιλικής Οικογένειας (του Αρθούρου, αλλά και των Ατρείδων)
- Ο ρόλος του τροβαδούρου, αντίστοιχος με αυτόν του επικού ποιητή.
- Η μυθολογία γύρω από ένα Βασιλιά, που ενώνει πόλεις για να φτιάξει ένα κράτος (Αρθούρος αλλά και Θησέας/Αθήνα και Ρώμος-Ρωμύλος/Ρώμη).
- Ο τσακωμός των Μνηστήρων για το Βασιλικό Θρόνο (γύρω από το Εξκάλιμπερ, αλλά και γύρω από την Πηνελόπη).

Η έξαρση της μυθολογίας αυτής γίνεται μεγαλύτερη με την κάθοδο των νέων λαών από την Σκανδιναβία. των Νορμανδών. Αντίστοιχη μίας άλλης καθόδου, των Δωριέων, αυτή η κάθοδος δίνει «νέο αίμα» στη γερασμένη Ευρώπη, λαούς που διψούν για κατακτήσεις και ταξίδια το ίδιο με τους αρχαίους Έλληνες και πραγματοποιούν τον Πρώτο μεγάλο αποικισμό της Ευρώπης, που ήταν.... οι Σταυροφορίες...

Έτσι το Έπος επιστρέφει ως Λογοτεχνικό Είδος και ως εκπαιδευτικό για την Ψυχή του κάθε Πολεμιστή.

Εκτός αυτού επιστρέφει η σημασία του Αίματος ως Νόμου Διαδοχής (όπως ήταν τότε) αντί του Νόμου, στα πλαίσια της Αστικής Οργάνωσης, που ήρθε αργότερα. Η μυθολογία του Αίματος συνδέεται με το Αίμα του Χριστού, για να γίνει αποδεκτή από την Εκκλησία.

Η σύνθεση των παραπάνω μυθικών παραδόσεων σε μία αποδίδεται στον σερ Τόμας Μάλורי το 1485. Αλλά ας μην ξεχνάμε ότι και τα Ομηρικά Έπη γράφτηκαν πρώτη φορά την εποχή του Πεισίστρατου, δηλαδή τον 6ο αιώνα π.Χ.

Το περιεχόμενο του Μύθου

Ο Αρθούρος και οι δώδεκα ιππότες σε μία στρογγυλή τράπεζα είναι σύμβολο ισότητας και της ύπαρξης ενός πρώτου μεταξύ ίσων. Το δώδεκα είναι σύμβολο που παραπέμπει βεβαίως στον Ήλιο, καθώς κινείται στο ζωδιακό.

Αν ο Αρθούρος είναι ο Ήλιος / Απόλλωνας, ο Λάνσελοτ είναι η Σελήνη / Διόνυσος. Αυτός που είναι ένα με τη Φύση και δίνεται στην Αγάπη του, πέρα από τη Λογική.

Μήλον της έριδος, η Γκουίνεβιρ, η ανθρώπινη προσωπικότητα, που θα πρέπει να διαλέξει με ποιον θα πάει. Το μυαλό την πηγαίνει στον Ήλιο, αλλά η καρδιά στον Λάνσελοτ.

Ο Ήλιος/Αρθούρος, όταν διαπιστώνει το έγκλημα, κάνει ό,τι και το ανθρώπινο Εγώ. Καταδικάζει το Υποσυνείδητο, το στριμώχνει στην άκρη, το σκοτώνει. Όμως τότε στεγνώνει η χώρα, πεθαίνει, γιατί δεν υπάρχει η αναγκαία «υγρασία» που να κάνει τα πράγματα να εξελίσσονται.

Η αρρώστια του Αρθούρου θα ξεπεραστεί μόνο με τη βοήθεια ενός άλλου ιππότη του Πάρσιφαλ. Αυτός ψάχνει το Ιερό Δισκοπότηρο, σύμβολο της Ψυχής (θηλυκό σύμβολο το κύπελλο), της Θείας Χάρης, που προσφέρεται σε αυτόν που μπορεί να κατανοήσει τα μυστήρια της. Σαν το πέπλο της Ίσιδας τα μυστικά θα αποκαλυφθούν μόνο σε όσους έχουν αγνή ψυχή.

Ο άνθρωπος πρέπει να σκύψει λοιπόν μέσα του για να επανακτήσει την ενότητα του. Πέραν από την επιφανειακή σύγκρουση Εγώ και φυσικής καταγωγής του.

Η καταγωγή του Ιερού Δισκοπότηρου είναι κι αυτή μία πορεία περιπέτειας και αναζήτησης. Εξηγεί τη μετάβαση του πολιτισμού από την Ανατολή στη Δύση. Ας μην ξεχνάμε ανάλογες παραδόσεις των Αρχαίων Ελλήνων. Ο Πέλοπας και η καταγωγή του από τη Μικρά Ασία. Οι Καδμείοι της Θήβας που ήταν Φοίνικες. Πλήθος οι Μύθοι που εξηγούσαν πώς λαοί, γνώση και πολιτισμός ήρθε από άλλες χώρες και ενσωματώθηκε στο τοπικό γίνεσθαι. Αλλά ας δούμε περισσότερα για το Δισκοπότηρο.

Έτσι η ιστορία λέει ότι το Ιερό Δισκοπότηρο προέρχεται από το Μυστικό Δείπνο και παραδίδεται από τον Ιούδα στον Πιλάτο. Αυτός για να το ξεφορτωθεί το δίνει στον Ιωσήφ της Αριμαθαίας. Εκείνος βαπτίζεται «Πρώτος Φύλακας του Δισκοπότηρου». Με το Δισκοπότηρο μαζεύει το Αίμα του Χριστού από το Σταυρό, όταν τον τρυπάει ο εκατόνταρχος. Στη συνέχεια κυνηγιέται, πρώτα από τους Ρωμαίους κι ύστερα από τους Εβραίους, όμως τελικά αποφυλακίζεται και του δίνεται εντολή να ταξιδέψει στη Δύση.

Στην πορεία παίρνει μαζί 78 (άλλος ένας αριθμός με μυστικό νόημα) μαθητές. Τους ταΐζει όπως και ο Χριστός με ένα Ψάρι. Το Ψάρι που ψαρεύει όμως του το δίνει ένας άλλος

Φύλακας, καταγόμενος από τη Δύση, ο Μπρονς. Αυτός διαδέχεται τον Ιωσήφ (μετάβαση της Γνώσης από Ανατολή σε Δύση) και ονομάζεται πρώτος Βασιλιάς Ψαράς (Fisher King). Όλα αυτά φυσικά δεν είναι παρά συμβολισμοί που θυμίζουν τον Χριστό και το ζώδιο των Ιχθύων. Ας μην ξεχνάμε ότι η πρώτη Στρογγυλή Τράπεζα ήταν αυτή του Χριστού με τους Μαθητές του στο Μυστικό Δείπνο.

Η πορεία των μαθητών με την ηγεσία του Μπρονς προσεγγίζει το Άβαλον. Εδώ πλέον εισερχόμαστε σε Κελτικές Παραδόσεις. Άβαλον ήταν η Χώρα των Νεκρών, ο Παράδεισος των Αρχαίων Βρεττανών, τα Ηλύσια Πεδία τους, που τα τοποθετούσαν στη Δύση, δηλαδή στην χώρα των Δασών, Ιρλανδία. Ακόμη και σήμερα στον Κύκλο του Άρχοντα των Δαχτυλιδιών τα Ξωτικά αποσύρονται από τον Γήινο Κόσμο ταξιδεύοντας στον Ωκεανό, στη Δύση.

Ο μύθος του Αρθούρου

Ο Αρθούρος είναι γιος του Ούθερ Πεντράγκον. Όπως σε πολλούς ήρωες, όπως ο Ηρακλής ή ο Θησέας ή ο Ιάσοντας, έχει πίσω του μία ιστορία «μπάσταρδου» ή οικογένειας με δεύτερο γάμο, ή κακιάς μητριάς ή πατριού. Γι' αυτόν η μητέρα του είναι δευτεροπαντρεμένη με τον ίδιο άνθρωπο, που την βίασε στα κρυφά, όταν ο Μέρλιν τον έκανε να μοιάζει με τον πρώτο άντρα της και αδελφό του. Θυμίζει τις μεταμορφώσεις του Δία, για να πετύχει την ερωτική του ικανοποίηση.

Όπως και άλλοι ήρωες, π.χ. ο Οιδίποδας ή ο Πάρις φεύγει από την αρχική του οικογένεια και μεγαλώνει στη Φύση με Βοσκούς. Αυτό υποδηλώνει την ατομικοποίηση του Έρως, που για να επιτευχθεί, πρέπει να κόψει τους Δεσμούς με το Φυλετικό του Περιβάλλον.

Ως νεαρός γίνεται βασιλιάς όταν περνάει τη δοκιμασία του να τραβήξει το Σπαθί από το Βράχο. Όπως και ο Θησέας έπρεπε να σηκώσει το Βράχο που είχε βάλει στην Τροιζήνα ο Ηρακλής για να πάρει τα όπλα του.

Γινόμενος Βασιλιάς βρίσκει μία Νύφη για τον Εαυτό του, όπως οφείλει κάθε Βασιλιάς να κάνει για τον Εαυτό του, αλλά και για το Λαό του.

Όμως μπλέκεται σε μία τραγωδία απιστίας στην οποία σαν άλλος Αγαμέμνονας ή Κρέοντας αποφασίζει να σκοτώσει την γυναικία του φύση (Γκουίνεβιρ, αλλά και Ιφιγένεια και Αντιγόνη).

Αυτό τον οδηγεί να αντιμετωπίσει τον Λάνσελοτ σαν εχθρό του. Ο εμφύλιος πόλεμος σταματά με τον Λάνσελοτ να υποχωρεί, όμως η Ύβρις δεν έχει πληρωθεί κι έτσι ένας άλλος εχθρός, η Σκιά του Αρθούρου εμφανίζεται, ο Μόντρεντ. Ο Αρθούρος σκοτώνει τη Σκιά του, όμως έτσι σκοτώνει και τον ίδιο του τον εαυτό. Γιατί η Σκιά δεν είναι παρά ο ίδιος μας ο Εαυτός.

Η μόνη ανακούφιση είναι να αφήσει τελείως το πόστο του Βασιλιά, την εξουσία, το Εγώ. Παραδίδει λοιπόν το Εξκάλιμπερ πάλι πίσω στην Κυρά της Λίμνης και τότε μόνο ηρεμεί ο ίδιος και αποσύρεται στο Άβαλον.

Η αναζήτηση του Δισκοπότηρου

Το Δισκοπότηρο φυλάσσεται από το Βασιλιά Ψαρά σε ένα Κάστρο, όπου περιμένει την έλευση του πιο Αγνού Ιππότη για να θεραπευτεί από την αρρώστια του. Θυμίζει την Ωραία Κοιμωμένη (θηλυκή φύση) που περιμένει την απελευθέρωση από τον Ιππότη της.

Στο Κάστρο δεν μπορούσαν να μπουν όλοι. Ακόμη κι ο Αρθούρος είχε φτάσει εκεί, αλλά δεν του επέτρεψαν να μπει. Καθένας είχε και ένα πάθημα που έδειχνε τον βαθμό εξέλιξης του. Άλλος μπήκε στο Κάστρο, αλλά δεν έβλεπε κανέναν και νόμιζε ότι είναι άδειο. Άλλος φιλοξενήθηκε, αλλά δεν του επιτράπη να δει τη Λιτανεία. Άλλος είδε τη Λιτανεία, αλλά θαμβώθηκε και έχασε την ευκαιρία να πάρει το Δισκοπότηρο, κ.ο.κ.

Ο αγνός Ιππότης έπρεπε να ρωτήσει:

- Τι είναι η Λόγχη;
- Τι σημαίνει το Δισκοπότηρο;
- Τι συμβολίζουν;
- Από πού ήρθαν;

Μόνο ο Γκάλλαχαντ (ή κατ' άλλους ο Πάρσιφαλ) κατάφεραν το ποθούμενο και θεραπεύεται η χώρα (ο Ήρωας επιστρέφει στη Φυλή και τη σώζει). Οι Λάνσελοτ, Αρθούρος, Έκτωρ, Γκαουέιν, Μπορς και άλλοι αποτυγχάνουν. Καθένας από αυτούς πάντως μπορεί να θεωρηθεί ότι αντιστοιχεί σε μία πλευρά του Αρθούρου σε μία ερμηνεία παρόμοια με αυτή που θα μπορούσαμε να δώσουμε σήμερα στη Συντροφιά του Δαχτυλιδιού στο Σύγχρονο Μύθο του Φρόντο.

Έτσι στο Μύθο του Αρθούρου ο Λάνσελοτ εμφανίζεται να συνδέεται με την Σκιά ή το Υποσυνείδητο του. Ανατράφηκε ορφανός και από την Κυρά της Λίμνης, οπότε η Σύνδεση με το Στοιχείο του Νερού είναι εμφανής. Εκπροσωπεί ότι δεν μπορεί να είναι ο Αρθούρος, τα συναισθήματα κι οι παρορμήσεις του. Από την άλλη παρাসύρεται από τις απολαύσεις της Σάρκας, οπότε θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι συνδέεται και με τη Γη.

Τη θέση του Λάνσελοτ στο Στοιχείο του Νερού διαδέχεται ο Πάρσιφαλ. Κι αυτός με ταπεινή καταγωγή, γίνεται από υπηρέτης ιππότης. Συχνά αποδίδεται σε αυτόν η Μεγάλη Αρκάνα ως μία Σειρά από Δοκιμασίες στην Πορεία της Ζωής του. Η ζωή του προσομοιάζει τη ζωή του Χριστού και κατά κάποιους είναι αυτός που κατορθώνει με τη θυσία του τη Σωτηρία του Βασιλείου. Συνδέεται συμβολικά με την άλλη συμβολική φιγούρα του Βασιλιά Ψαρά (Fisher King), άλλο ένα στοιχείο που παραπέμπει στο στοιχείο του Νερού.

Ο Γκάλλαχαντ πάλι είναι ακριβώς το αντίθετο. Γεννιέται ως γιος του Λάνσελοτ και της Ελέιν και θεωρείται εξ αρχής ο Τέλειος Ιππότης. Σαν τον άριστο μαθητή κάθεται στην Επικίνδυνη Θέση στην Στρογγυλή Τράπεζα και κάνει ότι όλοι περιμένουν από αυτόν. Περνάει τα τεστ και κατορθώνει μέχρι και να τραβήξει το Εξκάλιμπερ. Έτσι ο Αρθούρος τον ανακηρύσσει τον Τέλειο Ιππότη.

Αυτός και ο Πάρσιβαλ διαγωνίζονται στις Μυθολογίες για το ποιος τελικά είναι αυτός που κατορθώνει να βρει το Δισκοπότηρο. Στην εκδοχή του Γκάλλαχαντ αυτός βρίσκει το Δισκοπότηρο και μετά την εύρεση του οδηγείται σε Ανάληψη στους Ουρανούς από τους Αγγέλους. Στην εκδοχή του Πάρσιβαλ είναι ακριβώς αυτή η υπερβολική τελειότητα που αρνείται στο τέλος στον Γκάλλαχαντ το Δισκοπότηρο, καθώς χάνει την τελευταία δοκιμασία, αφού έχει επιτύχει σε όλες τις άλλες και το Δισκοπότηρο κερδίζει τελικά ο ταπεινός Πάρσιβαλ. Η εξευγενισμένη και εξιδανικευμένη εικόνα που παρουσιάζει ο Γκάλλαχαντ στους μύθους του θα μπορούσε να αντιστοιχεί στο στοιχείο του Αέρα.

Ο Γκαουέιν είναι ανιψιός του Αρθούρου και λέγεται ότι ήταν κληρονόμος της θέσης του Βασιλιά. Καλύτερος φίλος του Αρθούρου πληγώθηκε όταν κατά λάθος αυτός σκότωσε τα αδέρφια του και έγινε θανάσιμος εχθρός του. Τελικά θανα-

τώθηκε από τον εκείνον, αλλά πριν το θάνατο τον συγχώρεσε. Τα πάθη και οι συγκρούσεις, αλλά και η αφοσίωση του στον Αρθούρο, θα μπορούσαν να μας παραπέμπουν σε σύνδεση του με το στοιχείο της Φωτιάς.

Σύμβολα του Μύθου του Δισκοπότηρου

- Το κύπελλο (θηλυκή αρχή)
- Η Λόγχη (αρσενική αρχή)
- Το ταξίδι του Ιωσήφ της Αριμαθαίας. Ως Πνεύμα κατέρχεται από το Δέντρο της Ζωής ως ένα Σημείο, όμως από ένα σημείο και μετά δεν μπορεί να κατέλθει περισσότερο και στέλνει τον Υιό-Αντιπρόσωπο του και Φύλακα, τον Μπορς. Αυτός είναι ο μόνος που μπορεί να διαπεράσει τον Ωκεανό (Αστρικό Πεδίο) για να φτάσει στη Δύση (Υλικός Κόσμος).
- Ο Μέρλιν παίζει το ρόλο του Κυρίου του Κάρμα. Καθορίζει τη μοίρα του Αρθούρου, προσπαθώντας να βοηθήσει την εξέλιξη του. Είναι ο Φύλακας Άγγελος που κρύβει όσα δε χρειάζεται να θυμόμαστε για να δουλέψουμε σωστά σε αυτή τη ζωή.
- Ο Αρθούρος εκπαιδεύεται ορθά να χειριστεί την ενέργεια της Σπονδυλικής Στήλης. Το Σπαθί (κουνταλίνι) που είναι βυθισμένο στη Γη (Ιερό Οστό), σύρεται προς τα πάνω (δηλαδή στο πάνω μέρος της Σπονδυλικής Στήλης).
- Ο ίδιος κυριαρχεί στη χώρα και ολοκληρώνει την Προσωπικότητα (το Βασίλειο). Όμως ο Αρθούρος είναι Βασιλιάς του Υλικού Κόσμου. Όταν συγκροτείται η Προσωπικότητα, τότε αρχίζει το Ταξίδι προς τις Ανώτερες Σφαίρες του Δέντρου της Ζωής. Τότε αρχίζει η αναζήτηση. Και με τη βοήθεια των Τεσσάρων Ιπποτών πιο πάνω φτάνουμε στο ζητούμενο.

Η Τέχνη και η σχέση της με την Μεσαιωνική Παράδοση

Η Τέχνη είναι ένας διαφορετικό τρόπος να εισαχθεί και να μυηθεί ο ζηλωτής σε μυστήρια της Εσωτερικής Φιλοσοφίας. Τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση η Αρχιτεκτονική των Ναών, αλλά και η Ζωγραφική βοήθησε ιδιαίτερα της μη γραμματισμένους απλούς ανθρώπους στην Κατανόηση των Μυστηρίων της Εσωτερικής Φιλοσοφίας. Ο Θεός Γεωμέτρης του Ουίλλιαμ Μπλέικ είναι ένα από τα κλασσικά έργα ζωγραφικής που απεικονίζει για παράδειγμα τη σύγχρονη τεκτονική εκδοχή του Θεού. Η Αρχιτεκτονική των Ναών αλλά και η Βυζαντινή Εικονογραφία υποδεικνύει επίσης σχέσεις με το Υπερφυσικό είτε μέσα από τις γεωμετρικές αναλογίες, είτε μέσω της γεωγραφικής τοποθέτησης είτε μέσω της τοποθέτησης στον Καμβά.

Το Σπήλαιο της Γέννησης του Χριστού για παράδειγμα στις εικονογραφίες συνδέεται με το μύθο του Σπηλαίου του Πλάτωνος αλλά και με τη γυναικεία μήτρα. Η Γέννηση του Χριστού απεικονίζεται ως ερχομός μέσα στο Σπήλαιο, μέσα στο Φυσικό Κόσμο.

Το Όρος όπου γίνεται η Μεταμόρφωση του Χριστού ή συμβαίνουν διάφορες πράξεις του Θείου Δράματος συμβολίζει την πνευματική ανάβαση. Δεν μπορεί εύκολα ένας άνθρωπος να ανέλθει στην θέση της Μεταμόρφωσης, αν δεν κοπιάσει, εάν δεν μοχθήσει πνευματικά.

Η τοποθέτηση των μορφών στην βυζαντινή εικονογραφία μόνο τυχαία δεν είναι. Οι Άγγελοι δεν πατούν ποτέ στη Γη, δείχνοντας ότι δεν ανήκουν σε αυτόν τον κόσμο.

Η τοποθέτηση των τοιχογραφιών στο Ναό επίσης μόνο τυχαία δεν μπορεί να θεωρηθεί. Ο νεόφυτος μπαίνοντας στο Ναό δεν βλέπει μπροστά του τον Παντοκράτορα, αλλά την

Παναγία. Αυτή είναι η ενδιάμεσος Μητέρα που θα τον βοηθήσει. Τον Παντοκράτορα θα τον δει μόνο όταν εισέλθει στο κέντρο του Ναού και κοιτάξει προς τα πάνω. Θα πρέπει επομένως να προχωρήσει στην εσωτερική του ανάπτυξη σε μεγάλο βαθμό, προτού σταθεί άξιος και ικανός να αντικρίσει και να αναγνωρίσει τη μορφή του Κυρίου.

Ένα παράδειγμα από εικόνες που συνδέονται με τις αντιλήψεις της Εσωτερικής Φιλοσοφίας είναι η Κόλαση του Δάντη. Μέσα από ζωγραφικές απεικονίσεις της θα προσπαθήσουμε να παρακολουθήσουμε τι σημαίνει. Η σύνδεση της με τον αριστοτελικό κόσμο των 7 πλανητικών σφαιρών ή με τους μύθους του Σπηλαίου του Πλάτωνα ή και των Ηρώων που κατεβαίνουν στον Κάτω Κόσμο θα καταστεί έτσι αυταπόδεικτη.

Στην 1η εικόνα ο Δάντης τοποθετείται στο χώρο και αντικρίζει το Όρος του Καθαρτηρίου. Όπως είπαμε το Όρος συμβολίζει την ανάγκη του ανθρώπου για πνευματική πρόοδο. Η γνωστική επίδραση φαίνεται στο γεγονός ότι δίνεται έμφαση στα αμαρτήματα αντί για τις αρετές (οι γνωστικοί γενικά δίνουν έμφαση στα ελαττώματα παρά τα ταλέντα του ανθρώπου). Από πάνω φαίνονται οι πλανητικές σφαίρες του Αριστοτέλη, ο οποίος την εποχή εκείνη έχοντας μεταφραστεί από τους Άραβες ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής στην Μεσαιωνική Ευρώπη. Ο Πλάτωνας δεν είχε εισαχθεί ακόμη, καθώς δεν είχαν μεταναστεύσει από την Κωνσταντινούπολη οι πλατωνικοί φιλόσοφοι.

Ας θυμίσουμε εδώ ότι ο Αριστοτέλης συνδύαζε από την εποχή του τη Μεταφυσική με τα ουράνια σώματα. Θεωρούσε ότι πάνω από το Φυσικό Κόσμο υπήρχαν επτά πλανητικές σφαίρες, οι σφαίρες της Σελήνης, του Ήλιου, του Ερμή, της Αφροδίτης, του Άρη, του Δία και του Κρόνου. Και πάνω από

αυτούς η σφαίρα του ζωδιακού κύκλου και η σφαίρα των απλανών αστέρων.

Την αντίληψη αυτή εμείς τη γνωρίζουμε βέβαια από την εικόνα του γεωκεντρικού συστήματος του Πτολεμαίου, όπως φαίνεται στην επόμενη σελίδα. Αντίληψη που βασίστηκε βέβαια στο μοντέλο του κόσμου του Αριστοτέλη.

Θεία Κωμωδία

- Ο Δάντης αντικρίζει το βουνό (Καθαρτήριο) που οδηγεί στον Παράδεισο. Με 7 επίπεδα (κατά άλλους 9) που σε κάθε ένα αφήνει κάποιος κι ένα ελάττωμα από τα 7 θανάσιμα αμαρτήματα πίσω του.

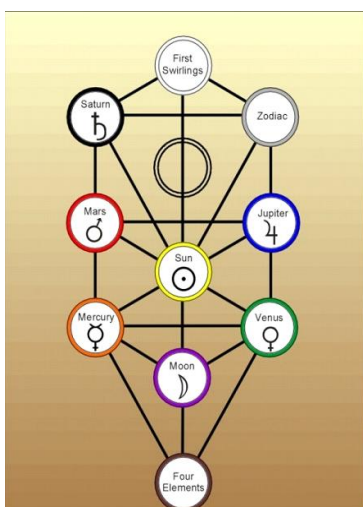
Η διδασκαλία αυτή είναι πολύ πιθανό να ήταν και η βάση για μεταγενέστερες εσωτερικές θεωρήσεις. Η κλασσική (προ της ανακάλυψης των εξωκρόνιων πλανητών) καμπαλιστική θεώρηση για παράδειγμα αντιστοιχεί τις Σεφίρες σε πλανήτες με τον ίδιο ακριβώς τρόπο. Ενώ και η σύγχρονη Θεοσοφία όπως παρουσιάζεται μέσα από τα διδάγματα της Εσωτερικής Αστρολογίας μιλά για μία παραλλαγή της έννοιας των σφαι-

ρών και της αντιστοίχισης τους με τους πλανήτες μέσα από τα λεγόμενα επτά πεδία της ύπαρξης.

Schema huius præmissæ diuisionis Sphærarum .

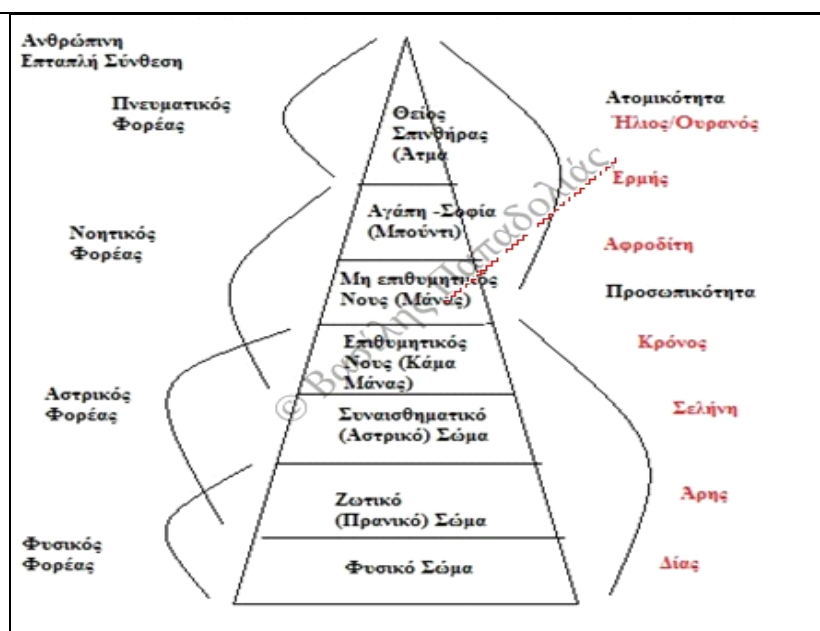

ΤΟ ΓΕΩΚΕΝΤΡΙΚΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ -COSMOGRAPHIA PETER ARIAN ΤΟΥ (1539)

Το βλέμμα του Δάντη κοιτάζει όμως και προς τα κάτω όπου υπάρχουν άλλα 7 πεδία ύπαρξης τα οποία όμως οδηγούν στην Κόλαση. Κι εδώ βέβαια έχουμε τον αντίλαλο της αριστοτελικής φιλοσοφίας να αντηχεί στη δοξασία των Καμπαλλιστών για την ύπαρξη ενός αρνητικού Δέντρου με τα 7 Κλιφώθ να αντιστοιχούν στις 7 Σεφίρες. Θυμόμαστε όμως και τα

ταξίδια των αρχαίων Ηρώων όπως ο Ηρακλής ή ο Οδυσσέας στον Κάτω Κόσμο και τις Ψυχές που έβλεπαν να βασανίζονται, όπως και το Σπήλαιο του Πλάτωνα, όπου οι άνθρωποι βρίσκονται αλυσοδεμένοι στην πραγματικότητα.

Στη σύγχρονη εσωτερική φιλοσοφία οι κατώτεροι αυτοί κόσμοι συνδέονται συχνά και με το κατώτερο αστρικό πεδίο, το οποίο από ότι λέγεται "κολλάει" επάνω στον άνθρωπο και δεν τον αφήνει να εξέλθει εξ' αυτού.

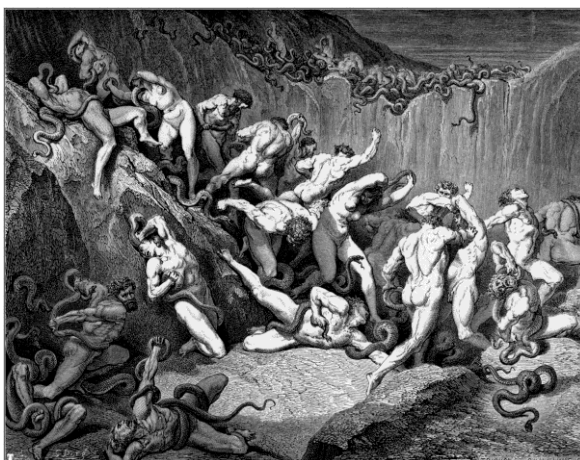
Κατεβαίνοντας προς τα κάτω την κλίμακα του Δάντη, ο άνθρωπος εισέρχεται όλο και περισσότερο στην περιοχή των ελαττωμάτων και τα 7 θανάσιμα αμαρτήματα εμφανίζονται να γεμίζουν όλο και περισσότερο την Ψυχή του. Η πίστη στην ύπαρξη οντοτήτων σε ένα κόσμο έξω από το φυσικό, μας πάει στη σύγχρονη θεώρηση των αστρικών οντοτήτων. Την εποχή εκείνη ο κόσμος του αστρικού πεδίου κατοικούνται από δύο κατηγορίες οντοτήτων, τους δαίμονες και

τους αγγέλους. Όχι τυχαία για άλλη μία φορά στην Καμπαλλιστική Θεώρηση κάθε Σεφίρα του Δέντρου της Ζωής κατοικείται από ένα Αρχάγγελο. Το βήμα στο να θεωρήσουμε ότι και οι αντίστοιχες Σφαίρες του Αρνητικού Δέντρου έχουν το δικό τους Προστάτη-Δαίμονα δεν απέχει πολύ.

Ξαναγυρίζοντας όμως το βλέμμα προς τα πάνω ο πιστός αντικρίζει τις βαθμίδες της πνευματικής του ανόδου. Οι τρεις πρώτες σφαίρες σχετίζονται αρκετά εύκολα με τους τρεις κόσμους της ανθρώπινης προσωπικότητας που πρέπει να κυριαρχήσει, φυσικός κόσμος, νοητικός κόσμος και εξάγνιση των συναισθημάτων μέσω της τέχνης. Μετά ακολουθούν τα στάδια της μαθητείας, μέσω της Διδασκαλίας, της υποταγής στο Θέλημα του Θεού, της Φώτισης και της Θυσίας.

Θεία Κωμωδία

- Όμως εκτός από το βουνό προς τα κάτω ανοίγεται ένας λάκκος επίσης με 7 επίπεδα που οδηγεί στην Κόλαση

Θεία Κωμωδία

- Σε κάθε επίπεδο προς τα κάτω οι άνθρωποι παραδίνονται ακόμη περισσότερο στον εγωισμό και χάνουν την αγάπη.
- Στο χείλος στέκουν οι διανοούμενοι και οι παραπλανημένοι.
- Προς τα κάτω όσοι είναι παραδομένοι στα 7 θανάσιμα ελαττώματα.
- Οκνηρία
- Αλαζονεία
- Λαιμαργία
- Λαγνεία
- Απληστία
- Οργή
- Ζηλοφθονία

Στην πορεία του ανθρώπου ωστόσο προς τα πάνω και προς τα κάτω υπάρχουν και οι λεγόμενοι Βοηθοί. Είτε είναι απεικονίσεις της ίδιας της Ψυχής του όπως η Βεατρίκη (η αντίστοιχη της Ευρυδίκη του Ορφέα) είτε Φύλακες Άγγελοι (όπως ο Άγιος Ιωάννης) είτε Βοηθοί του Αστρικού Πεδίου (όπως ο Βιργίλιος) βοηθούν το άνθρωπο να προχωρήσει. Η τριπλή θεώρηση της Ψυχής του Πλάτωνα φαίνεται να έχει έρθει μέσω της Καμπαλλά κι εδώ στην άποψη του Δάντη. Ο κατώτερος σεληνιακός κόσμος της αμαρτίας ακολουθείται από τον ανθρώπινο κόσμο, ο οποίος στη συνέχεια ακολουθείται από τον θείο κόσμο.

Θεία Κωμωδία

Δαίμονες και Αμαρτήματα

- Οκνηρία (acedia), δαίμονας ο Βηλφεγώρ [Belphegor].
- Αλαζονεία (superbia), δαίμονας ο Αζαζέλ [Azazel].
- Λαιμαργία (gula), δαίμονας ο Βελζεβούλ [Beelzebub].
- Λαγνεία (lussuria), δαίμονας ο Ασμοδαίος [Asmodeus].

- Απληστία (avaritia), δαίμονας ο Μαμμωνάς [Mammon].
- Οργή (ira), δαίμονας ο Σατανάς [Satan/Amon].
- Ζηλοφθονία (invidia), δαίμονας ο Λεβιάθαν [Leviathan].

Εν κατακλείδι η ανθρώπινη πορεία προς τα πάνω ή προς τα κάτω περιγράφεται με παραστατικά χρώματα από τον Ιταλό ποιητή και απεικονίζεται στη συνέχεια παραστατικά από τους μεσαιωνικούς ζωγράφους συμβάλλοντας ακόμη περισσότερο στην άμεση βιωματική κατανόηση.

Θεία Κωμωδία

- Στις 3 πρώτες σφαίρες (Σελήνη, Ερμής, Αφροδίτη) τα υλικά πράγματα επηρεάζουν ακόμα τον άνθρωπο.
- Μετά ακολουθούν οι μεγάλοι Δάσκαλοι (Ήλιος), οι στρατιώτες του Θεού (Άρης), οι Δίκαιοι (Δίας) και οι Μάρτυρες (Κρόνος)

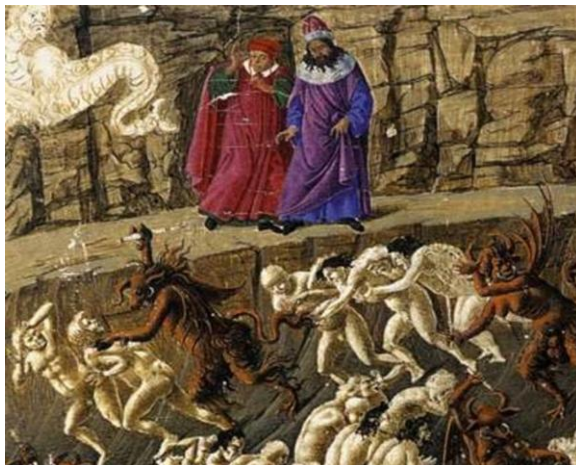

Θεία Κωμωδία

Στο δρόμο του
στην Κόλαση
και το
Καθατήριο
τον οδηγεί ο
Βιργίλιος

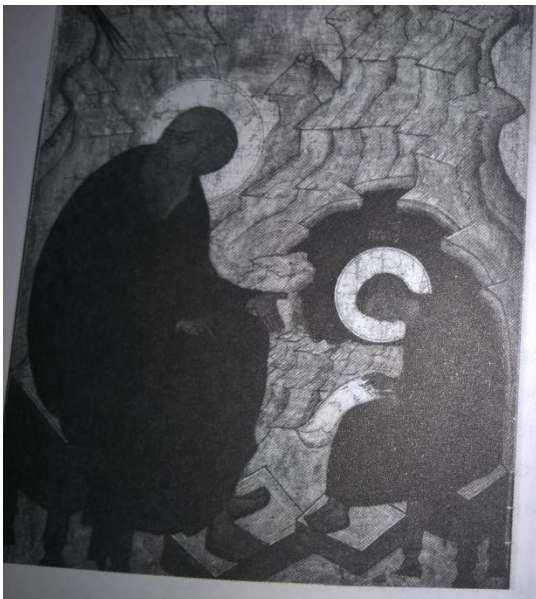
Στον γήινο
Παράδεισο
βρίσκει τη
Βεατρίκη

Στον ουρανό
τον Άγιο
Ιωάννη του
Κλερμπώ.

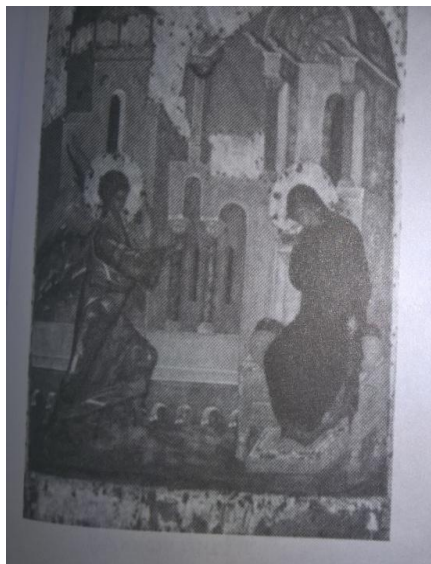
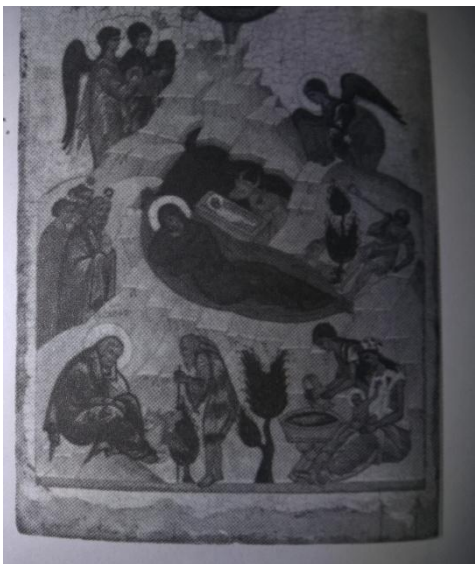
Αν όμως η Δυτική Θεώρηση του Καθαρτηρίου και της Κόλασης απεικονίζεται έτσι από το Δάντη, ανάλογες απεικονίσεις βρίσκουμε και στην πιο κοντινή μας παράδοση στη Βυζαντινή Αγιογραφία.

Όπως αποδεικνύει ο Richard Temple στο βιβλίο του Η Μυστική Καταγωγή του Χριστιανισμού (εκδόσεις Αρχέτυπο) οι αγιογραφίες κρύβουν μέσα τους πολλούς εσωτερικούς συμβολισμούς ανάλογους με αυτούς που είδαμε στη Θεία Κωμωδία. Δεν είναι τυχαίο για παράδειγμα ότι πολλά από τα σημαντικά γεγονότα της βυζαντινής αγιογραφίας γίνονται σε κλειστό χώρο (Γέννηση, Ευαγγελισμός, Κοίμηση, κλπ).

Ο κλειστός χώρος συμβολίζει την εσωτερικότητα της εμπειρίας, ενώ το σπήλαιο την γέννηση συμβολικά του εσωτερικού εαυτού. Συχνά στις εικόνες έξω από το σπήλαιο υπάρχει ένας άλλος κόσμος, με δυσκολίες, ο εξωτερικός κόσμος.

Η τοποθέτηση των μορφών δεν γίνεται τυχαία. Υπάρχει μία ιεραρχία στην εικόνα. Οι Άγγελοι στέκονται πιο ψηλά από τη Θεοτόκο. Οι απλοί άνθρωποι πιο χαμηλά από αυτήν. Στην εικόνα του Ευαγγελισμού ο δίκαιος δεν πατάει στο χώμα, αλλά στέκεται πιο ψηλά από το έδαφος, δείχνοντας την πνευματική του εξέλιξη.

Η ιεραρχία αυτή απαντιέ-
ται και σε άλλες εικονο-
γραφήσεις όπως η εικόνα
αριστερά. Επάνω οι Άγγε-
λοι κοιτούν προς τα πάνω,
προς το χέρι του Θεού, η
Θεοτόκος δεν πατά στο
χώμα, ενώ εκ δεξιών και
αριστερών έχει τους αυτό-
κράτορες, που υπερασπί-
ζονται την πίστη (στρατι-
ώτες του Θεού).

Είναι ένα μοτίβο ιεραρχίας
που θα δούμε σε πάρα
πολλές εικονογραφήσεις,
μέσω της οποίας ο «α-

γράμματος» κόσμος μυούνταν στις διδαχές της ορθοδοξίας
με ένα έμμεσο και βιωματικό τρόπο.

Η ιεραρχία βέβαια δεν είναι μόνο προνόμιο της αγιογραφίας, αλλά και της αρχιτεκτονικής. Δεν είναι τυχαίο για παράδειγμα ότι στους ορθόδοξους ναούς, ο νεόφυτος μπαίνοντας στον κυρίως ναό, βλέπει μπροστά του και πάνω από το ιερό τη Θεοτόκο. Αυτή είναι που θα μεσολαβήσει μεταξύ αυτού και του Θεού. Θα πρέπει να εισέλθει στο κέντρο του ναού και να σηκώσει το βλέμμα ψηλά για να καταφέρει να αντικρύσει τον Κύριο. Επομένως θα χρειαστεί να προσπαθήσει και να εξελιχθεί περισσότερο πνευματικά για να αποκτήσει απευθείας σχέση μαζί του.

Παρατηρούμε επομένως ότι ακόμη και σε αυτά που θεωρούμε αυτονόητα η Ιερή Τέχνη έχει τον τρόπο να περνάει στον αμύητο ή στο νεόφυτο τα μηνύματα εκείνα που εγγράφονται μέσα του βιωματικά και τον επηρεάζουν σε ένα επίπεδο που δεν μπορεί να ελεγχθεί από τον ορθό λόγο.

Ο ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

ΩΣ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Ένα μεγάλο εμπόδιο στην διεύρυνση της συνείδησης είναι η δυνατότητα να αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος τις έννοιες σε διαφορετικά πεδία εκδήλωσης του κόσμου. Οι περισσότεροι άνθρωποι καταφέρνουν να κατανοήσουν μία έννοια σε ένα, δύο ή τρία το πολύ διαφορετικά πεδία. Για παράδειγμα, όταν ρωτάει κάποιος ένα σπουδαστή τι είναι η αγάπη, εκείνος το πιο πιθανό είναι να απαντήσει ότι είναι ο έρωτας ή η συντροφική σχέση. Δεν μπορεί να αντιληφθεί όμως κανείς εύκολα τι είναι η αγάπη σε άλλα πεδία εκδήλωσης του κόσμου, που κανείς δεν έχει συνηθίσει να εξετάζει. Τι θα ήταν ας πούμε η αγάπη στη γραμματική μιας γλώσσας; Ή τι θα ήταν στον κόσμο των ατομικών σωματιδίων;

Οι αντιστοιχίες αυτές, εάν τις προσπαθήσουμε θα μας δώσουν την εντύπωση ότι είναι ξένες και θα μας κάνουν να νιώσουμε ενοχλημένοι. Ωστόσο, εάν προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε τις αντιστοιχίες θα δούμε τον νου να διευρύνεται και την κατανόηση να επεκτείνει τις δυνατότητες της.

ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

Τα πεδία κατανόησης βεβαίως είναι άπειρα, για λόγους εξάσκησης όμως είθισται στην εσωτερική φιλοσοφία να ορίζουμε μία επτάδα τέτοιων κλειδιών σε μία επταδική κλίμακα.

Χρησιμοποιώντας αυτή την κλίμακα των επτά κλειδιών μπορούμε να κατανοήσουμε έννοιες σε πεδία που αρχικά δεν είμαστε συνηθισμένοι να προσεγγίζουμε. Για παράδειγμα μπορούμε να δούμε την τριαδικότητα της εκδήλωσης με διαφορετικούς τρόπους βασιζόμενους στα επτά κλειδιά ως εξής (επόμενη σελίδα).

ΤΑ ΕΠΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ

- Αλχημικό Κλειδί (φυσικό πεδίο)
- Βιολογικό Κλειδί (πράνα)
- Ψυχολογικό Κλειδί (αστρικό)
- Γεωμετρικό Κλειδί (Κάμα Μάνας) (π.χ. Τεκτονισμός)
- Μαθηματικό ή Αστρολογικό Κλειδί (ανώτερο μάνας)
- Θρησκευτικό ή Μυθολογικό ή Λατρευτικό Κλειδί (μέσω του μαγνητισμού ή του προτύπου ενός μύθου, μιας ιστορίας)
- Φιλοσοφικό Κλειδί (ατμικό, μία Έννοια, απλά είναι, χωρίς εξήγηση, μία Λέξη)

Ένα παράδειγμα η λέξη της αγάπης. Η αγάπη κατ' αυτόν τον τρόπο:

1. Στο φυσικό πεδίο θα μπορούσε να σημαίνει την ένωση δύο ατόμων σε ένα μόριο ή την περιστροφή ενός πλανήτη γύρω από τον ήλιο. Σε αντιδιαστολή με τον έρωτα, που θα μπορούσε να συμβολίζεται από μία χημική αντίδραση ή ένα ετεροπολικό δεσμό.
2. Στο βιολογικό πεδίο ο έρωτας θα μπορούσε να αντιστοιχεί στο σεξ, ενώ η αγάπη στην αγκαλιά.
3. Στο ψυχολογικό πεδίο θα μπορούσε ο έρωτας να δηλώνει την επιθυμία κατάκτησης κάποιου, ενώ η αγάπη την επιθυμία συνύπαρξης μαζί του.
4. Στο γεωμετρικό κλειδί η αγάπη θα μπορούσε να είναι ο κύκλος, ενώ ο έρωτας το βέλος.

5. Στο μαθηματικό κλειδί η αγάπη θα μπορούσε να είναι η πράξη της ένωσης συνόλων, ενώ ο έρωτας η πράξη της τομής τους.
6. Στο θρησκευτικό ή μυθολογικό κλειδί η αγάπη και ο έρωτας υποδεικνύονται από μύθους όπως ο μύθος της Ψυχής ή η θυσία του Ιησού για τον άνθρωπο.
7. Στο φιλοσοφικό κλειδί η αγάπη θα μπορούσε να αναλυθεί ως έννοια, μία πιθανή μεταξύ άλλων ερμηνεία της οποίας μας δίνει η ετυμολογία της λέξης «άγω εις το παν». Άρα αγάπη μπορεί να θεωρηθεί οτιδήποτε σε οποιοδήποτε πεδίο ενώνει τα πολλά πράγματα σε ένα.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

- Η τριαδικότητα μπορεί να εκδηλώνεται ως:
 - ▣ Άλας (Οξύ + Βάση) στο Φυσικό Πεδίο
 - ▣ Δομή Κυττάρου (Πυρήνας, κυτταρική μεμβράνη και κυτταρική ύλη) στο Βιολογικό
 - ▣ Δομή προσωπικότητας (Υποσυνείδητο, Υπερσυνείδητο, Συνείδητο) στο Ψυχολογικό
 - ▣ Στο γεωμετρικό σχήμα του Τριγώνου στο Γεωμετρικό Κλειδί
 - ▣ Στην τριάδα Ήλιος, Ωροσκόπος, Σελήνη στο Αστρολογικό ή στην Αριθμητική Τριάδα 1, 2, 3
 - ▣ Στην ιστορία των Τριών Ληστών στη Σταύρωση, των Τριών Αγγέλων που επισκέφτηκαν τον Αβραάμ, κλπ.
 - ▣ Στη Λέξη Τριάς

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΣΜΟΙ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΦΥΣΙΚΗ – ΜΙΑ ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ

Πιο εύκολη ίσως να είναι η νοηματοδότηση, εάν περιορίσουμε στους τρεις πιο γνωστούς σε μας κόσμους, τον κόσμο των ιδεών (νοητικός κόσμος), των συναισθημάτων (αστρικός κόσμος) και τον κόσμο της ύλης (φυσικός κόσμος). Υπάρχει κάποια αντιστοιχία που θα μπορούσαμε να αποδώσουμε στους τρεις κόσμους μέσα από το πρίσμα της σύγχρονης Φυσικής;

Μας λέγεται από την εσωτερική φιλοσοφία ότι ο νοητικός κόσμος δεν μπορεί στην τρέχουσα φάση ανάπτυξης της ανθρωπότητας να επηρεάσει απευθείας τον φυσικό κόσμο. Τον επηρεάζει μόνο μέσω του αστρικού κόσμου, ο οποίος με τη σειρά του επηρεάζει και το φυσικό κόσμο.

Στη σύγχρονη φυσική γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι βασικές δυνάμεις που επηρεάζουν την ύλη είναι ο ηλεκτρομαγνητισμός και η βαρύτητα. Εάν αφήσουμε τη βαρύτητα κατά μέρος σε αυτή τη φάση η κύρια δύναμη που δημιουργεί τις χημικές αντιδράσεις μεταξύ των στοιχείων είναι ο ηλεκτρομαγνητισμός. Και ο ηλεκτρομαγνητισμός λειτουργεί βασισμένος στην δράση των ηλεκτρονίων.

Πράγματι οι χημικές αντιδράσεις που δημιουργούν τις διάφορες χημικές ενώσεις βασίζονται στις σχέσεις των ατόμων, όπως καθορίζονται από τα ηλεκτρόνια σθένους. Εάν εξέλειπαν τα ηλεκτρόνια σθένους δε θα υπήρχαν χημικές ενώσεις στοιχείων (μόρια), παρά μόνο άτομα. Συνεπώς δε θα μπορούσε να υπάρξει ζωή, καθώς η ζωή βασίζεται στα οργανικά μόρια.

Άρα λοιπόν το στοιχείο εκείνο που φέρνει τη ζωή στην ύλη και κάνει τα σωματίδια που την αποτελούν να αλληλεπιδρούν μεταξύ τους είναι ο κόσμος των ηλεκτρονίων.

Είναι όμως τα ηλεκτρόνια μία παρατηρούμενη μορφή του υλικού κόσμου; Οι κβαντικοί φυσικοί μας λένε και ναι και όχι. Γιατί άλλες φορές μπορούμε να παρατηρήσουμε το ηλεκτρόνια και άλλες όχι. Δε γνωρίζουμε σίγουρα που βρίσκεται ένα ηλεκτρόνιο όταν δεν το παρατηρούμε. Είναι η ίδια η πράξη της παρατήρησης που το μετατρέπει σε σωματίδιο συγκεκριμένης τροχιάς.

Επομένως ένα ηλεκτρόνιο είναι εν μέρει τμήμα του φυσικού κόσμου και εν μέρει μέρος ενός άλλου κόσμου, που δεν τον γνωρίζουμε. Η ερώτηση που θα μπορούσαμε να απευθύνουμε είναι: ΠΟΥ πάει ένα ηλεκτρόνιο όταν δεν παρατηρείται; Και η απάντηση που θα μπορούσαμε να δώσουμε είναι «στο αστρικό πεδίο», δηλαδή σε αυτό που στην κβαντική φυσική λέγεται πεδίο πιθανοτήτων.

Για να είναι βάσιμη αυτή η υπόθεση μας όμως, ότι δηλαδή τα ηλεκτρόνια αντιπροσωπεύουν ή είναι μέρος του αστρικού όσο και του φυσικού πεδίου, θα πρέπει να πληρούνται κι άλλες συνθήκες. Μας λέει π.χ. η εσωτερική φιλοσοφία, ότι ο αστρικός κόσμος λειτουργεί με βάση τις αρχές της έλξης και της άπωσης. Ισχύει αυτό στα ηλεκτρόνια; Η απάντηση είναι ναι. Μας λέει επίσης η εσωτερική φιλοσοφία, ότι ο αστρικός κόσμος δεν μπορεί να διαχυθεί στο εξώτερο διάστημα, αλλά βρίσκεται συνήθως κοντά στην περιοχή ενός πλανήτη (αύρα). Ισχύει αυτό για τα ηλεκτρόνια; Βεβαίως και ισχύει, καθώς τα ηλεκτρόνια δεν μπορούν να ταξιδέψουν στο κενό, παρά μόνο όπου υπάρχει ύλη.

Μήπως υπάρχει κάτι άλλο όμως που μπορεί να ταξιδέψει στο κενό; Που δεν εξαρτάται από το μέσο μετάδοσης; Υπάρχει πράγματι και είναι τα φωτόνια. Το φως λοιπόν μπορεί να ταξιδέψει οπουδήποτε χωρίς τον περιορισμό της «βαρύτητας», δηλαδή του χώρου που καταλαμβάνει ένας πλανήτης και που συγκρατεί την ύλη γύρω του. Φυσικά εδώ εξαιρούνται οι μαύρες τρύπες, που τις αφήνουμε όμως προς το παρόν στην άκρη, γιατί εκεί φαίνεται ότι καταργείται όλος ο κόσμος των τριών διαστάσεων, άρα εισέρχεται επίδραση δυνάμεων πάνω από τους τρεις κόσμους.

Στους τρεις κόσμους ωστόσο (ή στις τρεις διαστάσεις) μπορούμε να αποδεχτούμε ότι το φως μένει ανεπηρέαστο από την ύλη. Με ποιο πεδίο θα μπορούσαμε να το συνδέσουμε τότε; Μήπως με το νοητικό; Αλλά, εάν είναι έτσι, θα πρέπει να ισχύουν κι άλλο κανόνες όπως μας τους λέει η εσωτερική φιλοσοφία. Ποιοι είναι αυτοί; Θα πρέπει για παράδειγμα στον σημερινό κόσμο, να μην μπορεί το νοητικό πεδίο να επηρεάσει απευθείας την ύλη, παρά μόνο μέσω του αστρικού πεδίου;

Ισχύει αυτό; Βεβαίως, καθώς τα φωτόνια δεν μπορούν να επηρεάσουν την δομή της ύλης παρά μόνο μέσα από τα ηλεκτρόνια. Και γιατί αυτό; Γιατί τα φωτόνια αναγκάζουν τα ηλεκτρόνια να αλλάζουν στοιβάδες και να εκπέμπουν φως. Επομένως μπορούν να δράσουν ως καταλύτες ή ως διαλύτες μίας χημικής αντίδρασης.

Η εσωτερική φιλοσοφία μας λέει όμως επίσης ότι στη νέα ανθρωπότητα ο νους θα μπορεί να επηρεάζει απευθείας την ύλη και θα παραμεριστεί το «εμπόδιο» του αστρικού σώματος. Ισχύει αυτό; Ισχύει πράγματι. Ποια είναι η τεχνολογία αυτή που ανακάλυψε πρόσφατα ο άνθρωπος που αλλάζει τη

σύσταση της ύλης χωρίς τη μεσολάβηση του ηλεκτρομαγνητισμού;

Είναι η ραδιενέργεια. Στη ραδιενέργεια λοιπόν αλλάζει η σύσταση μίας χημικής ένωσης με απευθείας επίδραση στον πυρήνα των ατόμων κι όχι στα ηλεκτρόνια σθένους.

Έχουμε λοιπόν μία νέα κατάσταση. Έχουμε σώματα και φορείς που μας λέγεται ότι θα υπάρξουν στο μέλλον που θα μπορούν να επιδράσουν «ραδιενεργά» στην ύλη. Μπορεί να γίνει αυτό σήμερα; Από το συνηθισμένο άνθρωπο όχι.

Υπάρχουν μορφές στον κόσμο που μπορούν να κάνουν πράξη αυτή την επίδραση στην ύλη; Βεβαίως. Είναι τα αστέρια. Είναι ο Ήλιος. Ο Ήλιος λοιπόν έχει τη δυνατότητα να επιδρά απευθείας στην ύλη χωρίς τη μεσολάβηση του αστρικού σώματος. Τι μας λέει η Εσωτερική Φιλοσοφία για τα αστέρια και τους πλανήτες; Μας λέει ότι είναι ζωντανές οντότητες. Το σώμα του Ήλιου ωστόσο είναι διαφορετικό από αυτό που έχουν εμείς και οι πλανήτες.

Γιατί; Γιατί δεν καταστρέφεται από τη ραδιενέργεια. Αλλά τη μεταβολίζει. Όπως μεταβολίζουμε εμείς την τροφή.

Τα δικά μας σώματα ωστόσο δεν αντέχουν τη ραδιενέργεια. Καταστρέφονται από αυτήν.

Πώς ονομάζει η εσωτερική φιλοσοφία τις τρέχουσες μορφές του ανθρώπου; Τις ονομάζει σεληνιακές μορφές. Για ποιο λόγο; Γιατί είναι βασισμένες κατά 90% στο νερό. Και βεβαίως δεν μπορούν να λειτουργήσουν με τη ραδιενέργεια. Μόνο μέσω του ηλεκτρισμού μπορεί ο Ήλιος να επιδράσει στη δική μας φύση. Αλλά και ο ηλεκτρισμός αυτός (ιόντα

ατμόσφαιρας) μας προστατεύει και από την καταστροφή της ακτινοβολίας του.

Μας λέει επίσης η εσωτερική φιλοσοφία, ότι στο μέλλον ο άνθρωπος θα έχει ένα ηλιακό φορέα. Θα μπορεί δηλαδή να μην καταστρέφεται από την επίδραση της ακτινοβολίας. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι μιλάμε για μία άλλη ανθρωπότητα, που δε θα βασίζεται ο φορέας της στο νερό, για μία άλλη μορφή ύπαρξης, η οποία θα βασίζεται στην ενέργεια, την ακτινοβολία.

Την έχουμε αυτή την εικόνα σήμερα κάπου κοντά μας; Μα βεβαίως και την έχουμε, στην σύγχρονη επιστήμη της επικοινωνίας. Εκεί βλέπουμε τα ραδιοκύματα και τους δορυφόρους να ανταλλάσσουν πληροφορίες, χωρίς να χρειάζεται να υπάρξει μεσολάβηση από υδάτινο φορέα.

Αλλά και μέσα στο σώμα μας – για να δούμε – μας λέει η εσωτερική φιλοσοφία ότι γίνεται μία εξέλιξη. Κι εδώ ισχύει ότι σήμερα ο νοητικός κόσμος δεν μπορεί να επιδράσει απευθείας στην ύλη. Μπορεί κανείς σήμερα με τη σκέψη του να δώσει εντολή στο χέρι του να κινηθεί; Απευθείας;

Η απάντηση είναι όχι. Η σκέψη – δηλαδή το νευρικό σύστημα – δεν μπορεί να επιδράσει απευθείας στα όργανα του σώματος. Μόνο οι ορμόνες μπορούν να ενεργοποιήσουν το σώμα. Και τι είναι οι ορμόνες; Αντιπρόσωποι του υγρού στοιχείου.

Άρα λοιπόν το νευρικό σύστημα μπορεί στο σημερινό άνθρωπο να επιδράσει στην κίνηση του μόνο μέσω του ενδοκρινικού συστήματος. Και τι είναι το ενδοκρινικό σύστημα; Ο «αντιπρόσωπος» θα λέγαμε του αστρικού πεδίου.

Στη μελλοντική ανθρωπότητα όμως μας λέει η εσωτερική φιλοσοφία ο άνθρωπος θα μπορεί να δίνει εντολές απευθείας από το νευρικό σύστημα. Χωρίς τη μεσολάβηση του υγρού στοιχείου. Κι όσο προχωράει η εξέλιξη του, μεταβιβάζεται όλο και περισσότερο ο έλεγχος του οργανισμού στο νευρικό σύστημα, από το ενδοκρινικό.

Άρα λοιπόν μπορούμε να περιμένουμε ένα νέο είδος ανθρώπου που θα είναι πιο πολύ «ηλεκτρικός» και λιγότερο «υδάτινος». Υπάρχει κάποιο μοντέλο σήμερα κοντά μας για κάτι τέτοιο; Βεβαίως και υπάρχει είναι η τεχνητή νοημοσύνη.

Να μην παρασυρθούμε ωστόσο να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος θα εξελιχθεί με το να γίνει κάποιου είδους ρομπότ. Αυτή είναι η προσπάθεια που κάνει συνήθως ο αλλοτριωμένος άνθρωπος. Ποια δηλαδή; Το να υλοποιήσει κάτι «έξω» από αυτόν, τοποθετώντας το απέναντι του ως ένα δημιούργημα του.

Αντίθετα ο μη αλλοτριωμένος άνθρωπος μεταλλάσσει τον ίδιο τον εαυτό του. Δε βασίζεται σε τεχνολογικά βοηθήματα για να πραγματώσει το ζητούμενο. Δεν απαιτεί π.χ. μηχανές για να πετάξει στο διάστημα, το πράττει με το να μεταβεί ο ίδιος εκεί μέσω της αστρικής προβολής. Δεν βασίζεται στη μηχανική δύναμη, προτιμά τη δύναμη των χεριών του.

Ή δεν βασίζεται στα κινητά τηλέφωνα, προτιμά να αναπτύξει την τηλεπάθεια του. Εξελίξει δηλαδή τον φορέα του, διατηρώντας την προσοχή στον εαυτό του, όχι σε ένα αντικείμενο έξω από αυτόν. Αυτή είναι και η βασική διαφωνία στην εξελικτική πορεία όπως την αντιλαμβάνονται οι λεγόμενοι «φωτεινοί» και «σκοτεινοί» δάσκαλοι της ανθρωπότητας, όπως τουλάχιστον αναφέρει η εσωτερική φιλοσοφία.

Να λοιπόν που τα χαρακτηριστικά των τριών κόσμων, όπως τα έχει διδάξει η εσωτερική φιλοσοφία, όχι μόνο δεν είναι θεωρητικά, αλλά μέσω της Παραβολής κατανόησης που παρουσιάσαμε μπορούν μια χαρά να είναι πραγματικά, αρκεί να μπορέσουμε να δούμε πίσω από τα φαινόμενα και να μη βασιζόμαστε μόνο σε ό,τι είναι μετρήσιμο.

ΜΙΑ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ – Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΖΩΔΙΑΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

Άλλα παραδείγματα συμβολισμού που θα μπορούσε κανείς να κάνει εξάσκηση είναι σύμβολα που μας δίνει η τέχνη της αστρολογίας. Ο ζωδιακός κύκλος, οι επτά παραδοσιακοί πλανήτες και τα τέσσερα στοιχεία μπορούν να ιδωθούν κατ' αυτόν τον τρόπο μέσα από διαφορετικά πρίσματα, ανάλογα με το κλειδί που επικεντρώνεται η θέαση της συνείδησης. Για παράδειγμα ο ζωδιακός κύκλος στο βιολογικό κλειδί θα μπορούσε να απεικονιστεί ως εξής:

- ο Κριός με τη σπορά
- ο Ταύρος με το χώμα
- οι Δίδυμοι την ανάπτυξη του σπόρου
- ο Καρκίνος τις ρίζες
- ο Λέων το ξεφύτρωμα από το χώμα
- η Παρθένος τις βάσεις ανάπτυξης
- ο Ζυγός το άνθισμα
- ο Σκορπιός την αναπαραγωγή
- ο Τοξότης την ανάπτυξη του καρπού
- ο Αιγόκερως την ωρίμανση του
- ο Υδροχόος την ξήρανση του φυτού
- οι Ιχθύες την επιστροφή του στο χώμα

Από την άλλη στο ψυχολογικό κλειδί ο ζωδιακός θα μπορούσε να αντιστοιχηθεί με τα διάφορα στάδια ανάπτυξης του ανθρώπου:

- ο Κριός με τη γέννηση
- ο Ταύρος με τη θρέψη
- οι Δίδυμοι το περπάτημα και την ομιλία
- ο Καρκίνος με την ταύτιση
- ο Λέων με το παιδί που και το παιχνίδι
- η Παρθένος με τη μάθηση του σχολείου
- ο Ζυγός με την πρώτη νεότητα
- ο Σκορπιός με το σεξ
- ο Τοξότης με την εμπειρία της ζωής
- ο Αιγόκερως με την εμπειρία της μέσης ηλικίας
- ο Υδροχόος με την έναρξη της απόσυρσης
- οι Ιχθύες την εσωτερική προετοιμασία για το τέλος

Κατά μία άλλη προσέγγιση, εάν συμπεριλάβουμε στην ανάπτυξη του ανθρώπου και την προγεννητική περίοδο θα μπορούσε να υπάρχει η εξής αντιστοιχίση:

- ο Κριός με το σπέρμα
- ο Ταύρος με τη μήτρα
- οι Δίδυμοι με τον διπλασιασμό των κυττάρων
- ο Καρκίνος με το σχηματισμό του εμβρύου
- ο Λέων τη γέννηση
- η Παρθένος το μεγάλωμα ως την εφηβεία
- ο Ζυγός τη γνωριμία του άλλου φύλου
- ο Σκορπιός τη γνωριμία με το σεξ
- ο Τοξότης την εξερεύνηση της νεότητας
- ο Αιγόκερως την ωρίμανση και αποκατάσταση
- ο Υδροχόος την πολιτική κοινωνικοποίηση
- οι Ιχθύς την συνειδητοποίηση ή αυτοπραγμάτωση

Αντιστοιχίσεις του ζωδιακού κύκλου όμως θα μπορούσαμε να βρούμε και σε άλλα κλειδιά. Στο φυσικό κλειδί θα μπορούσε να αντιστοιχεί στους δώδεκα σεληνιακούς μήνες του έτους. Στο θρησκευτικό ή μυθολογικό κλειδί θα μπορούσε να αντιστοιχεί στους δώδεκα αρχαίους θεούς του Ολύμπου. Στο γεωμετρικό κλειδί θα μπορούσε να αντιστοιχεί στις ακμές ενός γεωμετρικού σχήματος, π.χ. του δωδεκάεδρου.

Αντιστοιχίσεις έχουμε ωστόσο και στους επτά παραδοσιακούς πλανήτες (ή και στους δέκα σύγχρονους, αν συνυπολογίσουμε και τους πλανήτες πέρα από τον Κρόνο) αλλά και στα τέσσερα στοιχεία.

Μερικές αντιστοιχίσεις για τα **τέσσερα στοιχεία** θα μπορούσαν να είναι:

- Οι τέσσερις βασικές ψυχολογικές λειτουργίες κατά τον Carl Jung (Λογική, Συναισθημα, Διαίσθηση, Αντίληψη)
- Οι τέσσερις βασικοί ψυχολογικοί τύποι κατά τον Carl Jung βάσει της κυρίαρχης λειτουργίας τους (Λογικός, Συναισθηματικός, Διαισθητικός, Αντιληπτικός)
- Οι τέσσερις τύποι εργαζομένων σύμφωνα με σύγχρονα μοντέλα διοίκησης (Κυριαρχικός, Επικοινωνιακός, Προσεκτικός, Σταθερός)
- Οι τέσσερις χυμοί του ανθρώπινου σώματος κατά τον αρχαίο έλληνα γιατρό Ιπποκράτη (Χολή, Αίμα, Μέλαν Αίμα, Φλέγμα)
- Οι τέσσερις ψυχολογικοί τύποι του Ιπποκράτη (Χολερικός, Αιματώδης, Μελαγχολικός, Φλεγματώδης) όπως εξελίχθηκαν από το Γαληνό
- Το σχήμα του Σταυρού ή του Τετραγώνου (που όταν γίνεται Κύβος, υπάρχει τρόπος να ξεδιπλώνεται σχηματίζοντας τον Σταυρό)
- Οι τέσσερις κατευθύνσεις του Ορίζοντα στο χώρο

- Οι τέσσερις εποχές του Χρόνου

Για τους **επτά πλανήτες** πάλι υπάρχουν επίσης πολλαπλές αντιστοιχίες. Για παράδειγμα:

- τα επτά πεδία ύπαρξης του ανθρώπου
- τα επτά μέταλλα της Αλχημείας
- τα επτά ενεργειακά κέντρα του σώματος
- τα επτά χρώματα της Ίριδας
- τους επτά πολύτιμους λίθους
- τα επτά φωνήεντα της ελληνικής γλώσσας
- τους επτά Κάβειρους των Ορφικών
- τις επτά τροχιές των πλανητών
- τις επτά πρώτες χριστιανικές εκκλησίες της Ασίας
- τα επτά σκαλιά του οράματος του Ιακώβ
- τις επτά φυλές της Ανθρωπότητας
- τις επτά ακτίνες της Εσωτερικής Αστρολογίας
- τις επτά τάξεις ορυκτών
- τις επτά ηπείρους
- τις επτά νότες της τονικής κλίμακας

Άλλες αντιστοιχίες από αυτές θα αφορούσαν το φυσικό κλειδί (π.χ. οι τροχιές των πλανητών ή τα μέταλλα της αλχημείας), ενώ άλλες το μαθηματικό κλειδί όπως οι τονικές βαθμίδες της μουσικής κλίμακας. Αλλού θα εφαρμοζόταν το βιολογικό κλειδί, όπως η αντιστοίχιση με τα ενεργειακά κέντρα κι αλλού το μυθολογικό ή θρησκευτικό κλειδί όπως η αντιστοίχιση με την κλίμακα του Ιακώβ ή τους επτά Κάβειρους των Ορφικών. Σε κάθε περίπτωση όμως θα μπορούσε να επεκταθεί αυτή η αντιστοίχιση και σε άλλα κλειδιά, που μπορεί να μην έχουμε επισυνάψει σε αυτή τη λίστα.

Ας δούμε όμως και μερικές τέτοιες αντιστοιχίες πιο αναλυτικά.

Αντιστοιχίες χρωμάτων (φυσικό κλειδί αλλά και ενεργειακό εάν εξασκείται η χρωματοθεραπεία)

- Ο Ήλιος αντιστοιχεί στο πορτοκαλί χρώμα
- Η Σελήνη αντιστοιχεί στο μωβ χρώμα
- Ο Ερμής αντιστοιχεί στο κίτρινο χρώμα
- Η Αφροδίτη αντιστοιχεί στο πράσινο της φύσης
- Ο Άρης αντιστοιχεί στο κόκκινο χρώμα
- Ο Δίας αντιστοιχεί στο βιολετί χρώμα
- Ο Κρόνος αντιστοιχεί στο πράσινο του κυπαρισσιού

Αντιστοιχίες Μουσικής Κλίμακας (μαθηματικό κλειδί ως και η μουσική)

- Ο Ήλιος αντιστοιχεί στη νότα ΝΤΟ
- Η Σελήνη αντιστοιχεί στη νότα ΦΑ
- Ο Ερμής αντιστοιχεί στη νότα ΜΙ
- Η Αφροδίτη αντιστοιχεί στη νότα ΛΑ
- Ο Άρης αντιστοιχεί στη νότα ΣΟΛ
- Ο Δίας αντιστοιχεί στη νότα ΣΙ
- Ο Κρόνος αντιστοιχεί στη νότα ΡΕ

Ψυχολογικές Αντιστοιχίες (μέρη της προσωπικότητας)

- Ο Ήλιος ελέγχει την ατομική συνείδηση
- Η Σελήνη ελέγχει την ατομική αίσθηση της συλλογικότητας
- Ο Ερμής ελέγχει την ικανότητα μάθησης
- Η Αφροδίτη ελέγχει την συναισθηματική νοημοσύνη
- Ο Άρης ελέγχει την επιθυμία ατομικοποίησης αλλά και επιβίωσης

- Ο Δίας ελέγχει τα συστήματα πίστης και τις πεποιθήσεις και το ιδεαλιστικό κομμάτι της προσωπικότητας
- Ο Κρόνος ελέγχει τις περιοριστικές πεποιθήσεις και την αίσθηση του νόμου αλλά και το ρεαλιστικό κομμάτι της προσωπικότητας

Πνευματικές αντιστοιχίες (μέρη της ύπαρξης του ατόμου)

- Στο φυσικό πεδίο αντιστοιχείται συνήθως ο Κρόνος ή η Σελήνη
- Στο αιθερικό πεδίο ο Δίας ή ο Ερμής
- Στο αστρικό πεδίο η Σελήνη ή η Αφροδίτη
- Στο κατώτερο νοητικό πεδίο η Σελήνη, η Αφροδίτη ή ο Ερμής
- Στο ανώτερο νοητικό πεδίο και πάλι η Αφροδίτη ή ο Ερμής ανάλογα με την οπτική γωνία του μελετητή.
- Στο πεδίο της διαισθητικής συμμετοχής στο Όλον (βούδδι) ο Δίας ή ο Ερμής
- Στο πεδίο της ένωσης με το θείον ο Ήλιος ή ο Κρόνος

Αντιστοιχίες με ενεργειακά κέντρα με βάση το σύστημα της γιόγκα (βιολογικό κλειδί)

- Το κέντρο της Κεφαλής αντιστοιχεί στον Ήλιο
- Το Κέντρο Άτζνα στη Σελήνη
- Το Κέντρο του Λαιμού στον Ερμή
- Το Κέντρο της Καρδιάς στην Αφροδίτη
- Το Κέντρο του Ηλιακού Πλέγματος στον Άρη
- Το Σεξουαλικό Κέντρο στον Δία
- Το Κέντρο της Βάσης στον Κρόνο

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΗ

Μία άλλη εφαρμογή κατανόησης του πώς λειτουργούν τα κλειδιά ερμηνείας και πώς ο νόμος των αντιστοιχιών μπορεί να μας βοηθήσει να κατανοήσουμε τον κόσμο μέσα από ένα διαφορετικό πρίσμα είναι και οι Άθλοι του Ηρακλή. Οι Άθλοι αυτοί έχουν συνδεθεί κατά καιρούς με διάφορους άλλους συμβολισμούς, όπως για παράδειγμα τα δώδεκα ζώδια, ενώ έχουν συνδεθεί και με ένα εξελικτικό μονοπάτι στην πνευματική αναζήτηση.

Ζητούμενο κάθε φορά στην αντιπαραβολή αυτών των άθλων με τα δώδεκα ζώδια είναι η αντιστοιχία που θα πρέπει κάθε άθλος να έχει με κάποιο συγκεκριμένο ζώδιο. Έχουν υπάρξει διάφορες τέτοιες αντιστοιχίες. Η πιο συνηθισμένη προσέγγιση στον εναλλακτικό χώρο σήμερα είναι η πρόταση του Θιβετανού και της Αλίκης Μπέιλη. Χωρίς να θεωρούμε ότι η προσέγγιση αυτή δεν είναι σωστή, για λόγους εξάσκησης του νου, θα δώσουμε και μία διαφορετική οπτική στο θέμα της αντιστοίχισης αυτής, προσπαθώντας να κινηθούμε από ενδείξεις και αναλογίες που θα μπορούσαν να μας καθοδηγήσουν. Κι αυτό για να κατανοήσουμε ότι ένα σύμβολο μπορεί να ιδωθεί από πολλές πλευρές και δεν είναι καλό να κολλάμε σε μία συγκεκριμένη αντιστοιχία με τον κίνδυνο να την μετατρέψουμε σε δόγμα.

Για να ξεκινήσουμε να πούμε ότι είναι φανερό ότι κάποιοι από τους άθλους του Ηρακλή σχετίζονται εμφανώς με κάποια συγκεκριμένα ζώδια. Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει για παράδειγμα ότι ο Λέων της Νεμέας αντιστοιχεί στο ζώδιο του Λέοντα, ενώ ο Ταύρος της Κρήτης στο ζώδιο του Ταύρου. Επομένως όλες οι προσεγγίσεις έχουν μία κοινή αρχή, ένα κοινό βασικό παρανομαστή. Από κει και πέρα όμως, οι υπόλοιποι άθλοι ωστόσο δεν είναι τόσο εμφανείς στην αντιστοίχιση τους και θέλουν μελέτη και προσοχή.

Αυτό που μας κάνει εντύπωση πάντως είναι ότι η **έναρξη** των άθλων γίνεται από το ζώδιο του Λέοντα κι όχι από τον Κριό που ξεκινάει κανονικά ο ζωδιακός κύκλος. Αυτό σημαίνει καταρχήν ότι η σειρά του ζωδιακού κύκλου δεν είναι πανάκεια στην προσέγγιση αυτών των μύθων. Κι ούτε πρέπει σώνει και καλά να διατηρήσουμε τη σειρά των ζωδίων έτσι όπως αντιστοιχούν στην κανονική σειρά του ζωδιακού.

Εάν μπορούμε στην ουσία του ζωδίου του Λέοντα πάντως, είναι φανερό ότι ο Λέων συνδέεται άνετα με τη ζωώδη δύναμη (βασιλιάς της ζούγκλας), την απότομη συμπεριφορά (όταν εκνευρίζεται τρώει μέχρι και τα παιδιά του), το θυμό και τον εγωισμό. Λέξεις κλειδιά του άθλου λοιπόν θα μπορούσαν να είναι η οργή και η υπερνίκηση της, η προσωπικότητα, το ένστικτο της πρόκλησης του θανάτου, οι παιδικές παρορμήσεις που όταν δεν ικανοποιούνται, το παιδί απαντά με βία και χτυπάει.

Η συμπεριφορά ενός παιδιού στην μετανηπιακή ηλικία θα μπορούσε κάλλιστα να βρίσκεται κοντά στην κατανόηση αυτού του μύθου. Τι θέλει να κάνει ένα τέτοιο παιδί; Να μετρήσει τις δυνάμεις του. «Ο μπαμπάς μου είναι πιο δυνατός από τον μπαμπά σου», λέει. Η δύναμη δηλαδή είναι το βασικό μέτρο διάκρισης γι' αυτή την ηλικία.

Στο πνευματικό μονοπάτι το άτομο κινείται καταρχήν με φιλοδοξία και με την επιθυμία για δύναμη, αλλά και την πεποίθηση ότι έχει όλες τις ικανότητες που χρειάζεται για να τα καταφέρει. Συναντά όμως το πρώτο του βασικό εμπόδιο. Τον εαυτό του. Την ίδια του την προσωπικότητα που πρέπει να τιθασέψει.

1^{ος} ΑΘΛΟΣ: ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΝΕΜΕΑΣ

- ✖ Οι άθλοι του Ηρακλή ξεκινούν από ένα λιοντάρι κι όχι τυχαία, καθώς ο αρχαίος ζωδιακός ξεκινούσε από το Λέοντα.
- ✖ Λέξεις κλειδιά: Η οργή και η υπερνίκηση της. Η προσωπικότητα.
- ✖ Το ένστικτο του θανάτου.
- ✖ Οι παιδικές παρορμήσεις
- ✖ Όταν δεν ικανοποιούνται, το παιδί απαντά με βία (χτυπάει)

Ο **δεύτερος** άθλος είναι η Λερναία Ύδρα. Συμβολικά και για διάφορους λόγους, είναι πολύ εύκολο να συνδέσει κανείς αυτόν τον άθλο με το ζώδιο του Σκορπιού. Δεν ακολουθείται λοιπόν όπως είπαμε η κλασσική σειρά του ζωδιακού εδώ. Παρά από το ζώδιο του Λέοντα στον σταθερό σταυρό, πάμε σε αυτό του Σκορπιού. Τι σημαίνει αυτό το γεγονός; Καταρχήν το γεγονός ότι η πνευματική πορεία ξεκινάει στον σταθερό σταυρό κι όχι σε κάποιον άλλο. Πράγματι όπως λέγεται και από την Αλίκη Μπέιλη είναι ο σταθερός σταυρός το μονοπάτι της μαθητείας, όχι ο παρορμητικός, ούτε ο μεταβλητός. Στη συνέχεια όμως έχει και σημασία το γεγονός ότι μετά το Λέοντα έρχεται ο Σκορπιός. Μετά το συνειδητό δηλαδή έρχεται το ασυνείδητο. Μετά την κυριαρχία στον εξωτερικό κόσμο, απαιτείται και η κυριαρχία στο άντρο του υποσυνείδητου. Και πώς θα επέλθει αυτή η κυριαρχία; Με το κάψιμο των σκεπτομορφών, όπως μας λέει η εσωτερική φιλοσοφία ότι συμβαίνει και στον αστρικό κόσμο.

2^{ος} ΑΘΛΟΣ: Η ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

- ✖ Αν και θα περιμέναμε η συνέχεια να είναι η Παρθένος, η ανάπτυξη του μαθητή στη ζωή δε λειτουργεί έτσι.
- ✖ Μετά το Λιοντάρι έρχεται ο Σκορπιός. Μετά την κυριαρχία στο Εγώ, καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τη Σκιά.
- ✖ Λέξεις κλειδιά: Απάτη, Φωτιά, συνήθειες που πρέπει να καούν

Στον πραγματικό κόσμο ο άθλος αυτός απαιτεί να αφήσουμε πίσω όλες τις εξαρτήσεις. Μόνο έτσι θα καθαριστεί η προσωπικότητα και θα προχωρήσει χωρίς βάρη. Επίσης για να αντιμετωπιστεί ο εαυτός, αυτό γίνεται με την εξυπνάδα κι όχι με τη δύναμη. Δεν μπορούμε να επιβληθούμε στο υποσυνείδητο, μπορούμε μόνο να το ξεπεράσουμε σε εξυπνάδα.

Ο **τρίτος** άθλος παραδοσιακά συνδέεται με το ζώδιο του Καρκίνου. Γιατί; Για πολλούς λόγους. Καταρχήν η Άρτεμη είναι σεληνιακή θεά, που μας παραπέμπει στον Καρκίνο. Μετά το ζώο της είναι ζώο ιερό, άρα μας μιλά ο μύθος για το πώς μεταχειριζόμαστε την ιερότητα της ζωής. Τι κάνει λοιπόν εδώ ο εαυτός, μετά την εμπειρία της Λερναίας Ύδρας; Προσπαθεί να προσεταιριστεί το υποσυνείδητο του, να το αγκαλιάσει. Δεν προσεγγίζει κανείς μόνο με αυστηρότητα τις συνήθειες, αλλά επίσης αγκαλιάζει αυτό που είναι ιερό. Και προπαντός αγαπά την ιερότητα της ζωής.

3^{ΟΣ} ΑΘΛΟΣ: ΤΟ ΕΛΑΦΙ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΗΣ

- ✗ Η Άρτεμη ως θεά σχετίζεται με τον Καρκίνο και την ανάγκη του να έχει πράγματα δικά του (τα ιερά της ζωά). Ο Ηρακλής καλείται να πείσει το Υποσυνείδητο να ανοιχτεί, να μη φοβάται πλέον, να ενσωματωθεί σε αυτό που ο Jung λέει Εαυτό (που περιέχει το Εγώ αλλά και το Υποσυνείδητο)
- ✗ Λέξεις κλειδιά: Αγάπη, προσέγγιση με το καλό

Η βασική πρόκληση του Ηρακλή εδώ είναι να βρει το ελάφι. Σαν τον κρυμμένο θησαυρό στο ζώδιο του Καρκίνου, όλοι ξέρουμε ότι έχουμε ένα θησαυρό μέσα μας, είναι όμως τόσο βαθιά κρυμμένος που καμιά φορά δεν μπορούμε να τον βρούμε.

Ο **τέταρτος** άθλος συνδέεται παραδοσιακά με το ζώδιο του Ζυγού. Γιατί αυτό; Περιέχει προβλήματα που έχουν να κάνουν με τη σωστή κρίση και τις σωστές επιλογές. Όμως, αν ο άθλος αυτός σχετίζεται με το ζώδιο του Ζυγού βλέπουμε ότι ενώ ο μαθητής έχει ξεκινήσει από τον σταθερό σταυρό, στη συνέχεια μεταφέρεται στον παρορμητικό. Ισχύει αυτό;

4^{ος} ΑΘΛΟΣ: Ο ΕΡΥΜΑΝΘΙΟΣ ΚΑΠΡΟΣ

- ✗ Στον άθλο αυτό ο Ηρακλής αποσπάται από το στόχο του, περνώντας τον καιρό του σε καυγάδες με τους Κενταύρους. Δείχνει λάθος κρίση και γίνεται ζημιά από «γκάφες».
- ✗ Η σύγχρονη εκδοχή που θέλει το Χείρωνα κυβερνήτη του Ζυγού (!) είναι μία ενδιαφέρουσα αντιστοιχία.
- ✗ Λέξεις κλειδιά: Διάκριση, εστίαση συνείδησης, τα λάθη προκύπτουν από αφηρημάδα ή απώλεια της προσοχής, η μάχη του ανθρώπου να ανέλθει στον κόσμο της νόησης πλέον μετά την αντιμετώπιση των παθών.
- ✗ Δουλειά στον παρορμητικό σταυρό

Η εσωτερική φιλοσοφία μας λέει ότι δεν είναι ακριβώς έτσι, όμως αυτό που αναζητά σίγουρα ο σπουδαστής μόλις τελειώσει με την αντιμετώπιση της προσωπικότητας του είναι η έγκριση ενός ιερού μέλους της οικογένειας (μάννα δώσε μου την ευχή σου) αλλά και την καθοδήγηση από κάποιο σύμβουλο ή δάσκαλο σε θέματα διάκρισης, καθώς ο ίδιος ο μαθητής κάνει συχνά στην αρχή της πορείας του λάθη στη λήψη αποφάσεων του. Άρα λοιπόν η στροφή στον παρορμητικό σταυρό δείχνει ότι ο μαθητής αφήνεται προσωρινά στην βοήθεια των ανώτερων πεδίων πριν συνεχίσει. Και για να συνεχίσει πάει πού;

Βεβαίως στον μεταβλητό σταυρό, στον άξονα του καρμικού νόμου. Έτσι πράγματι οδηγείται σε δύο άθλους που μπορούν να συνδεθούν με τον μεταβλητό σταυρό με διάφορους τρόπους.

Τους στάβλους του Αυγεία, που είναι ο **πέμπτος** άθλος συχνά τους συνδέουμε με το ζώδιο του Υδροχόου. Και πράγματι η χρήση του νερού ως μέσου καθαρισμού της κόπρου μπορεί να μας οδηγήσει σε κάτι τέτοιο. Όμως υπάρχουν και άλλα στοιχεία στο μύθο που μπορούν να τον συνδέσουν με την Παρθένο. Προσφέρει υπηρεσία. Με νοήμονα τρόπο. «Καθαρίζει» το χώρο από βλαβερές επιδράσεις ή ενέργειες. Θα μπορούσε ο μαθητής να μπαίνει μετά από καθοδήγηση του δασκάλου σε μία διαδικασία να αλλάξει τη ζωή του. Να αρχίσει φυτική διατροφή ή να βάλει σε πρόγραμμα τις συνήθειες του.

5^{ΟΣ} ΑΘΛΟΣ: ΟΙ ΣΤΑΥΛΟΙ ΤΟΥ ΑΥΓΕΙΑ

- ✘ Στην εσωτερική αστρολογία θα τον δούμε να αντιστοιχεί στον Υδροχόο, όμως στην πορεία αυτογνωσίας μάλλον είναι πιο κοντά στην Παρθένο. Καθαρίζω το χώρο, το σπίτι, υπηρετώ χωρίς αντάλλαγμα, χρησιμοποιώ το νου, για να αντιμετωπίσω τα προβλήματα της ζωής
- ✘ Λέξεις κλειδιά: Ευρηματικότητα, Υπηρεσία, Κουράγιο, Μη απώλεια του ηθικού

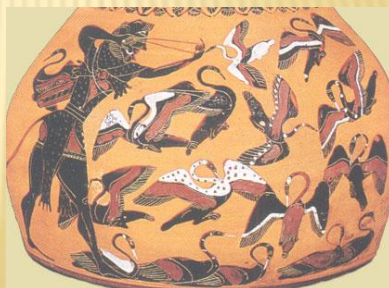

Την ίδια στιγμή μαθαίνει ο μαθητής να μη ζητάει αντάλλαγμα. Δεν πρόκειται να του δοθεί κάποιο αντίτιμο γι' αυτό που θα κάνει. Έτσι μαθαίνει στην ανιδιοτελή υπηρεσία.

Ο **έκτος** άθλος θα συνεχίσει να τοποθετεί τον μαθητή στον μεταβλητό σταυρό. Τώρα θα πρέπει να ελέγξει ένα άλλο μέρος της ζωής του. Τις συνήθειες του λόγου. Η αμετρο-έπεια, οι κακές επιρροές, οι φωνές που μας παρασύρουν είναι αυτές που θα τοξευτούν και θα φονευτούν. Και το τόξο μας παραπέμπει εύκολα στο ζώδιο του Τοξότη. Μετά το φυσικό σώμα του ο μαθητής καθαρίζει και τις σκέψεις του λοιπόν. Και με τι όπλο αυτή τη φορά; Με όπλο τη βούληση. Αναπτύσσει έτσι την ικανότητα που χρειάζεται για να προχωρήσει σε μεγαλύτερα πράγματα. Έχει συμπληρώσει τους πρώτους έξι άθλους και πηγαίνει τώρα στον δεύτερο κύκλο των προσπαθειών του.

6^{ΟΣ} ΑΘΛΟΣ: ΟΙ ΣΤΥΜΦΑΛΙΔΕΣ ΟΡΝΙΘΕΣ

- ✦ Και πάλι πάμε σε πορεία στον μεταβλητό σταυρό, στον Τοξότη. Αν καθαρίζουμε το χώρο μας στην Παρθένο, ο μύθος αυτός διδάσκει πώς καθαρίζουμε τον πνευματικό χώρο. Με κρόταλα έβγαλε έξω από τις φωλιές τους τις όρνιθες ο Ηρακλής. Και μετά με τόξευση τις σκότωσε.
- ✦ Λέξεις κλειδιά:
Αποφασιστικότητα,
Συγκέντρωση, Βούληση

Μετά τις Στυμφαλίδες όρνιθες ο **έβδομος** άθλος είναι η σύλληψη του Ταύρου της Κρήτης. Εδώ ο μαθητής επιστρέφει στο σταθερό σταυρό. Τι ζητείται από αυτόν; Επιμονή στο στόχο. Άσκηση της βούλησης που ανέπτυξε στον Τοξότη.

Όμως η Βούληση δεν αρκεί χρειάζεται και διάρκεια. Εάν καθάρισε το σώμα στην Παρθένο και τις σκέψεις στον Τοξότη, στον Ταύρο ο διαλογιζόμενος μαθητής θα πρέπει να παραμείνει σε σταθερή ενατένιση. Δεν μπορεί να παρεκκλίνει, δεν μπορεί να ξεχαστεί, ούτε να αυξομειώνει την ένταση της ενατένισης του.

7^{ΟΣ} ΑΘΛΟΣ: Ο ΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

- ✕ Όπως λογικά θα περίμενε κανείς, επιστρέφουμε στο σταθερό σταυρό. Στο ζώδιο του Ταύρου, ο Ήρωας καλείται να κυνηγήσει τον Ταύρο μέχρι εξαντλήσεως του. Καλείται να τον κουράσει για να τον υποτάξει. Ζητούμενο του μαθητή γίνεται τώρα η διάρκεια. Πόσο Μπορεί να αντέξει στο δρόμο που διάλεξε;
- ✕ Λέξεις κλειδιά: Αντοχή, υπομονή, διάρκεια.

Όχι, εάν θέλει να παραμείνει στο στόχο. Πρέπει να επιμείνει σε μάκρος και να συνεχίσει να κυνηγάει το στόχο του, χωρίς πάθος, με ηρεμία και σταθερότητα.

Η δοκιμασία του σταθερού σταυρού συνεχίζεται με τον **όγδοο** άθλο με τα άλογα του Διομήδη. Κι εδώ απαιτείται διάρκεια. Συλλαμβάνει ο Ηρακλής τα άλογα, αλλά του ξεφεύγουν και σκοτώνουν και το βοηθό του. Κουρασμένος ο Ηρακλής αφήνει τη συγκέντρωση του και πισωγυρίζει. Συνηθισμένο ζήτημα για ένα σπουδαστή στο δρόμο της

μαθητείας. Η αμφιβολία είναι τώρα αυτή που θα τον δοκιμάσει. Αυτό που θα πρέπει να ξεπεράσει.

8^{ΟΣ} ΑΘΛΟΣ: ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΔΙΟΜΗΔΗ

- ✖ Τα άλογα του Διομήδη ήταν ανθρωποφάγα. Στην εσωτερική προσέγγιση συνδέονται με τις σκέψεις, εδώ θα μπορούσαμε να πούμε με τις αμφιβολίες. Η επικράτηση στο πεδίο του νου, όπως στο Σκορπιό επικρατούμε στο συναίσθημα είναι το ζητούμενο του άθλου.

Ο εσωτερικός αγώνας με την αμφιβολία είναι το χαρακτηριστικό του Υδροχόου (Ηλιος σε πτώση). Μήπως δεν έχω δίκιο; Μήπως έχουν οι άλλοι;

Στο δρόμο αυτό ο Ηρακλής θα αναζητήσει πάλι βοήθειες από τον παρορμητικό σταυρό. Όμως δε θα είναι όλες οι βοήθειες χρήσιμες για εκείνον. Στον **ένατο** άθλο θα μπερδέψει την βοήθεια που θα δεχτεί από τους δασκάλους (Ιππολύτη) και θα θεωρήσει τους φίλους εχθρούς. Συχνά ο μαθητής θα στραφεί εδώ εναντίον του δασκάλου. Είναι το στάδιο που άθελα του θα τον πληγώσει, όπως πληγώνουμε συχνά τους γονείς, όταν πονάμε ψυχολογικά και οι ίδιοι.

Στη συνέχεια θα μετανιώσει για την πράξη του, όμως η μετάνοια δεν έχει νόημα εάν δεν σηματοδοτεί πραγματική μεταστροφή στη ζωή. Άρα, πρέπει να κάνεις καλό, εκεί που έκανες σφάλμα. Η ειλικρινής μεταμέλεια είναι ο δρόμος εδώ

για να επιστρέψεις στο δρόμο, που έχασε. Το ότι η ψυχή σου (Ιππολύτη) καμιά φορά να ξέρει καλύτερα είναι το μάθημα που πρέπει να μάθεις. Κι αν φαίνεται ότι ο όμιλος που πας να μπεις (αμαζόνες) στρέφεται εναντίον σου, μπορεί να οφείλεται κι αυτό σε παρεξήγηση. Θα πρέπει να μάθεις να δείχνεις εμπιστοσύνη. Για όλα αυτά θα μπορούσαμε να συνδέσουμε τον άθλο αυτό με τον Κριό.

9^{ΟΣ} ΑΘΛΟΣ: Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΙΠΠΟΛΥΤΗΣ

- ✕ Επιστρέφουμε στον παρορμητικό σταυρό και στον Κριό. Ο Ηρακλής οργανώνει εκστρατεία, ερωτεύεται, κάνει πόλεμο και κατά την εσωτερική προσέγγιση σκοτώνει το λάθος άνθρωπο (την Ιππολύτη). Η βιασύνη δεν είναι ποτέ καλός σύμβουλος.
- ✕ Λέξεις κλειδιά: Βιασύνη, λάθος συμβουλές.

Έχει ενδιαφέρον δε, ότι η Μπέιλη τον συνδέει με την Παρθένο για τους ίδιους ακριβώς λόγους, στην ουσία περιγράφοντας τη σκιά της Παρθένου ως Κριό (τα δύο ζώδια συνδέονται μέσω αντισκιάς).

Στον **δέκατο** άθλο η σύνδεση γίνεται με το ζώδιο του Αιγόκερω. Κι εδώ μία ανώτερη οντότητα βοηθά τον Ηρακλή. Ο Ήλιος.

10^{ος} ΑΘΛΟΣ: ΤΑ ΒΟΔΙΑ ΤΟΥ ΓΗΡΥΟΝΗ

- ✖ Άλλος ένας βίαιος άθλος. Που εμπεριέχει και το στοιχείο της γβρεως. Ο Ηρακλής τοξεύει τον Ήλιο επειδή τον ενοχλεί με τη ζέστη του. Εκείνος, αντί να τον τιμωρήσει τον επιβραβεύει. Ο τολμών νικά λοιπόν είναι το δίδαγμα του μύθου.
- ✖ Ο μαθητής νομίζει πλέον ότι ξέρει πολλά. Και από υλικής πλευράς όντως επιβραβεύεται.
Ο Άρης στον Αιγόκερω
συμβολίζει το παραπάνω με τον
καλύτερο τρόπο.
- ✖ Λέξεις κλειδιά: Τόλμη,
θράσος, απαίτηση.

Κι εδώ ο Ηρακλής στρέφεται αρχικά εναντίον του. Και τον τοξεύει. Τα λόγια εδώ είναι τα όπλα με τα οποία στρεφόμεστε εναντίον του δασκάλου. Όμως ο δάσκαλος εδώ θαυμάζει τον Ηρακλή. Δεν τον αποπαίρνει, ούτε τον τιμωρεί. Στέκει άλλωστε πια μακριά του, δεν απειλείται από αυτόν. Δεν είναι όπως η ψυχή που επηρεάζεται από εκείνον. Η πατρική φιγούρα του πνεύματος νιώθει αστεία ακόμη και την προσπάθεια να το απειλήσει η ανθρώπινη προσωπικότητα.

Όμως η ανώτερη φύση του δασκάλου αποδίδει σεβασμό τελικά στον Ηρακλή. Θαυμάζει πόσο έχει εξελιχθεί από την αρχή της προσπάθειας του. Και του αδειάζει το χώρο. Δε του δίνει άλλη καθοδήγηση πλέον. Δεν την χρειάζεται. Θα αναλάβει ο ίδιος την ευθύνη των πράξεων του. Ακόμη κι αν είναι αρνητική για τον ίδιο.

Ο σεβασμός που κερδίζει ο μαθητής, το αξίωμα ενός ανωτέρου που παρατηρεί ευνοϊκά και επιτρέπει να εξελιχθεί η κατάσταση αλλά και η ανάληψη της ευθύνης από τον πρωταγωνιστή είναι στοιχεία του Αιγόκερω. Εδώ έχουμε το ανώτερο σημείο εξέλιξης που μπορεί να φτάσει ο άνθρωπος. Να απειλήσει ακόμη και τον Ήλιο.

Όπως είναι επόμενο, στο τέλος ο μαθητής θα πρέπει να επιστρέψει πάλι πίσω στη ζωή. Να ξαναμπεί στον καρμικό κύκλο. Για να επιφέρει μία αλλαγή, μία πρόοδο σε αυτούς που έμειναν πίσω.

11⁰⁵ ΑΘΛΟΣ: ΤΑ ΜΗΛΑ ΤΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ

- ✕ Αντιστοιχία με τους Διδύμους. Τα μήλα είναι η πληροφορία, που τα ψάχνει ο Ήρωας απεγνωσμένα. Στο δρόμο παρασύρεται από ψεύτικους δασκάλους, μάγους κι ότι φανταστεί κανείς.
- ✕ Λέξεις κλειδιά:
Διάκριση (πληροφορίας αυτή τη φορά, όχι στις αποφάσεις), προσήλωση στο στόχο (το είδαμε πάλι στον Ζυγό, ίδιον του αέρα)

Στον **εντέκατο** άθλο θα ξαναμπεί στη διαδικασία της εξωτερικής μαθητείας, όμως πλέον θα μπορεί να ξεπεράσει τις πλάνες. Θα υπομένει την εκμετάλλευση εκείνων που έχουν δύναμη, μόνο για να έρθει η στιγμή να φτάσει στον επιθυμητό πνευματικό στόχο. Θα αναπτύξει τη διάκριση από

τους ψευδοπροφήτες και θα μάθει να συμβουλευέται τον ίδιο τον εαυτό του και να έχει εμπιστοσύνη στην κρίση του.

Ο τελευταίος και **δωδέκατος** άθλος δε θα μπορούσε παρά να αντιστοιχεί στους Ιχθείς. Πώς αλλιώς θα μπορούσε να σχετιστεί με τον θάνατο και τον Κάτω Κόσμο; Είναι το τέλος της διαδρομής και η μύηση του Ήρωα στα Ελευσίνια Μυστήρια. Εδώ ο Ήρωας καλείται να αντιμετωπίσει την τελευταία πρόκληση της ζωής στο φυσικό κόσμο, την πρόκληση του θανάτου του. Και μπορεί να ξεπεράσει αυτό το εμπόδιο, μόνο, εάν το αντιμετωπίσει ευθέως και το κοιτάξει στα μάτια.

12^{ος} ΑΘΛΟΣ: ΚΕΡΒΕΡΟΣ

- ✖ Αντιστοιχεί δικαίως στους Ιχθύς (αν και η Εσωτερική Προσέγγιση τον συνδέει με τον Αιγόκερω).
- ✖ Είναι το τέλος της διαδρομής, ο κάτω κόσμος.
- ✖ Όχι τυχαία, ελευθερώνει άλλους ήρωες και μυείται στα Ελευσίνια Μυστήρια.
- ✖ Λέξεις κλειδιά: Αντιμετώπιση θανάτου

Μετά από αυτό είναι απελευθερωμένος πλέον από την επίδραση του φυσικού κόσμου επάνω του και μπορεί να ξεκινήσει τα δικά του μυστήρια, διδάσκοντας τα μυστικά που ανακάλυψε στον 11^ο άθλο των Εσπερίδων (τα Μήλα).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Οι τέσσερις διαλέξεις που παρουσιάστηκαν είχαν στόχο να αγγίξουν κάποιες από τις πιο συνηθισμένες πλευρές του αντικειμένου που ονομάζεται Εσωτερική Φιλοσοφία. Ερωτήματα όπως από πού ερχόμαστε και πού πηγαίνουμε, πώς λειτουργεί ο ανθρώπινος οργανισμός, ποια είναι η ιστορία και ο στόχος του ανθρώπινου γένους και τι σημαίνουν τα σύμβολα που έχει χρησιμοποιήσει κατά καιρούς η ανθρώπινη πνευματικότητα είναι ζητήματα που ενδιαφέρουν συνεχώς τον εσωτερικό σπουδαστή. Όπως και η ερώτηση πώς μπορεί να βελτιώσει τον εαυτό του και να μπει σε κόσμους που του είναι άγνωστοι αλλά πρόκληση για την εξέλιξη του.

Από τα λίγα που αναπτύξαμε ελπίζουμε να δώσαμε αρκετά ερεθίσματα για μελέτη και ενατένιση. Φυσικά τα ερωτήματα αυτά είναι μόνο αφορμές και είναι καλό να ακολουθούνται από συζητήσεις, διάλογο και νέες μελέτες, ώστε κάθε νέα κατάθεση να συνεχίζει την προηγούμενη και να οδηγεί στην επόμενη. Έτσι είναι άλλωστε ο τρόπος που αναπτύσσεται το ανθρώπινο πνεύμα. Για τις παρατηρήσεις και τις ενστάσεις του ο αναγνώστης μπορεί να απευθύνεται και στον ίδιο το συγγραφέα αλλά και σε όποια κατεύθυνση κρίνει από το δικό του ένστικτο ότι μπορεί να του δώσουν τις απαντήσεις.

Ευελπιστούμε εν καιρώ και με τη συνεισφορά των αναγνωστών σε συνέχιση της παρούσης προσπάθειας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Αστρολογία της Αναζήτησης, Βασίλης Παπαδολιάς, 2015, IL Piccolo Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο
2. Παράδοση της Δύσης, Gareth Knight, 1989, Ιάμβλιχος
3. Εσωτερική Αστρολογία, Άλαν Λήο, 1990 , Πύρινος Κόσμος
4. Εισαγωγή στη Θεοσοφία, Κωστή Μελισσαρόπουλου, 1986, Εν τω Παν
5. Ψυχολογία και Αστρολογία, Karen Hammaker Zonnadag, 1992, Ιάμβλιχος
6. Η Φιλοσοφία της Αστρολογίας, Manly Hall, 1990, Πύρινος Κόσμος
7. Εισαγωγή στη Μυστική Διδασκαλία, Giorgio Livraga, 1991, Νέα Ακρόπολη
8. Η Απόκρυφος Εξέλιξις της Ανθρωπότητας, C.Jinarajadasa, 1928, Τετρακτύς
9. Μύηση, Ελίζαμπεϊ Χέικ , 1998 , Πύρινος Κόσμος
10. Richard Temple, Η Μυστική Καταγωγή του Χριστιανισμού, 2007, Αρχέτυπο
11. Ο ζωδιακός κύκλος στην παγκόσμια μυθολογία, 1998, Νέα Ακρόπολη
12. Συμβολισμός και Αναζήτηση, 1993, Ιάμβλιχος

Βασίλης Παπαδολιάς

Απόφοιτος της Mayo School of Astrology ο Βασίλης Παπαδολιάς ξεκίνησε να γράφει στην Ελλάδα στο χώρο του διαδικτύου. Με εκτενείς δημοσιεύσεις σε δημοφιλείς σελίδες έγραψε στο αστρολογικό περιοδικό Ζωή και Ζώδια, συνεργάστηκε με το εναλλακτικό κέντρο SMG και την ιστοσελίδα Astrology.gr, ενώ από το 2011 ξεκίνησε να κάνει σεμινάρια σε δικό του χώρο στο Σύνταγμα. Από το Γενάρη του 2012 σε συνεργασία με έγκριτους συναδέλφους ξεκίνησε να εκδίδει την Αστρολογική Επιθεώρηση NewAgeAstrology, ενώ από το Μάιο του 2014 λειτουργεί εναλλακτικό βιβλιοπωλείο στη Νέα Φιλαδέλφεια (il-piccolo.gr). Έχει εκδώσει τέσσερα βιβλία με τίτλο Μαθήματα Αστρολογίας I, II και III, καθώς και το βιβλίο Αστρολογία της Αναζήτησης που συνδέει την Αστρολογία με την Ψυχολογία και την Εσωτερική Φιλοσοφία. Αποτελεί ιδρυτικό μέλος και διατέλεσε πρόεδρος (2015) της μη κερδοσκοπικής εταιρίας Φίλοι Αστρολογίας Ελλάδος. Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να απευθύνεστε στη σελίδα του στο Facebook (vassilis.papadoulas) ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση vrapadoulas@gmail.com